

Svet
Evropske unije

Bruselj, 31. januar 2017
(OR. en)

5766/17

Medinstitucionalna zadeva:
2013/0255 (APP)

LIMITE

EPPO 5
EUROJUST 14
CATS 10
FIN 52
COPEN 21
GAF 6
CSC 30

DOPIS O TOČKI POD „A“

Pošiljatelj:	predsedstvo
Prejemnik:	Svet
Zadeva:	Predlog uredbe o ustanovitvi Evropskega javnega tožilstva – osnutek uredbe

V prilogi vam pošiljamo stabilizirano besedilo osnutka uredbe o ustanovitvi Evropskega javnega tožilstva.

Osnutek
UREDBE SVETA
o ustanovitvi Evropskega javnega tožilstva

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Evropska unija si je zadala cilj vzpostaviti območje svobode, varnosti in pravice.
- (2) Možnost ustanovitve Evropskega javnega tožilstva je predvidena v Pogodbi o delovanju Evropske unije (PDEU) pod naslovom o območju svobode, varnosti in pravice.
- (3) Unija in države članice morajo ščititi finančne interese Unije pred kaznivimi dejanji, ki vsako leto povzročijo znatno finančno škodo. Kljub temu pa nacionalni organi kazenskega pravosodja trenutno ne izvajajo vedno zadostnih preiskav in pregona v zvezi s temi kaznivimi dejanji.
- (4) V skladu s členom 86 PDEU bi bilo treba Evropsko javno tožilstvo vzpostaviti iz Eurojusta. To pomeni, da bi bilo treba v tej uredbi med njima določiti tesen odnos, ki bi temeljil na vzajemnem sodelovanju.
- (5) V pogodbi je določeno, da je stvarna pristojnost Evropskega javnega tožilstva omejena na kazniva dejanja, ki škodijo finančnim interesom Unije v skladu s to uredbo. Evropsko javno tožilstvo bi zato moralo izvajati preiskave, pregon in obtožbe storilcev kaznivih dejanj, ki škodijo finančnim interesom Unije in so določena v Direktivi 2017/xx/EU, ter kaznivih dejanj, ki so z njimi neločljivo povezana. Za morebitno razširitev te pristojnosti na hujša kazniva dejanja s čezmejnimi posledicami je potrebna soglasna odločitev Evropskega sveta.

(6) V skladu z načelom subsidiarnosti se lahko boj proti kaznivim dejanjem, ki škodijo finančnim interesom Unije, zaradi njegovega obsega in učinkov bolje izvaja na ravni Unije. Sedanje stanje, ko so za kazenski pregon kaznivih dejanj, ki škodijo finančnim interesom Unije, izključno pristojni organi držav članic, ne omogoča vedno zadovoljivega doseganja tega cilja. Ker države članice zaradi razdrobljenosti nacionalnega pregona na področju kaznivih dejanj, ki škodijo finančnim interesom Unije, same ne morejo doseči ciljev te uredbe, in sicer krepitve boja proti kaznivim dejanjem, ki škodijo finančnim interesom Unije z vzpostavitvijo Evropskega javnega tožilstva, ki se lahko glede na to, da bo imelo Evropsko javno tožilstvo pristojnost za pregon takih kaznivih dejanj, bolje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5(3) Pogodbe o Evropski uniji.

(7) Ta uredba določa sistem deljene pristojnosti med Evropskim javnim tožilstvom in nacionalnimi organi na področju boja proti kaznivim dejanjem, ki vplivajo na finančne interese Unije, pri čemer se upošteva pravica Evropskega javnega tožilstva do poziva k odstopu od zadeve.

(8) V skladu z načelom sorazmernosti iz člena 5 (4) Pogodbe o Evropski uniji ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje teh ciljev, in zagotavlja, da je učinek na pravne rede in institucionalne strukture držav članic kar najmanj invaziven.

(9) Ob upoštevanju načela lojalnega sodelovanja bi se morali Evropsko javno tožilstvo in pristojni nacionalni organi medsebojno podpirati in obveščati z namenom učinkovitega preprečevanja kaznivih dejanj, ki so v pristojnosti tožilstva.

(10) Ta uredba ne posega v nacionalne sisteme držav članic v zvezi z načinom organizacije kazenskih preiskav.

(11) Ker bodo Evropskemu javnemu tožilstvu dodeljena pooblastila za preiskave in pregon, bi bilo treba vzpostaviti institucionalne zaščitne ukrepe za zagotovitev njegove neodvisnosti in odgovornosti do institucij Unije.

(12) Evropsko javno tožilstvo bi moralo delovati v interesu Unije kot celote ter ne bi smelo zahtevati ali sprejemati navodil od katere koli osebe izven tožilstva.

(13) Stroga odgovornost dopolnjuje neodvisnost in pooblastila, dodeljena Evropskemu javnemu tožilstvu v skladu s to uredbo. Evropski glavni tožilec je v celoti odgovoren za izvajanje nalog na čelu Evropskega javnega tožilstva in kot tak nosi splošno institucionalno odgovornost za svoje splošne dejavnosti do Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije. Vsaka od navedenih institucij lahko pri Sodišču Evropske unije začne postopek za njegovo razrešitev v določenih okoliščinah, vključno s primeri hujše kršitve. Isti postopek bi se moral uporabljati za razrešitev evropskih tožilcev.

(14) Evropsko javno tožilstvo bi moralo izdajati javno letno poročilo o svojih splošnih dejavnostih, ki bi moralo vsebovati najmanj statistične podatke o delu tožilstva.

(15) Organizacijska struktura Evropskega javnega tožilstva bi morala omogočati hitro in učinkovito odločanje pri izvajanju kazenskih preiskav in pregonov, ne glede na to, ali je vključena ena ali več držav članic. Struktura bi morala zagotavljati tudi zastopnost vseh nacionalnih pravnih sistemov in tradicij sodelujočih držav članic, zastopanih v tožilstvu, ter da preiskave in pregon v svojih državah članicah načeloma izvajajo tožilci, ki poznajo posamezni pravni sistem.

(16) V ta namen bi moralo biti Evropsko javno tožilstvo nedeljiv organ Unije, ki deluje kot enoten urad. Centralno raven sestavljajo evropski glavni tožilec – vodja tožilstva kot celote in kolegija evropskih tožilcev, stalni senati in evropski tožilci. Na decentralizirani ravni ga sestavljajo evropski delegirani tožilci v državah članicah.

(17) Da se zagotavlja usklajeno ukrepanje Evropskega javnega tožilstva in s tem enakovredna zaščita finančnih interesov Unije, bi morala njegova organizacijska struktura in notranji proces odločanja omogočati tudi, da glavni urad spremlja, usmerja in nadzoruje vse preiskave in pregon, ki jih izvajajo evropski delegirani tožilci.

(18) V tej uredbi se izrazi „splošni nadzor“, „spremljanje in usmerjanje“ ter „nadzor“ uporabljajo za opis različnih nadzornih dejavnosti, ki jih izvaja Evropsko javno tožilstvo. „Splošni nadzor“ bi bilo treba razumeti, kot da se nanaša na splošno upravljanje dejavnosti tožilstva, v okviru katerega se navodila dajejo le v zvezi z vprašanji, ki so za tožilstvo horizontalnega pomena; „spremljanje in usmerjanje“ bi bilo treba razumeti, kot da se nanaša na pristojnosti spremljanja in usmerjanja posameznih preiskav in pregonov. „Nadzor“ bi bilo treba razumeti, kot da se nanaša na podrobnejši in stalen nadzor nad preiskavami in pregonom, vključno – kadar koli je potrebno – s posredovanjem in dajanjem navodil v zvezi z vprašanji, povezanimi s preiskavami in pregonom.

(19) Kolegij bi moral sprejemati odločitve o strateških vprašanjih, tudi glede določanja prednostnih nalog in politike tožilstva o preiskavah in pregonu, ter o splošnih vprašanjih, ki se pojavijo v posameznih primerih, denimo v zvezi z uporabo uredbe in pravilnim izvajanjem politike tožilstva o preiskavah in pregonu, ali o načelnih vprašanjih oz. vprašanjih, ki so bistvena za oblikovanje skladne politike tožilstva o preiskavah in pregonu. Odločitve kolegija o splošnih vprašanjih ne bi smele vplivati na dolžnost preiskovanja in pregonov v skladu s to uredbo in nacionalnim pravom. Kolegij bi si moral po svojih najboljših močeh prizadevati za soglasno sprejemanje odločitev. Če takega soglasja ni mogoče doseči, bi se morale odločitve sprejeti z glasovanjem.

(20) Stalni senati bi morali spremljati in usmerjati preiskave in zagotavljati usklajenost dejavnosti tožilstva. Sestava stalnega senata bi se morala določiti v skladu s poslovníkom, kjer bi se med drugim moralo dovoliti, da je evropski tožilec lahko član več stalnih senatov, če je to ustrezno – in kolikor je to mogoče – zaradi zagotavljanja enake delovne obremenitve posameznih evropskih tožilcev.

(21) Stalnemu senatu bi moral predsedovati evropski glavni tožilec, eden od njegovih namestnikov ali evropski tožilec v skladu z načeli, določenimi v poslovniku.

(22) Dodeljevanje zadev med stalnimi senati bi moralo temeljiti na sistemu naključnega razdeljevanja, da se v največji možni meri zagotovi enakomerna razdelitev dela. Treba bi bilo zagotoviti odstopanja od tega načela na podlagi odločitve evropskega glavnega tožilca, da se zagotovi pravilno in učinkovito delovanje tožilstva.

(24) V kolegij bi se moral imenovati evropski tožilec iz vsake države članice. Evropski tožilci bi morali načeloma v imenu pristojnega stalnega senata nadzorovati preiskave in pregon, ki jih izvajajo evropski delegirani tožilci v njihovi državi članici izvora. Delovati bi morali kot zveza med glavnim uradom in decentralizirano ravno v njihovih državah članicah, ter tako lajšati delovanje tožilstva v smislu enotnega urada. Nadzorujoči evropski tožilec bi moral tudi preverjati skladnost kakršnih koli navodil z nacionalnim pravom in v primeru neskladnosti obvestiti stalni senat.

(24a) Zaradi obremenitve, povezane z velikim številom preiskav in pregonov v posamezni državi članici, bi evropski tožilec moral imeti možnost zahtevati, da se nadzor nad nekaterimi preiskavami in pregoni v njegovi matični državi članici izjemoma lahko dodeli drugim evropskim tožilcem. Odločitev bi moral sprejeti evropski glavni tožilec s soglasjem evropskega tožilca, ki bi prevzel zadevne primere. Merila za takšne odločitve bi morala biti določena v poslovniku in vključevati zahtevo, da evropski tožilec, ki bo prevzel zadeve, zadostno pozna jezik in pravni sistem zadevne države članice.

(25) Preiskave Evropskega javnega tožilstva bi praviloma morali izvajati evropski delegirani tožilci v državah članicah. Izvajati bi jih morali v skladu s to uredbo in – glede zadev, ki jih ta uredba ne ureja – nacionalno zakonodajo. Evropski delegirani tožilci bi morali svoje naloge opravljati pod nadzorom nadzorujočega evropskega tožilca ter vodstvom in navodili pristojnega stalnega senata. Če nacionalno pravo države članice določa notranjo presojo nekaterih aktov v okviru državnega tožilstva, bi morala biti presoja takih odločitev, ki jih sprejme evropski delegirani tožilec, zajeta v okvir nadzornih pooblastil nadzorujočega evropskega tožilca v skladu s poslovníkom. V takih primerih države članice ne bi smele biti obvezane, da zagotovijo presojo pred nacionalnimi sodišči, brez poseganja v člen 19 Pogodbe o Evropski uniji in člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

(26) Funkcije tožilca na pristojnih sodiščih veljajo do zaključka postopka, torej do končne ugotovitve, ali je osumljena ali obdolžena oseba storila kaznivo dejanje, če je ustrezno, tudi do izreka kazni in rešitve morebitnih tožb ali pravnih sredstev, ki so na voljo, dokler navedena odločitev ne postane dokončna.

(27) Evropski delegirani tožilci bi morali biti sestavni del Evropskega javnega tožilstva in v tej funkciji ob preiskovanju in pregonu kaznivih dejanj, ki sodijo v pristojnost tožilstva, delovati izključno v imenu in za račun tožilstva na ozemlju svoje države članice. To pomeni, da bi se jim na podlagi te uredbe podelil funkcionalno in pravno neodvisen status, ki se razlikuje od katerega koli statusa na podlagi nacionalnega prava.

(28) Evropski delegirani tožilci bi morali biti ne glede na svoj poseben status na podlagi te uredbe v času svojega mandata tudi člani tožilstva v svoji državi članici, in sicer tožilci ali sodniki, zadevna država članica pa bi jim morala podeliti vsaj enaka pooblastila kot državnim tožilcem.

(29) Evropski delegirani tožilci bi morali obvezno upoštevati navodila stalnih senatov in evropskih tožilcev. Če evropski delegirani tožilec meni, da bi moral zaradi navodila ravnati v nasprotju z nacionalnim pravom, bi moral zaprositi za pregled odločitve evropskega glavnega tožilca.

(30) Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, bi moral nadzorujočemu evropskemu tožilcu in pristojnemu stalnemu senatu poročati o vseh pomembnih dogodkih v zadevi, na primer o izvajanju preiskovalnih ukrepov ali spremembah seznama osumljenih oseb.

(31) Zaradi zagotavljanja skupne politike preiskav in preгона bi morali stalni senati izvrševati svoje pristojnosti glede odločanja v določenih fazah postopka v okviru tožilstva. Take odločitve bi morali sprejemati na podlagi osnutkov odločitev, ki jih predlaga evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo. Vendar bi lahko stalni senat v izjemnih primerih sprejel odločitev brez osnutka odločitve, ki ga pripravi evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo. V takšnih primerih lahko takšen osnutek odločitve pripravi evropski tožilec, ki zadevo nadzoruje.

(32) Stalnemu senatu bi moralo biti omogočeno, da svoje pooblastilo za odločanje prenese na nadzorujočega evropskega tožilca v specifičnih primerih, ko kaznivo dejanje ni hudo ali postopek ni zapleten. Pri določanju teže kaznivega dejanja bi bilo treba upoštevati njegove posledice na ravni Unije.

(33) V poslovniku bi bilo treba določiti mehanizem za nadomeščanja med evropskimi tožilci. Mehanizem za nadomeščanja bi morali uporabljati v primerih, ko evropski tožilec za kratek čas ne more izpolnjevati svojih dolžnosti, na primer zaradi odsotnosti.

(34) Poleg tega bi bilo treba evropskega tožilca nadomestiti z enim od evropskih delegiranih tožilcev iz njegove države članice, če evropski tožilec odstopi, je razrešen ali odstopi s položaja iz kakršnega koli drugega razloga ali, na primer, v primeru daljše bolezni. Nadomeščanja bi bilo treba omejiti na največ tri mesece. Presoji kolegija bi moralo biti prepuščeno, da to obdobje lahko podaljša, če meni, da je to potrebno, in sicer ob upoštevanju delovne obremenitve tožilstva in trajanja odsotnosti ter do zamenjave ali vrnitve evropskega tožilca. Evropski delegirani tožilec, ki nadomešča evropskega tožilca, v času nadomeščanja ne bi smel več biti odgovoren za preiskave in pregon, ki jih izvaja v funkciji evropskega delegiranega tožilca ali državnega tožilca. V zvezi s postopki Evropskega javnega tožilstva, ki jih je vodil evropski delegirani tožilec, ki nadomešča evropskega tožilca, bi se morala uporabljati pravila tožilstva o prerazporeditvi.

(35) Postopek za imenovanje evropskega glavnega tožilca in evropskih tožilcev bi moral zagotavljati njihovo neodvisnost. Njihova legitimnost bi morala izhajati iz institucij Unije, vključenih v postopek imenovanja. Namestnike evropskega glavnega tožilca bi moral izmed svojih članov imenovati kolegij.

(36) Ožji seznam kandidatov za mesto evropskega glavnega tožilca bi morala pripraviti izbirna komisija. Pristojnost za določanje pravil delovanja te komisije in za imenovanje njenih članov bi bilo treba prenesti na Svet na podlagi predloga Komisije. Takšno izvedbeno pooblastilo je v skladu s posebnimi pooblastili, ki se prenesejo na Svet na podlagi člena 86 Pogodbe in odražajo posebno naravo Evropskega javnega tožilstva, ki bo še naprej trdno vpeto v nacionalne pravne strukture, obenem pa bo evropski organ. Evropsko javno tožilstvo bo ukrepalo v postopkih, kjer bo večina drugih akterjev nacionalnih: sodišča, policija in drugi organi kazenskega pregona, zato je Svetu posebej v interesu tesno sodelovati pri postopku imenovanja. Prenos teh pooblastil na Svet tudi ustrezno upošteva potencialno občutljivo naravo katere koli pristojnosti za odločanje, ki neposredno vpliva na nacionalne strukture sodišč in tožilstva. Evropski parlament in Svet bi morala enega izmed kandidatov na seznamu soglasno imenovati za glavnega tožilca.

(37) Vsaka država članica bi morala predlagati tri kandidate za mesta evropskih tožilcev, ki jih izbere in imenuje Svet. Da se zagotavlja kontinuiteta dela kolegija, bi morali vsaka tri leta delno zamenjati tretjino evropskih tožilcev. Na Svet bi bilo treba prenesti pooblastilo za sprejemanje prehodnih pravil za imenovanje evropskih tožilcev za prvo mandatno obdobje in med njim. Ta izvedbena pooblastila ustrezajo pooblastilu Sveta za izbor in imenovanje evropskih tožilcev. To je upravičeno tudi zaradi posebne narave evropskih tožilcev, ki so povezani s svojo državo članico, obenem pa so člani kolegija, ter bolj splošno s posebno naravo Evropskega javnega tožilstva, kar po istem načelu upravičuje izvedbeno pooblastilo, podeljeno Svetu, da določi pravila delovanja zadevne komisije ter imenuje njene člane. Svet bi moral pri odločanju o delni zamenjavi tretjine evropskih tožilcev v njihovem prvem mandatnem obdobju upoštevati geografski razpon držav članic.

(38) Postopek imenovanja evropskih delegiranih tožilcev bi moral zagotavljati, da so sestavni del Evropskega javnega tožilstva ter obenem na operativni ravni še naprej vključeni v nacionalne pravne sisteme, strukture sodišč in tožilstva. Države članice bi morale imenovati kandidate za položaj evropskega delegiranega tožilca, ki ga na predlog evropskega glavnega tožilca imenuje kolegij.

(40) V vsaki državi članici bi morala biti najmanj dva evropska delegirana tožilca, da se zagotovi pravilno obravnavanje zadev tožilstva. Evropski glavni tožilec bi moral ob posvetovanju z vsako državo članico odobriti število evropskih delegiranih tožilcev na državo članico ter funkcionalno in ozemeljsko delitev nalog med njimi. Med takšnimi posvetovanji bi bilo treba ustrezno upoštevati organizacijo nacionalnih sistemov preгона. Koncept funkcionalne delitve pristojnosti med evropskimi delegiranimi tožilci bi lahko omogočal delitev nalog.

(41) Skupno število evropskih delegiranih tožilcev v državi članici se lahko spremeni z odobritvijo evropskega glavnega tožilca, v okviru omejitev letne proračunske vrstice za Evropsko javno tožilstvo.

(42) Kolegij bi moral biti odgovoren za disciplinske postopke v zvezi z evropskimi delegiranimi tožilci in delovati v skladu s to uredbo. Ker evropski delegirani tožilci ostajajo dejavni člani državnega tožilstva ali pravosodja v državah članicah in lahko opravljajo tudi funkcije državnih tožilcev, se lahko iz razlogov, nepovezanih s to uredbo, uporabljajo nacionalne disciplinske določbe. Vendar pa bi moral biti v takih primerih evropski glavni tožilec obveščen o razrešitvi ali katerem koli disciplinskem ukrepu, saj je odgovoren za upravljanje tožilstva in z namenom varovanja njegove integritete in neodvisnosti.

(43) Delo Evropskega javnega tožilstva bi bilo treba načeloma zagotavljati elektronsko. V okviru Evropskega javnega tožilstva bi bilo treba vzpostaviti in upravljati lastni sistem vodenja zadev. Informacije v sistemu vodenja zadev bi morale vključevati prejete informacije o morebitnih kaznivih dejanjih, ki sodijo v pristojnost tožilstva, pa tudi informacije iz dosjejev o zadevah, tudi če so že zaprte. Evropsko javno tožilstvo bi moralo pri vzpostavljanju sistema vodenja zadev zagotoviti, da sistem Evropskemu javnemu tožilstvu omogoča enotno delovanje ter da so dosjeji o zadevah, ki jih obravnavajo evropski delegirani tožilci, na voljo glavnemu uradu pri opravljanju nalog odločanja, spremljanja, usmerjanja in nadzora.

(44) Pristojni nacionalni organi bi morali Evropsko javno tožilstvo nemudoma obvestiti o vsakem ravnanju, ki bi lahko pomenilo kaznivo dejanje v pristojnosti tožilstva. V primerih, ki ne sodijo v njegovo pristojnost, bi moralo Evropsko javno tožilstvo pristojne nacionalne organe obvestiti o vseh dejstvih, ki jih ugotovi in bi lahko pomenila kaznivo dejanje, na primer o lažnih pričanjih.

(45) Institucije, organi, agencije in uradi Unije ter nacionalni organi bi morali Evropskemu javnemu tožilstvu nemudoma zagotoviti vse informacije o kaznivih dejanjih, v zvezi s katerimi bi lahko izvajalo svojo pristojnost. Tožilstvo lahko informacije prejema ali zbira tudi iz drugih virov, na primer od fizičnih oseb. Z mehanizmom preverjanja znotraj tožilstva bi bilo treba oceniti, ali so na podlagi prejetih informacij izpolnjeni pogoji za stvarno, ozemeljsko in osebno pristojnost Evropskega javnega tožilstva.

(45a) Evropsko javno tožilstvo lahko na nove informacije opozorijo žvižgači, kar mu pomaga pri preiskovanju, pregonu in obtožbi storilcev kaznivih dejanj, ki škodijo finančnim interesom Unije. Vendar lahko strah pred povračilnimi ukrepi odvrača od prijavljanja nepravilnosti. Da bi olajšali odkrivanje kaznivih dejanj, ki sodijo v pristojnost Evropskega javnega tožilstva, se države članice spodbuja, da v skladu s svojo nacionalno zakonodajo zagotovijo učinkovite postopke, ki omogočajo poročanje o morebitnih kaznivih dejanjih, ki sodijo v pristojnost Evropskega javnega tožilstva, in zagotovijo zaščito oseb, ki prijavijo take kršitve, pred povračilnimi ukrepi, in zlasti pred negativnimi ali diskriminatornimi ukrepi na delovnem mestu. Evropsko javno tožilstvo bi moralo oblikovati svoje notranje predpise, če je to potrebno.

(46) Da bi nacionalni organi držav članic ter vse institucije, organi, uradi in agencije Unije v celoti izpolnjevali svojo obveznost obveščanja Evropskega javnega tožilstva o ugotovljenih sumih kaznivih dejanj, ki sodijo v njegovo pristojnost, bi morali uporabljati veljavne postopke poročanja in imeti vzpostavljene učinkovite mehanizme za predhodno oceno prijav domnevnih kaznivih dejanj. Institucije, organi, uradi in agencije Unije lahko v ta namen uporabijo urad OLAF.

(47) Organi držav članic bi morali vzpostaviti sistem, ki zagotavlja, da se informacije čim prej sporočajo Evropskemu javnemu tožilstvu. Državam članicam je prepuščeno, da se odločijo, ali bodo vzpostavile neposreden ali centraliziran sistem.

(48) Spoštovanje te obveznosti poročanja je bistveno za uspešno delovanje tožilstva in bi ga bilo treba razlagati široko ter tako zagotoviti, da nacionalni organi poročajo o primerih, v katerih ocena nekaterih meril ni takoj mogoča (na primer raven škode ali kazen, ki se uporablja). Evropsko javno tožilstvo bi moralo imeti tudi možnost zaprositi organe držav članic za informacije o drugih kaznivih dejanjih, ki škodijo finančnim interesom Unije, če je to potrebno za povezovanje zadev ali za to, da lahko kolegij opravlja svojo nalogo zagotavljanja skladnosti, učinkovitosti in doslednosti politike tožilstva na področju politike preiskav in pregona.

(49) Za učinkovito preiskovanje kaznivih dejanj, ki škodijo finančnim interesom Unije, in po načelu *ne bis in idem* je lahko v nekaterih primerih potrebno razširiti preiskave na druga kazniva dejanja v skladu z nacionalnim pravom, če so ta neločljivo povezana s kaznivimi dejanji, ki škodijo finančnim interesom Unije. Pojem neločljivo povezanih kaznivih dejanj bi bilo treba razumeti glede na zadevno sodno prakso, ki za uporabo načela *ne bis in idem* ohrani kot relevantno merilo istovetnost materialnih dejstev (ali dejstev, ki so v bistvu enaka) v smislu obstoja skupine konkretnih okoliščin, ki so med seboj neločljivo povezane v času in prostoru.

(49a) Pojem ključnih kaznivih dejanj bi moral zlasti zajemati kazniva dejanja, katerih glavni namen je ustvariti pogoje za kazniva dejanja, ki škodijo finančnim interesom Unije, kot so kazniva dejanja, namenjena izključno zagotavljanju materialnih ali pravnih sredstev za izvršitev kaznivega dejanja, ki škodi finančnim interesom Unije, ali ki zagotavljajo dobiček ali korist od takšnega dejanja.

(49b) V primerih neločljivo povezanih kaznivih dejanj, med katerimi prevladuje kaznivo dejanje, ki škodi finančnim interesom Unije, bi moralo Evropsko javno tožilstvo pristojnost izvajati po posvetovanju s pristojnimi organi zadevne države članice. Prevlado bi bilo treba določiti zlasti glede na resnost zadevnega kaznivega dejanja, ki jo odraža kazen, ki se lahko izreče.

(50) Pojem kaznivih dejanj, povezanih z udeležbo v hudodelski združbi, bi moral biti opredeljen v nacionalni zakonodaji v skladu z Okvirnim sklepom 2008/841/PNZ, in bi lahko na primer vključeval članstvo v takšni hudodelski združbi ali njeno organizacijo in vodenje.

(51) Pristojnost Evropskega javnega tožilstva v zvezi s kaznivimi dejanji, ki škodijo finančnim interesom Unije, bi praviloma morala imeti prednost pred nacionalnimi zahtevami glede pristojnosti, da se zagotovita skladnost ter vodenje preiskav in pregon na ravni Unije. Dokler tožilstvo ne odloči, ali bo uvedlo preiskavo, bi se morali organi držav članic vzdržati ukrepanja v zvezi s temi kaznivimi dejanji, razen če so potrebni nujni ukrepi.

(51a) Za določeno zadevo bi se moralo šteti, da ima posledice na ravni Unije, če je med drugim kaznivo dejanje mednarodne narave in obsega, če tako kaznivo dejanje vključuje hudodelsko združbo ali če bi posebna vrsta kaznivega dejanja lahko resno ogrožala finančne interese Unije ali dobro ime institucij Unije in zaupanje državljanov Unije.

(52) V primeru sporov o izvrševanju pristojnosti bi morali dodelitev pristojnosti določiti nacionalni pristojni organi. Pojem pristojnih nacionalnih organov bi bilo treba razumeti kot vsakršne pravosodne organe, ki so v skladu z nacionalnim pravom pristojni za odločanje o dodelitvi pristojnosti.

(53) Ker bi moralo Evropsko javno tožilstvo pregon izvajati pred nacionalnimi sodišči, bi morala biti njegova pristojnost opredeljena s sklicevanjem na kazensko pravo držav članic, ki določa kazniva dejanja ali opustitve dejanj, ki škodijo finančnim interesom Unije, in opredeljuje ustrezne kazni z izvajanjem ustrezne zakonodaje Unije, zlasti [*Direktive 2017/xx/EU*], v nacionalnih pravnih sistemih.

(54) Evropsko javno tožilstvo bi moralo izvajati pristojnosti čim širše, tako da lahko njegove preiskave in pregon zajemajo tudi kazniva dejanja, storjena zunaj ozemlja držav članic.

(55) Preiskave in pregon, ki jih izvaja Evropsko javno tožilstvo, bi morale temeljiti na načelih sorazmernosti, nepristranskosti in pravičnosti do osumljenca ali obdolženca. To vključuje obveznost, da se po uradni dolžnosti ali na zahtevo obrambe poskušajo pridobiti vse vrste dokazov, ki so lahko obremenilni in razbremenilni.

(56) Za zagotavljanje pravne varnosti in za učinkovito preprečevanje kaznivih dejanj, ki škodijo finančnim interesom Unije, bi morale dejavnosti preiskav in pregona, ki jih izvaja Evropsko javno tožilstvo, upoštevati načelo zakonitosti, pri čemer bo tožilstvo dosledno uporabljalo pravila iz te uredbe, zlasti v zvezi s pristojnostjo in njenim izvajanjem, začetkom preiskav, zaključkom preiskav, napotitvijo zadeve, opustitvijo zadeve in poenostavljenimi postopki pregona.

(57) Da se kar najbolje zaščitijo pravice obtoženca, bi morala proti osumljencu ali obdolžencu teči le ena preiskava ali pregon, ki ju izvaja Evropsko javno tožilstvo. Če je kaznivo dejanje storilo več oseb, bi moralo Evropsko javno tožilstvo načeloma začeti le eno zadevo in preiskave za vse osumljence ali obdolžence izvajati skupaj.

(58) Če je preiskave v zvezi z istim kaznivim dejanjem začelo več evropskih delegiranih tožilcev, bi moral stalni senat takšne preiskave, kjer je ustrezno, združiti. Stalni senat lahko odloči, da ne bo združil postopkov ali odloči naknadno razdelitev takšnih postopkov, če je to v interesu učinkovitosti preiskav, npr. če se postopek zoper enega osumljenca ali obdolženca lahko zaključi v zgodnejši fazi, medtem ko je treba še nadaljevati postopke zoper druge osumljence ali obdolžence, ali če bi razdelitev zadeve lahko skrajšala pripor enega od osumljencev. Če so za zadeve, ki bi jih bilo treba združiti, zadolženi različni stalni senati, bi moral ustrezno pristojnost in postopek določiti poslovnik. Če se stalni senat odloči za razdelitev zadeve, bi moral ohraniti pristojnost za izhajajoče zadeve.

(59) Evropsko javno tožilstvo bi se moralo opirati na nacionalne organe, vključno s policijskimi organi, zlasti pri izvajanju prisilnih ukrepov. V skladu z načelom lojalnega sodelovanja bi morali vsi nacionalni organi in zadevni organi Unije, vključno z Eurojustom, Europolom in uradom OLAF, dejavno podpirati preiskave in pregon, ki jih izvaja Evropsko javno tožilstvo, ter z njim sodelovati, in sicer od trenutka, ko se domnevno kaznivo dejanje sporoči Evropskemu javnemu tožilstvu, dokler se to ne odloči za pregon ali kako drugače zaključiti primer.

(61) Za učinkovite preiskave in pregon kaznivih dejanj, ki škodijo finančnim interesom Unije, je bistveno, da lahko Evropsko javno tožilstvo zbira dokaze z uporabo vsaj najmanjšega nabora preiskovalnih ukrepov, pri čemer se upošteva načelo sorazmernosti. Ti ukrepi bi morali biti na voljo v zvezi s kaznivimi dejanji, ki sodijo v pristojnost Evropskega javnega tožilstva, vsaj v primerih, ko se kaznujejo z najvišjo kaznijo vsaj štirih let zapora, za namene njegovih preiskav in pregona, vendar se zanje lahko uporabljajo omejitve v skladu z nacionalno zakonodajo.

(62) Poleg najmanjšega nabora preiskovalnih ukrepov iz te uredbe bi morali imeti evropski delegirani tožilci pravico zahtevati ali odrediti vse ukrepe, ki so v skladu z nacionalno zakonodajo na voljo tožilcem v podobnih nacionalnih zadevah. Razpoložljivost bi se morala zagotavljati v vseh primerih, ko predvideni preiskovalni ukrep obstaja, vendar se zanj lahko uporabljajo omejitve v skladu z nacionalnim pravom.

(63) Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, bi moral imeti v čezmejnih primerih možnost podpore pomočnikov evropskih delegiranih tožilcev, če se mora ukrepati v drugih državah članicah. Če bi bila za takšen ukrep potrebna sodna odobritev, bi bilo treba jasno navesti, v kateri državi članici bi bilo treba odobritev pridobiti, v vsakem primeru pa bi morala biti odobritev ena sama. Če pravosodni organi preiskovalni ukrep dokončno zavrnejo in so torej izčrpana vsa pravna sredstva, bi moral evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, zahtevo ali nalog umakniti.

(64) Možnost uporabe pravnih instrumentov o vzajemnem priznavanju ali čezmejnem sodelovanju, predvidena v tej uredbi, ne bi smela nadomestiti specifičnih pravil o čezmejnih preiskavah iz te uredbe. Morala pa bi jih dopolnjevati ter zagotoviti, da se, če so v čezmejni preiskavi potrebni ukrepi, ki pa niso na voljo v nacionalni zakonodaji za povsem nacionalne primere, pri izvajanju preiskave ali pregona ti ukrepi lahko uporabljajo v skladu z nacionalno zakonodajo o izvajanju zadevnega instrumenta.

(64a) Določbe o čezmejnem sodelovanju iz te uredbe ne bi smele posegati v obstoječe pravne instrumente, ki lajšajo čezmejno sodelovanje med nacionalnimi organi, razen policije in carinskih organov. Enako bi moralo veljati za nacionalne organe, ki sodelujejo na podlagi upravnega prava.

(65) Določbe, ki se nanašajo na prijetje v predkazenskem postopku in čezmejno predajo, ne bi smele posegati v posebne postopke v državah članicah, kjer za prvo prijetje osumljenca ali obdolženca ni potrebna sodna odobritev.

(66) Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, bi moral imeti možnost, da izda ali zahteva evropske naloge za prijetje, ki sodijo v pristojnost Evropskega javnega tožilstva.

(67) Evropskemu javnemu tožilstvu bi moralo biti dovoljeno, da zadevo napoti na nacionalne organe, če preiskava pokaže, da je kaznivo dejanje, ki je predmet preiskave, zunaj pristojnosti urada. V primeru take napotitve bi morali nacionalni organi ohraniti vse pravice, da v skladu z nacionalno zakonodajo začnejo, nadaljujejo ali opustijo preiskavo.

(68) Ta uredba določa, da Evropsko javno tožilstvo opravlja naloge tožilca, ki vključujejo odločanje o vložitvi obtožnice proti osumljencu ali obdolžencu in izbiro države članice, katere sodišča bodo pristojna za obravnavanje predlogov tožilstva. Odločitev o tem, ali vložiti obtožnico proti osumljencu ali obdolžencu, bi načeloma moral sprejeti pristojni stalni senat na podlagi osnutka odločitve evropskega delegiranega tožilca, da bi se dosegla skupna politika sodnega pregona. Stalni senat bi morali imeti pravico sprejeti kakršno koli odločitev v 21 dneh od prejema osnutka odločitve, vključno z zahtevo po dodatnih dokazih, preden se odloči o vložitvi obtožnice, razen odločitve o opustitvi zadeve, v kateri je evropski delegirani tožilec predlagal, da se vloži obtožnica.

(69) Državo članico, katere sodišča bodo pristojna za odločanje o pregonu, bi moral izbrati pristojni stalni senat na podlagi sklopa meril iz te uredbe. Stalni senat bi moral sprejeti svojo odločitev na podlagi poročila in osnutka odločitve, ki ga pripravi evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, predloži pa – po potrebi skupaj z lastno oceno – nadzorujoči evropski tožilec. Nadzorujoči evropski tožilec bi moral obdržati vsa pooblastila za dajanje konkretnih navodil evropskemu delegiranemu tožilcu, predvidena s to uredbo.

(70) Dokazi, ki jih Evropsko javno tožilstvo predloži sodišču, se ne bi smeli zavrniti kot nedopustni samo zato, ker so se zbrali v drugi državi članici ali v skladu s pravom druge države članice, če sodišče prve stopnje meni, da njihova dopustitev izpolnjuje zahteve glede poštenosti postopka in pravice osumljenca ali obdolženca do obrambe v skladu z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah.

V tej uredbi so spoštovane temeljne pravice in upoštevana načela, ki jih priznavajo člen 6 PEU in Listina, zlasti v njenem naslovu VI, mednarodno pravo in mednarodni sporazumi, katerih pogodbenice so Unija ali vse države članice, vključno z Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ter ustave držav članic na njihovih zadevnih področjih uporabe. V skladu s temi načeli ter ob spoštovanju različnih pravnih sistemov in izročil držav članic, kot je določeno v členu 67(1) PDEU, ni mogoče ničesar v tej uredbi razlagati kot prepoved sodiščem, da uporabljajo temeljna načela nacionalne zakonodaje o pravičnosti postopka, kot se uporabljajo v nacionalnih sistemih, vključno z običajnim pravom.

(71) Ob upoštevanju načela zakonitosti bi morale preiskave, ki jih izvaja Evropsko javno tožilstvo, praviloma voditi do pregona pred pristojnimi nacionalnimi sodišči v primerih, ko obstajajo zadostni dokazi in ko ni pravne podlage, ki prepoveduje pregon, ali se ni uporabil poenostavljeni postopek pregona. Razlogi za razrešitev zadeve so izčrpno določeni v tej uredbi.

(72) Nacionalni pravni sistemi določajo različne vrste poenostavljenih postopkov pregona, pri čemer je lahko vpleteno sodišče ali pa ne, na primer v obliki transakcij z osumljencem ali obdolžencem. Če takšni postopki obstajajo, bi evropski delegirani tožilec moral imeti pooblastilo, da jih uporabi pod pogoji, določenimi v nacionalnem pravu, in v primerih, predvidenih v tej uredbi. To bi moralo vključevati primere, v katerih končna škoda zaradi kaznivega dejanja po morebitni izterjavi zneska, ki ustreza škodi, ni velika. Ob upoštevanju interesa za skladno in učinkovito politiko tožilstva glede pregona bi bilo treba pristojni stalni senat vedno pozvati, naj soglaša z uporabo teh postopkov. Kadar je bil poenostavljeni postopek uspešno uporabljen, bi moral biti primer dokončno zaključen.

(73) Ta uredba določa, da mora Evropsko javno tožilstvo spoštovati zlasti pravico do poštenega sojenja, pravico do obrambe in domnevo nedolžnosti, kot so opredeljene v členih 47 in 48 Listine. Člen 50 Listine, ki ščiti pravico, da se oseba za isto kaznivo dejanje kazensko ne preganja ali kaznuje dvakrat (*ne bis in idem*), zagotavlja, da se osebi zaradi sodnega pregona Evropskega javnega tožilstva ne bo dvakrat sodilo zaradi istega kaznivega dejanja. Dejavnosti Evropskega javnega tožilstva se bi morale tako izvajati ob polnem upoštevanju teh pravic, uredba pa bi se morala uporabljati in razlagati v skladu s tem.

[...]

(75) Člen 82(2) Pogodbe omogoča, da Unija določi minimalna pravila o pravicah posameznikov v kazenskem postopku, da se zagotovi spoštovanje pravic do obrambe in poštenosti postopka. Ta minimalna pravila je zakonodajalec Unije postopoma določil v direktivah o posebnih pravicah.

(76) Pravica do obrambe, ki je opredeljena v ustrezni zakonodaji Unije, kot so Direktiva 2010/64/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. oktobra 2010 o pravici do tolmačenja in prevajanja v kazenskih postopkih, Direktiva 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 o pravici do obveščenosti v kazenskem postopku, Direktiva 2013/48/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti, Direktiva 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku, Direktiva 2016/xxx/EU Evropskega parlamenta in Sveta o začasni brezplačni pravni pomoči za osumljene ali obdolžene osebe, ki jim je bila odvzeta prostost, ter osebe v postopkih na podlagi evropskega naloga za prijetje, kakor se izvajajo v nacionalni zakonodaji, bi morala veljati tudi za dejavnosti Evropskega javnega tožilstva. Te pravice, pa tudi pravice iz nacionalne zakonodaje, bi morale veljati za vsakega osumljenca ali obdolženca, v zvezi s katerim Evropsko javno tožilstvo začne preiskavo, o zahtevi, da se imenujejo strokovnjaki ali da se zaslišijo priče, ali da Evropsko javno tožilstvo kako drugače predloži dokaze v imenu obrambe.

(77) Člen 86(3) Pogodbe omogoča, da zakonodajalec Unije določi pravila, ki se uporabljajo za sodni nadzor postopkovnih ukrepov, ki jih Evropsko javno tožilstvo izvaja pri opravljanju nalog. Ta pristojnost, dodeljena zakonodajalcu Unije, odraža posebno naravo nalog in strukture Evropskega javnega tožilstva, ki se razlikuje od pristojnosti vseh drugih organov in agencij Unije ter zahteva posebna pravila glede sodnega nadzora.

(78) V skladu s členom 86(2) Pogodbe Evropsko javno tožilstvo opravlja dolžnosti tožilca na pristojnih sodiščih držav članic. Ukrepi, ki jih sprejme med izvajanjem preiskav, so tesno povezani s pregonom, ki lahko sledi, in vplivajo na pravne rede držav članic. V številnih primerih jih bodo izvajali nacionalni organi kazenskega pregona v skladu z navodili Evropskega javnega tožilstva in včasih tudi po pridobitvi pooblastila nacionalnega sodišča. Zato je ustrezno preučiti, da bi morala postopkovne akte Evropskega javnega tožilstva, ki naj bi imeli pravne učinke do tretjih oseb, presojati pristojna nacionalna sodišča v skladu z zahtevami in postopki iz nacionalne zakonodaje.

S tem naj bi zagotovili, da nacionalna sodišča presodijo o postopkovnih aktih Evropskega javnega tožilstva, sprejetih pred vložitvijo obtožnice in ki naj bi imela pravne učinke do tretjih oseb (kategorija, ki vključuje osumljenca, žrtev in druge zainteresirane strani, katerih pravice so lahko prizadete zaradi takšnih dejanj). Postopkovni akti v zvezi z izbiro države članice, katere sodišča bodo pristojna za odločanje o pregonu, ki se določi na podlagi meril iz te uredbe, naj bi imeli pravne učinke do tretjih oseb, in bi se zanje zato moral uporabljati sodni nadzor pred nacionalnimi sodišči najpozneje v fazi sojenja.

Tožbe zaradi opustitve ukrepanja Evropskega javnega tožilstva pred pristojnimi nacionalnimi sodišči so tožbe v zvezi s postopkovnimi akti, ki jih je tožilstvo pravno zavezano sprejeti in naj bi imeli pravne učinke do tretjih oseb. Kadar nacionalna zakonodaja določa sodni nadzor v zvezi s postopkovnimi akti, ki naj ne bi imeli pravnih učinkov do tretjih oseb, ali tožbe zaradi drugih opustitev ukrepanja, te uredbe ne bi smeli razlagati, kot da vpliva na takšne pravne določbe. Poleg tega se od držav članic ne bi smelo zahtevati, da zagotovijo sodni nadzor s strani pristojnih nacionalnih sodišč za postopkovne akte, ki naj ne bi imeli pravnih učinkov do tretjih oseb, kot je imenovanje strokovnjakov ali povračilo stroškov za priče.

Nenazadnje določbe te uredbe ne vplivajo na pristojnosti nacionalnega sodišča prve stopnje.

(79) Zakonitost postopkovnih aktov Evropskega javnega tožilstva, ki naj bi imeli pravne učinke do tretjih oseb, bi bilo treba sodno presojati pred nacionalnimi sodišči. V tej zvezi bi bilo treba zagotoviti učinkovita pravna sredstva v skladu z drugim pododstavkom člena 19(1) PEU. Poleg tega, kakor poudarja sodna praksa Sodišča, nacionalna postopkovna pravila, ki veljajo za tožbe za zaščito posameznih pravic, ki jih zagotavlja pravo Unije, ne smejo biti manj ugodna od tistih, ki veljajo za podobne domače tožbe (načelo enakovrednosti), in ne smejo praktično onemogočiti ali čezmerno otežiti uveljavljanja pravic, ki jih daje pravo Unije (načelo učinkovitosti).

Kadar nacionalna sodišča presojajo o zakonitosti teh aktov, se pri tem lahko opirajo na zakonodajo Unije, vključno s to uredbo, in tudi na nacionalno pravo, ki se uporablja za vprašanja, ki jih ta uredba ne obravnava. Kakor poudarja sodna praksa Sodišča, bi mu morala nacionalna sodišča vedno posredovati predhodna vprašanja, če dvomijo v veljavnost navedenih aktov glede na pravo Unije.

Vendar pa Sodišču ne smejo posredovati predhodnih vprašanj glede veljavnosti postopkovnih aktov Evropskega javnega tožilstva v zvezi z nacionalnim procesnim pravom ali nacionalnimi ukrepi za prenos direktiv, tudi če se ta uredba nanje sklicuje. Vendar to ne vpliva na predhodno odločanje o razlagi katere koli določbe primarnega prava, vključno s Pogodbo in Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, ali na razlago in veljavnost določb sekundarnega prava Unije, vključno s to uredbo in veljavnimi direktivami. Poleg tega ta uredba ne izključuje možnosti, da nacionalna sodišča presodijo o veljavnosti postopkovnih aktov Evropskega javnega tožilstva, ki naj bi imeli pravne učinke do tretjih oseb glede na načelo sorazmernosti, kot je zapisano v nacionalnem pravu.

(80) Določba te uredbe o sodnem nadzoru ne vpliva na pristojnost Sodišča za pregled upravnih odločb tožilstva, ki naj bi imele pravne učinke do tretjih oseb, tj. odločb, ki niso sprejete pri opravljanju njegovih nalog preiskovanja, pregona ali obtožbe. Ta uredba tudi ne posega v možnost, da lahko država članica, Evropski parlament, Svet ali Komisija vložijo ničnostno tožbo v skladu z drugim odstavkom člena 263 PDEU in prvim odstavkom člena 265 PDEU, ter postopke za ugotavljanje kršitev iz členov 258 in 259 PDEU.

(82) Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov¹ se uporablja za obdelavo upravnih osebnih podatkov, ki jo izvaja Evropsko javno tožilstvo.

(83) Po vsej Uniji bi bilo treba zagotoviti dosledno in enotno uporabo pravil za varstvo temeljnih pravic in svoboščin posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov.

¹ UL L 8, 12.1.2001, str. 1.

(84) V izjavi št. 21 o varstvu osebnih podatkov na področju pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah in policijskega sodelovanja, priloženi Sklepni listini medvladne konference, s katero je bila sprejeta Lizbonska pogodba, je konferenca potrdila, da bi lahko bili zaradi posebne narave pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah in policijskega sodelovanja na teh področjih potrebni posebni predpisi o varstvu osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov na podlagi člena 16 Pogodbe o delovanju Evropske unije.

(86) Pravila iz te uredbe o varstvu osebnih podatkov bi bilo treba razlagati in uporabljati v skladu z razlago in uporabo Direktive (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ, ki se bo uporabljala za obdelavo osebnih podatkov, ki jo izvajajo pristojni organi držav članic za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij.

(88) Načelo poštene obdelave v okviru varstva podatkov je pojem, ki je jasno ločen od pravice do poštenega sojenja, ki je opredeljena v členu 47 Listine in členu 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP).

(89) Določbe o varstvu podatkov iz te uredbe ne posegajo v veljavna pravila o dopustnosti osebnih podatkov kot dokaza v postopkih pred kazenskimi sodišči.

(90) Vse države članice so pridružene Mednarodni organizaciji kriminalistične policije (Interpol). Interpol za izpolnjevanje svojih nalog prejema, shranjuje in razpošilja osebne podatke, s čimer pristojnim organom pomaga pri preprečevanju mednarodnega kriminala in boju proti njemu. Zato je treba izboljšati sodelovanje med Unijo in Interpolom, in sicer s spodbujanjem učinkovite izmenjave osebnih podatkov, hkrati pa zagotavljati spoštovanje temeljnih pravic in svoboščin v zvezi z avtomatsko obdelavo osebnih podatkov. Pri prenosu osebnih podatkov od Evropskega javnega tožilstva na Interpol in v države, ki imajo svoje predstavnike v Interpolu, bi se morala uporabljati ta uredba, zlasti določbe o mednarodnih prenosih. Ta uredba ne bi smela posegati v posebna pravila, določena v Skupnem stališču Sveta 2005/69/PNZ² in Sklepu Sveta 2007/533/PNZ³.

(91) Kadar Evropsko javno tožilstvo posreduje operativne osebne podatke organu tretje države ali mednarodni organizaciji ali Interpolu na podlagi mednarodnega sporazuma, sklenjenega v skladu s členom 218 Pogodbe, bi bilo treba z ustreznimi zaščitnimi ukrepi za varstvo zasebnosti ter temeljnih pravic in svoboščin posameznikov zagotoviti, da se spoštujejo določbe o varstvu podatkov iz te uredbe.

(93) Da bi zagotovili učinkovito, zanesljivo in dosledno spremljanje skladnosti s to uredbo in njeno uveljavljanje, kar zadeva operativne osebne podatke, kakor zahteva člen 8 Listine o temeljnih pravicah, bi moral imeti Evropski nadzornik za varstvo podatkov naloge iz te uredbe in učinkovita pooblastila, vključno s pooblastili za preiskovanje, pooblastili za sprejemanje popravljalnih ukrepov in svetovalnimi pooblastili, ki pomenijo potrebna sredstva za opravljanje njenih nalog. Vendar pa pooblastila Evropskega nadzornika za varstvo podatkov ne bi smela neupravičeno posegati v posebna pravila za kazenske postopke, vključno s preiskovanjem in pregonom kaznivih dejanj, ali v neodvisnost sodstva.

² Skupno stališče Sveta 2005/69/PNZ z dne 24. januarja 2005 o izmenjavi določenih podatkov z Interpolom (UL L 27, 29.1.2005, str. 61).

³ Sklep Sveta 2007/533/PNZ z dne 12. junija 2007 o vzpostavitvi, delovanju in uporabi druge generacije schengenskega informacijskega sistema (SIS II) (UL L 205, 7.8.2007, str. 63).

(94) Da bi lahko Evropsko javno tožilstvo opravljalo svoje naloge in zaradi upoštevanja razvoja informacijske tehnologije ter napredka informacijske družbe, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo za sprejemanje aktov v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije v zvezi s spremembami osebnih podatkov in kategorij posameznikov, na katere se nanašajo podatki, naštetih v Prilogi. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno s strokovnjaki, in da se ta posvetovanja opravijo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu o boljši pripravi zakonodaje z dne 13. aprila 2016. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet zlasti prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njuni strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovne skupine Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.

(95) Evropsko javno tožilstvo bi moralo tesno sodelovati z drugimi institucijami, organi, uradi in agencijami Unije, da bi lažje opravljalo naloge v skladu s to uredbo, in po potrebi vzpostaviti formalne ureditve glede podrobnih pravil o izmenjavi informacij in sodelovanju. Zlasti pomembno bi moralo biti sodelovanje z Europolom in uradom OLAF, da se prepreči podvajanje in se Evropskemu javnemu tožilstvu omogoči pridobivanje ustreznih informacij in uporaba njihovih analiz v posebnih preiskavah.

(96) Evropsko javno tožilstvo bi moralo imeti možnost pridobiti vse ustrezne informacije, ki sodijo v njegovo pristojnost ter so shranjene v podatkovnih zbirkah in registrih institucij, organov, uradov in agencij Unije.

(97) Evropsko javno tožilstvo in Eurojust bi morala postati partnerja in sodelovati pri operativnih zadevah v skladu s svojimi nalogami. Takšno sodelovanje lahko vključuje kakršne koli preiskave, ki jih izvaja Evropsko javno tožilstvo in pri katerih se šteje, da je potrebno ali primerno izmenjati informacije ali usklajevati preiskovalne ukrepe glede zadev, ki so v pristojnosti Eurojusta. Kadar Evropsko javno tožilstvo zahteva takšno sodelovanje od Eurojusta, bi se moralo povezati z nacionalnim članom Eurojusta v državi članici evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo. Pri operativnem sodelovanju lahko sodelujejo tudi tretje države, ki so sklenile sporazum o sodelovanju z Eurojustom.

(98) Evropsko javno tožilstvo in OLAF bi morala vzpostaviti in vzdrževati tesno sodelovanje ter tako zagotavljati dopolnjevanje njunih pristojnosti in preprečevati podvajanje. Tozadevno OLAF načeloma ne bi smel začeti nobene upravne preiskave, vzporedne preiskavi, ki jo izvaja Evropsko javno tožilstvo na podlagi istih dejstev. Vendar pa to ne bi smelo posegati v pristojnost urada OLAF, da začne upravno preiskavo na lastno pobudo in ob tesnem posvetovanju z Evropskim javnim tožilstvom.

(99) Pri vseh ukrepih v podporo Evropskemu javnemu tožilstvu OLAF deluje neodvisno od Komisije v skladu z Uredbo (ES, Euratom) št. 883/2013.

(100) V primerih, ko Evropsko javno tožilstvo ne izvaja preiskave, bi morale imeti možnost zagotoviti zadevne informacije uradu OLAF, da bi ta lahko preučil možnost ustreznega ukrepanja v skladu s svojim mandatom. Zlasti bi morale Evropsko javno tožilstvo preučiti možnost, da obvesti OLAF v primerih, kadar ni utemeljenih razlogov za domnevo, da se kaznivo dejanje, za katero je pristojno tožilstvo, izvaja ali je bilo storjeno, bi pa bila v zvezi s tem primerna upravna preiskava urada OLAF, oziroma v primerih, ko Evropsko javno tožilstvo opusti preiskavo in je predložitev uradu OLAF zaželen zaradi upravnih ukrepov ali izterjave. Če Evropsko javno tožilstvo zagotovi informacije, lahko zahteva, da se OLAF odloči bodisi za začetek upravne preiskave ali za druge upravne ukrepe ali spremljanje ukrepov, zlasti za namene previdnostnih ukrepov, izterjave ali disciplinskih ukrepov, v skladu z Uredbo (EC, Euratom) št. 883/2013.

(100a) V kolikor se postopki izterjave odložijo zaradi odločitev Evropskega javnega tožilstva v zvezi s preiskavami ali pregonom na podlagi te uredbe, države članice ne bi smele veljati za krive ali malomarne za namene postopkov izterjave v smislu člena 122 Uredbe št. 1303/2013⁴.

⁴ Uredba (EU) št. 1303/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o skupnih določbah o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu, Kohezijskem skladu, Evropskem kmetijskem skladu za razvoj podeželja in Evropskem skladu za pomorstvo in ribištvo, o splošnih določbah o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu, Kohezijskem skladu in Evropskem skladu za pomorstvo in ribištvo ter o razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1083/2006 (UL L 347, 20.12.2013, str. 320).

(101) Evropsko javno tožilstvo bi moralo institucijam, organom, uradom ali agencijam Unije ter drugim žrtvam omogočiti, da sprejmejo ustrezne ukrepe. To lahko vključuje sprejetje preventivnih ukrepov, zlasti za preprečevanje kakršnega koli dolgotrajnega nepravilnega ravnanja ali zaradi zaščite Unije pred ravnanjem, ki bi lahko škodovalo njenemu ugledu, ali zato, da jim je omogočeno sodelovanje, kot civilnim strankam, v sodnih postopkih v skladu z nacionalno zakonodajo. Pri izmenjavi informacij bi bilo treba dosledno spoštovati neodvisnost Evropskega javnega tožilstva, izvedena pa bi morala biti le v možnem obsegu, brez kakršnega koli poseganja v pravilno izvedbo in zaupnost preiskave.

(102) Evropsko javno tožilstvo bi moralo tudi imeti možnost, kolikor je to potrebno za opravljanje njegovih nalog, da vzpostavi in vzdržuje kooperativne odnose z organi tretjih držav in mednarodnimi organizacijami. Za namene te uredbe mednarodne organizacije pomenijo mednarodne organizacije in njihove podrejene organe, za katere se uporablja mednarodno javno pravo, ali druge organe, ki so ustanovljeni s sporazumom med dvema ali več državami ali na podlagi takega sporazuma, ter Interpol.

(102a) Če kolegij opredeli operativno potrebo po sodelovanju s tretjo državo ali mednarodno organizacijo, bi moral imeti možnost predlagati Svetu, naj Komisijo opozori na potrebo po sklepu o ustreznosti ali priporočilu za začetek pogajanj o mednarodnem sporazumu.

Preden Unija sklene nov mednarodni sporazum ali preden Unija pristopi k večstranskim sporazumom, ki so jih že sklenile države članice o pravni pomoči v kazenskih zadevah, bi države članice morale Evropskemu javnemu tožilstvu olajšati opravljanje njegovih nalog na podlagi načela lojalnega sodelovanja iz člena 4(3) PEU. Če je dovoljeno v skladu z ustreznim večstranskim sporazumom ter če tretja država to sprejema, bi morale države članice priznati in po potrebi uradno obveščati Evropsko javno tožilstvo kot pristojni organ za namene izvajanja navedenih večstranskih sporazumov. To lahko v nekaterih primerih pomeni spremembo navedenih sporazumov, vendar ponovna pogajanja o takšnih sporazumih ne bi smela veljati za obvezen korak, saj morebiti niso vedno mogoča. Države članice lahko tudi uradno obvestijo Evropsko javno tožilstvo kot pristojni organ za namene izvajanja drugih mednarodnih sporazumov o pravni pomoči v kazenskih zadevah, ki so jih sklenile, vključno s spremembo teh sporazumov.

Če uradno obveščanje Evropskega javnega tožilstva kot pristojnega organa za namene večstranskih sporazumov, ki so jih države članice že sklenile s tretjimi državami, ni mogoče ali če ga zadevne tretje države ne sprejemajo, in dokler Unija ne pristopi k takim mednarodnim sporazumom, lahko evropski delegirani tožilci za takšne tretje države uporabljajo svoj status nacionalnih tožilcev, če organe tretjih držav obvestijo in si, kjer je ustrezno, prizadevajo pridobiti njihovo soglasje za to, da bodo dokazi iz teh tretjih držav, zbrani na podlagi navedenih mednarodnih sporazumov, uporabljeni v preiskavah in pregonu, ki ju izvaja Evropsko javno tožilstvo.

Evropsko javno tožilstvo bi moralo imeti možnost tudi, da se v odnosu do organov tretje države zanese na recipročnost in meddržavno sodelovanje. To pa bi se moralo izvajati za vsak primeri posebej v okviru omejitev stvarne pristojnosti Evropskega javnega tožilstva ter ob upoštevanju morebitnih pogojev, ki jih določijo organi tretje države.

(102aa) Nesodelujočih držav članic ta uredba ne zavezuje. Če je ustrezno, bi morala Komisija podati predloge za zagotavljanje učinkovitega pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah med Evropskim javnim tožilstvom in državami članicami, ki jih ta uredba ne zavezuje. To bi moralo zlasti zadevati pravila o pravni pomoči v kazenskih zadevah in na področju izročitev ob polnem spoštovanju pravnega reda Unije na tem področju ter obveznosti lojalnega sodelovanja (člen 4(3) PEU).

(103) Da se zagotovi popolna avtonomija in neodvisnost Evropskega javnega tožilstva, bi mu bilo treba zagotoviti avtonomen proračun, katerega prihodki so v prvi vrsti prispevki iz proračuna Unije. Finančna, proračunska in kadrovska ureditev Evropskega javnega tožilstva bi morala biti skladna z ustreznimi standardi Unije, ki veljajo za organe iz člena 208 Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta, pri čemer pa je treba ustrezno upoštevati edinstveno pristojnost Evropskega javnega tožilstva za izvajanje preiskav in pregonu na ravni Unije.

(104) Stroške preiskovalnih ukrepov Evropskega javnega tožilstva bi načeloma morali kriti nacionalni organi, ki jih izvajajo. Izjemno visoke stroške za preiskovalne ukrepe, kot so kompleksna mnenja izvedencev, obsežne policijske akcije ali dejavnosti opazovanja v daljšem časovnem obdobju, bi tožilstvo lahko delno povrnilo, vključno, če je mogoče, s prerazporeditvijo sredstev iz drugih proračunskih vrstic Evropskega javnega tožilstva, ali s spremembo proračuna v skladu s to uredbo in veljavnimi finančnimi pravili.

Pri pripravi predloga za začasni osnutek ocene prihodkov in odhodkov bi moral upravni direktor upoštevati potrebo Urada, da delno povrne izjemno drage preiskovalne ukrepe, ki jih sprejme stalni senat.

(104a) Operativni odhodki Evropskega javnega tožilstva se krijejo iz proračuna Evropskega javnega tožilstva. Ti bi morali vključevati operativno komunikacijo med evropskim delegiranim tožilcem in centralno ravnijo Evropskega javnega tožilstva, kot so poštni stroški, potni stroški, prevodi, potrebni za notranje delovanje Evropskega javnega tožilstva, ter drugi stroški, ki jih države članice prej niso imele med preiskavo in ki so nastali zgolj zato, ker je Evropsko javno tožilstvo prevzelo odgovornost za preiskovanje in pregon. Vendar bi morale stroške urada evropskih delegiranih tožilcev in tajniške podpore kriti države članice.

(105) Kolegij bi načeloma vedno moral prenesti svoja pooblastila, dodeljena organu za imenovanje v skladu s kadrovskimi predpisi in pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti za sklepanje pogodb o zaposlitvi, upravnemu direktorju, razen če posebne okoliščine ne zahtevajo, da ta pooblastila izvaja kolegij.

(106) Upravni direktor je kot odredbodajalec odgovoren za izvrševanje proračuna Evropskega javnega tožilstva. Upravni direktor je ob posvetovanju s stalnim senatom v zvezi z izjemno dragimi preiskovalnimi ukrepi pristojen za odločanje o znesku nepovratnih sredstev, ki se dodelijo, pri čemer upošteva razpoložljiva finančna sredstva in merila iz poslovnika.

(107) Prejemki evropskih delegiranih tožilcev, ki imajo status posebnih svetovalcev, bodo določeni v neposrednem sporazumu in bi morali temeljiti na posebnem sklepu kolegija. Ta sklep bi moral med drugim zagotoviti, da bodo evropski delegirani tožilci v posebnem primeru, ko hkrati opravljajo tudi naloge nacionalnega tožilca v skladu s členom 12(3), načeloma še naprej prejemali plačo kot nacionalni tožilci, plačilo za posebnega svetovalca pa se bo nanašalo le na delo v okviru Evropskega javnega tožilstva v funkciji evropskega delegiranega tožilca. Vsaka država članica obdrži pristojnost, da skladno s pravom Unije v svoji zakonodaji določi, pogoje za dodelitev prejemkov iz sistema socialne varnosti.

(107a) Da bi bil urad v celoti operativen na dan, ki bo določen, bo potreboval izkušeno osebje znotraj institucij, organov ali agencij Unije. Da bi izpolnili to potrebo, bi bilo treba na tožilstvu olajšati zaposlovanje začasnih in pogodbenih uslužbencev, ki že delajo v institucijah, organih ali agencijah Unije, tako da se tem članom osebja zagotovi kontinuiteta njihovih pogodbenih pravic v primeru zaposlitve na tožilstvu v pripravljalni fazi do [30. junija 2020]⁵.

(108) Postopki Evropskega javnega tožilstva bi morali biti pregledni v skladu s členom 15(3) PDEU, kolegij pa bi moral sprejeti posebne določbe o tem, kako se zagotovi pravica javnosti do dostopa do dokumentov. Nobena določba v tej uredbi ne omejuje pravice dostopa javnosti do dokumentov, ki je zagotovljena v Uniji in državah članicah, zlasti na podlagi člena 42 Listine in drugih zadevnih določb.

⁵ Eno leto od datuma, ko tožilstvo začne delovati v skladu s sklepom iz člena 75(2).

(109) Splošna pravila o preglednosti, ki veljajo za agencije Unije, bi morala veljati tudi za Evropsko javno tožilstvo, vendar samo za dokumente, ki niso dosjeji o zadevah, vključno z elektronskimi podobami navedenih dosjejev, da se nikakor ne bi ogrozila obveznost zaupnosti v njegovih operativnih dejavnostih. Enako bi bilo treba pri upravnih poizvedbah, ki jih izvaja Evropski varuh človekovih pravic, spoštovati zahtevo Evropskega javnega tožilstva po zaupnosti. Da se zagotovi celovitost preiskav in pregona, ki jih izvaja tožilstvo, dokumenti, ki se nanašajo na operativne dejavnosti, ne bi smeli biti zajeti v pravilih o preglednosti.

(110) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, in brez poseganja v člen 4 navedenega protokola Združeno kraljestvo in Irska ne sodelujeta pri sprejetju te uredbe, ki zato zanju ni zavezujoča in se v njiju ne uporablja.

(111) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 22) o stališču Danske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.

**UREDBE SVETA
o ustanovitvi Evropskega javnega tožilstva**

**POGLAVJE I
VSEBINA IN OPREDELITEV POJMOV**

Člen 1

Vsebina

S to uredbo se ustanavlja Evropsko javno tožilstvo in določajo pravila za njegovo delovanje.

Člen 2

Opredelitev pojmov

Za namene te uredbe se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (a) „oseba“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo;
- (b) „finančni interesi Unije“ pomenijo vse prihodke, odhodke in sredstva, ki so zajeti v proračunu Unije in proračunih institucij, organov, uradov in agencij, ustanovljenih na podlagi Pogodb, ter proračunih, ki jih te institucije, organi, uradi in agencije upravljajo in spremljajo, ali vse prihodke, odhodke in sredstva, ki so z navedenimi proračuni pridobljeni ali jim dolgovani;
- (e) „osebje Evropskega javnega tožilstva“ pomeni osebje na centralni ravni, ki podpira kolegij, stalne senate, evropskega glavnega tožilca, evropske tožilce, evropske delegirane tožilce in upravnega direktorja v vsakodnevnih dejavnostih pri opravljanju nalog tožilstva v skladu s to uredbo;
- (f) „evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo“ pomeni evropskega delegiranega tožilca, pristojnega za preiskave in pregon, ki jih je sam začel, so mu bili dodeljeni oziroma jih je prevzel z uporabo pravice do poziva k odstopu od zadeve v skladu s členom 22a;
- (g) „pomočnik evropskega delegiranega tožilca“ pomeni evropskega delegiranega tožilca v državi članici, ki ni država članica evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo, v kateri se izvaja preiskovalni ali drug ukrep, ki mu je bil dodeljen.

- (h) „osebni podatki“ pomeni katero koli informacijo v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom (v nadaljnjem besedilu: posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki); določljiv posameznik je tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji ali spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika;
- (i) „obdelava“ pomeni vsako dejanje ali niz dejanj, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki ali nizi osebnih podatkov z avtomatiziranimi sredstvi ali brez njih, kot je zbiranje, beleženje, urejanje, strukturiranje, shranjevanje, prilagajanje ali spreminjanje, priklic, vpogled, uporaba, razkritje s posredovanjem, razširjanje ali drugačno omogočanje dostopa, prilagajanje ali kombiniranje, omejevanje, izbris ali uničenje;
- (j) „omejitev obdelave“ pomeni označevanje shranjenih osebnih podatkov zaradi omejevanja njihove obdelave v prihodnosti;
- (k) „oblikovanje profilov“ pomeni vsako obliko avtomatizirane obdelave osebnih podatkov, ki vključuje uporabo osebnih podatkov za ocenjevanje nekaterih osebnih vidikov v zvezi s posameznikom, zlasti za analizo ali predvidevanje uspešnosti pri delu, ekonomskega položaja, zdravja, osebnega okusa, interesov, zanesljivosti, vedenja, lokacije ali gibanja tega posameznika;
- (l) „psevdonimizacija“ pomeni obdelavo osebnih podatkov na tak način, da osebnih podatkov brez dodatnih informacij ni več mogoče pripisati specifičnemu posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, če se take dodatne informacije hranijo ločeno ter zanje veljajo tehnični in organizacijski ukrepi za zagotavljanje, da se osebni podatki ne pripišejo določenemu ali določljivemu posamezniku;
- (m) „zbirka“ pomeni vsak strukturiran niz osebnih podatkov, ki so dostopni v skladu s posebnimi merili, niz pa je lahko centraliziran, decentraliziran ali razpršen na funkcionalni ali geografski podlagi;
- (n) „upravljavec“ pomeni Evropsko javno tožilstvo ali drug pristojni organ, ki sam ali skupaj z drugimi določa namene in sredstva obdelave osebnih podatkov; kadar namene in sredstva obdelave določa pravo Unije ali pravo države članice, se lahko upravljavec ali posebna merila za njegovo imenovanje določijo s pravom Unije ali pravom države članice;
- (o) „obdelovalec“ pomeni fizično ali pravno osebo, javni organ, agencijo ali drugo telo, ki obdeluje osebne podatke v imenu upravljavca;

- (p) „uporabnik“ pomeni fizično ali pravno osebo, javni organ, agencijo ali katero koli drugo telo, ki so mu bili osebni podatki razkriti, ne glede na to, ali je tretja oseba ali ne. Vendar pa se javni organi držav članic, ki niso pristojni organi, opredeljeni v točki 7(a) člena 3 Direktive (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta⁶, in ki lahko prejmejo osebne podatke v okviru posamezne poizvedbe Evropskega javnega tožilstva, ne štejejo za uporabnika; obdelava teh podatkov s strani teh javnih organov poteka v skladu z veljavnimi pravili o varstvu podatkov glede na namene obdelave;
- (q) „kršitev varstva osebnih podatkov“ pomeni kršitev varnosti, ki povzroči nenamerno ali nezakonito uničenje, izgubo, spremembo, nepooblaščen razkritje ali dostop do osebnih podatkov, ki so poslani, shranjeni ali kako drugače obdelani;
- (r) „upravni osebni podatki“ pomeni vse osebne podatke, ki jih obdela Evropsko javno tožilstvo, razen operativnih osebnih podatkov;
- (s) „operativni osebni podatki“ pomeni vse osebne podatke, ki jih Evropsko javno tožilstvo obdela v skladu z nameni iz člena 37;
- (t) „genetski podatki“ pomeni osebne podatke v zvezi s podedovanimi ali pridobljenimi genetskimi značilnostmi posameznika, ki dajejo edinstvene informacije o fiziologiji ali zdravju tega posameznika in so zlasti rezultat analize biološkega vzorca zadevnega posameznika;
- (u) „biometrični podatki“ pomeni osebne podatke, ki so rezultat posebne tehnične obdelave v zvezi s fizičnimi, fiziološkimi ali vedenjskimi značilnostmi posameznika, ki omogočajo ali potrjujejo edinstveno identifikacijo tega posameznika, kot so podobe obraza ali daktiloskopski podatki;

⁶ Direktiva (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ (UL L 119, 4.5.2016, str. 89).

- (v) „podatki o zdravstvenem stanju“ pomeni osebne podatke, ki se nanašajo na telesno ali duševno zdravje posameznika, vključno z zagotavljanjem zdravstvenih storitev, in razkrivajo informacije o njegovem zdravstvenem stanju;
- (w) „nadzorni organ“ pomeni neodvisni javni organ, ki ga določi država članica v skladu s členom 51 Uredbe (EU) 2016/679⁷ Evropskega parlamenta in Sveta ali členom 41 Direktive (EU) 2016/680;
- (x) „mednarodna organizacija“ pomeni organizacijo in njene podrejene organe, za katere se uporablja mednarodno javno pravo, ali katere koli druge organe, ki so ustanovljeni s sporazumom med dvema ali več državami ali na podlagi takega sporazuma.

⁷ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

POGLAVJE II

Ustanovitev, naloge in osnovna načela Evropskega javnega tožilstva

Člen 3

Ustanovitev

1. Evropsko javno tožilstvo je ustanovljeno kot organ Unije.
2. Evropsko javno tožilstvo je pravna oseba.
3. Evropsko javno tožilstvo sodeluje z Eurojustom in je deležno njegove podpore v skladu s členom 57.

Člen 4

Naloge

Evropsko javno tožilstvo je pristojno za preiskavo, pregon in obtožbo storilcev in sotorilcev kaznivih dejanj, ki vplivajo na finančne interese Unije [ki so navedeni v Direktivi 2017/xx/EU in določeni v tej uredbi]. S tega vidika Evropsko javno tožilstvo opravlja preiskave ter izvaja ukrepe pregona in opravlja funkcije tožilca na pristojnih sodiščih držav članic, dokler zadeva ni dokončno zaključena.

Člen 5

Osnovna načela dejavnosti

1. Evropsko javno tožilstvo skrbi, da se pri njegovih dejavnostih spoštujejo pravice, opredeljene v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah.
2. Evropsko javno tožilstvo je pri vseh svojih dejavnostih dolžno upoštevati načeli pravne države in sorazmernosti.
3. Ta uredba ureja preiskave in pregon, ki se izvajajo v imenu Evropskega javnega tožilstva. Za vprašanja, ki jih ta uredba ne ureja, se uporablja nacionalna zakonodaja. Razen če je v tej uredbi drugače določeno, je veljavna nacionalna zakonodaja države članice, v kateri se nahaja evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo v skladu s členom 12(1). Če neko vprašanje urejata nacionalna zakonodaja in ta uredba, prevlada slednja.
4. Evropsko javno tožilstvo izvaja preiskave nepristransko in poskuša pridobiti vse ustrezne obremenilne, pa tudi razbremenilne dokaze.
5. Evropsko javno tožilstvo začne in izvaja preiskave brez nepotrebnega odlašanja.
6. Pristojni nacionalni organi Evropskemu javnemu tožilstvu dejavno pomagajo pri izvajanju preiskav in preгона ter ga podpirajo. Ukrepi, politike ali postopki iz te uredbe se izvajajo po načelu lojalnega sodelovanja.

Člen 6

Neodvisnost in odgovornost

1. Evropsko javno tožilstvo je neodvisno. Evropski glavni tožilec, namestniki evropskega glavnega tožilca, evropski tožilci, evropski delegirani tožilci, upravni direktor in osebje Evropskega javnega tožilstva delujejo v interesu Unije kot celote, kot je določeno z zakonodajo, ter pri opravljanju nalog v skladu s to uredbo ne smejo zahtevati ali sprejemati navodil od posameznikov, ki niso del Evropskega javnega tožilstva, od držav članic ali institucij, organov, uradov ali agencij Unije. Države članice in institucije, organi, uradi ali agencije Unije spoštujejo neodvisnost Evropskega javnega tožilstva ter ne poskušajo nanj vplivati pri opravljanju njegovih nalog.
2. Evropsko javno tožilstvo za izvajanje svojih splošnih dejavnosti odgovarja Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropski komisiji ter predloži letna poročila v skladu s členom 6a.

Člen 6a

Poročanje

1. Evropsko javno tožilstvo vsako leto pripravi in izda letno poročilo v uradnih jezikih institucij Unije o izvajanju svojih splošnih dejavnosti, ki ga objavi. Pošlje ga Evropskemu parlamentu in nacionalnim parlamentom ter Svetu in Komisiji.
2. Evropski glavni tožilec enkrat letno nastopi pred Evropskim parlamentom in pred Svetom ter pred nacionalnimi parlamenti na njihovo zahtevo, da predstavi splošne dejavnosti Evropskega javnega tožilstva, pri čemer ne posega v obveznosti Evropskega javnega tožilstva glede nerazkrivanja in zaupnosti v zvezi s posameznimi zadevami in osebnimi podatki. Evropskega glavnega tožilca lahko pri predstavitvah, ki jih organizirajo nacionalni parlamenti, nadomesti eden od namestnikov.

POGLAVJE III
STATUS, STRUKTURA IN ORGANIZACIJA EVROPSKEGA JAVNEGA
TOŽILSTVA

Oddelek 1

STATUS in struktura Evropskega javnega tožilstva

Člen 7

Struktura Evropskega javnega tožilstva

1. Evropsko javno tožilstvo je nedeljiv organ Unije, ki deluje kot enoten urad z decentralizirano strukturo.
2. Evropsko javno tožilstvo je organizirano na centralni in decentralizirani ravni.
3. Na centralni ravni ga sestavlja glavni urad na sedežu. Glavni urad sestavljajo kolegij, stalni senati, evropski glavni tožilec, njegovi namestniki evropski tožilci in upravni direktor.
4. Na decentralizirani ravni ga sestavljajo evropski delegirani tožilci, ki se nahajajo v državah članicah.
5. Glavnemu uradu in evropskim delegiranim tožilcem pri njihovih nalogah v skladu s to uredbo pomaga osebje Evropskega javnega tožilstva.

Člen 8

Kolegij

1. Kolegij Evropskega javnega tožilstva sestavljajo evropski glavni tožilec in po en evropski tožilec iz vsake države članice. Evropski glavni tožilec predseduje sestankom kolegija in je odgovoren za njihovo pripravo.
2. Kolegij se redno sestaja in je pristojen za splošni nadzor dejavnosti tožilstva. Sprejema odločitve o strateških vprašanjih in splošni problematiki glede posameznih zadev, zlasti da bi zagotovil usklajenost, učinkovitost in doslednost politike Evropskega javnega tožilstva glede pregona po vsej Uniji, pa tudi o drugih vprašanjih, opredeljenih v tej uredbi. Kolegij ne sprejema operativnih odločitev v posameznih zadevah. Poslovnik določa modalitete dejavnosti za splošni nadzor, ki jih izvaja kolegij, in sprejemanje odločitev o strateških vprašanjih ter splošni problematiki v skladu s tem členom.
3. Kolegij na predlog evropskega glavnega tožilca in v skladu s poslovníkom ustanovi stalne senate.
4. Kolegij v skladu s členom 16 sprejme poslovnik Evropskega javnega tožilstva ter nadalje določi pristojnosti za opravljanje nalog članov kolegija in osebja Evropskega javnega tožilstva.
5. Razen če je v tej uredbi drugače določeno, kolegij sprejema odločitve z navadno večino. Vsak član kolegija ima pravico sprožiti glasovanje o vprašanjih, o katerih odloča kolegij. Vsak član kolegija ima po en glas. Evropski glavni tožilec ima v primeru neodločenega izida pri glasovanju o vprašanju, o katerem odloča kolegij, odločilni glas.

Člen 9

Stalni senati

1. Stalnemu senatu predseduje evropski glavni tožilec ali eden od namestnikov ali evropski tožilec, ki je imenovan za predsednika v skladu s poslovnikom. Stalni senat ima poleg predsednika še dva stalna člana. Pri številu stalnih senatov, njihovi sestavi in delitvi pristojnosti med senati se ustrezno upoštevajo funkcionalne potrebe tožilstva, določijo pa se v skladu s poslovnikom.

V poslovniku je določena enakovredna porazdelitev dela na podlagi sistema naključnega dodeljevanja zadev, v izrednih primerih pa določa postopke, ki omogočajo odstopanja od načela naključnega dodeljevanja, kjer je to potrebno zaradi pravilnega delovanja tožilstva, na podlagi odločitve evropskega glavnega tožilca.

2. Stalni senati spremljajo in usmerjajo preiskave in pregon, ki jih izvajajo evropski delegirani tožilci v skladu z odstavki 3, 3a in 4 tega člena. Zagotavljajo tudi usklajevanje preiskav in preгона v čezmejnih primerih ter izvajanje odločitev, ki jih v skladu s členom 8(2) sprejme kolegij.
3. Kadar je to ustrezno po pregledu osnutka odločitve, ki ga predlaga evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, stalni senati v skladu s pogoji in postopki iz te uredbe sprejmejo odločitve o:
 - (a) vložitvi obtožnice v skladu s členom 30(1), (2) in (3);
 - (b) opustitvi zadeve v skladu s členom 33(1) (a–f);
 - (c) uporabi poenostavljenega postopka preгона in navodilu evropskemu delegiranemu tožilcu, naj ukrepa z namenom dokončnega zaključka zadeve v skladu s členom 34;
 - (d) predložitvi zadeve nacionalnim organom v skladu s členom 28a(1) ali (2);
 - (e) ponovni uvedbi preiskave v skladu s členom 33(2).

- 3a. Stalni senati v skladu s pogoji in postopki iz te uredbe po potrebi sprejmejo odločitve o:
- (a) navodilu evropskemu delegiranemu tožilcu, naj začne preiskavo v skladu s pravili iz člena 22(1)–(4), če preiskava ni bila začeta;
 - (b) navodilu evropskemu delegiranemu tožilcu, naj uveljavi pravico do poziva k odstopu od zadeve v skladu s členom 22a(5), če zadeva ni bila prevzeta;
 - (c) predložitvi vprašanj strateškega ali splošnega pomena, ki izhajajo iz posameznega primera, kolegiju v skladu s členom 8(2);
 - (d) dodelitvi zadeve v skladu s členom 22(3);
 - (e) predodelitvi zadeve v skladu s členoma 22(5) ali 23(3);
 - (i) odobritvi odločitve evropskega tožilca, da bo sam izvedel preiskavo v skladu s členom 23(4).
4. Pristojni stalni senat, ki deluje prek evropskega tožilca, ki nadzoruje preiskavo ali pregon, lahko v posebnem primeru v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo evropskemu delegiranemu tožilcu, ki obravnava zadevo, daje navodila, če je to potrebno za učinkovito izvajanje preiskave ali preгона ali v interesu pravičnosti ali za zagotavljanje skladnega delovanja Evropskega javnega tožilstva.
5. Stalni senat odloča z navadno večino. Če to zahteva eden od njegovih članov, izvede glasovanje. Vsak član ima en glas. Predsedujoči ima v primeru neodločenega izida glasovanja odločilni glas. Odločitve se sprejmejo po posvetovanju na sejah senata, če je ustrezno na podlagi osnutka odločitve, ki ga predloži evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo.

Celotno gradivo v zadevi je na zahtevo dostopno pristojnemu stalnemu senatu zaradi priprav odločitev.

- 5a. Stalni senat lahko odloči, da svoja pooblastila za odločanje v skladu z odstavkom 3(a), ali (b) in v slednjem primeru le v zvezi s pravili iz točk (a) do (e) člena 33(1), prenese na evropskega tožilca, ki nadzoruje zadevo v skladu s členom 11(1), kjer je mogoče tak prenos ustrezno upravičiti s sklicevanjem na težo kaznivega dejanja ali z zapletenostjo postopka v posamezni zadevi, ter za kazniva dejanja, ki so povzročila ali bi lahko povzročila škodo za finančne interese Unije v vrednosti manj kot 100 000 evrov. Smernice za zagotavljanje usklajene uporabe v okviru tožilstva se določijo v poslovniku.

Stalni senat vse odločitve o prenosu pooblastil za odločanje sporoči evropskemu glavnemu tožilcu. Evropski glavni tožilec lahko ob prejemu te informacije v roku treh dni stalni senat zaprosi za pregled njegove odločitve, če meni, da je to potrebno zaradi zagotavljanja usklajenosti preiskav in pregona tožilstva. Če je evropski glavni tožilec član zadevnega stalnega senata, pravico do zahteve po zadevnem pregledu izvrši eden od njegovih namestnikov.

Nadzorujoči evropski tožilec obvesti stalni senat o dokončnem zaključku zadeve ter mu sporoči kakršne koli informacije ali okoliščine, za katere meni, da bi lahko zahtevale novo presojo ustreznosti ohranitve prenosa, zlasti v okoliščinah iz člena 30(2).

Prenos se lahko na zahtevo člana stalnega senata kadar koli prekliče, o čemer se odloča v skladu z odstavkom 5. Prenos se prekliče, če evropski delegirani tožilec v skladu s členom 14(7) nadomesti evropskega tožilca.

Za zagotovitev usklajene uporabe načela prenosa pooblastil vsak stalni senat kolegiju letno poroča o uporabi tega prenosa.

- 5b. S poslovníkom so stalni senati pooblašćeni, da sprejemajo odloćitve po pisnem postopku, ki je natanćno doloćen v poslovníku.

Vse sprejete odloćitve in navodila, dana v skladu z odstavki 3, 3a, 4 in 5a, se pisno zabeležíjo in postanejo del spisa zadeve.

6. Poleg stalnih članov pri posvetovanjih stalnega senata sodeluje evropski tožilec, ki nadzoruje preiskavo ali pregon v skladu s členom 11(1). Evropski tožilec ima pravico do glasovanja, razen v zvezi z odločitvami stalnega senata o prenosu ali preklicu prenosa pooblastil v skladu s členom 9(5a), o dodelitvi in predodelitvi iz členov 22(3), (4) in (5) ter člena 22a(5) in o vložitvi obtožnice (člen 30(2)) kadar ima jurisdikcijo za zadevo več kot ena država članica, pa tudi v primerih, opisanih v členu 26(7).

Stalni senat lahko povabi tudi druge evropske tožilce ali evropske delegirane tožilce, ki so udeleženi v zadevi, da sodelujejo na njegovih sejah brez pravice do glasovanja, in sicer na zahtevo evropskega tožilca ali evropskega delegiranega tožilca ali na svojo lastno pobudo.

7. Predsedniki stalnih senatov v skladu s poslovníkom obveščajo kolegij o odločitvah, sprejetih v skladu s tem členom, da mu omogočijo opravljanje nalog v skladu s členom 8(2).

Člen 10

Evropski glavni tožilec in namestniki

1. Evropski glavni tožilec vodi Evropsko javno tožilstvo. Organizira delo tožilstva, usmerja njegove dejavnosti ter sprejema odločitve v skladu s to uredbo in poslovníkom.
2. Imenujeta se dva namestnika, ki evropskemu glavnemu tožilcu pomagata pri opravljanju njegovih nalog in ga nadomeščata, kadar je odsoten ali ne more opravljati svojih nalog.
3. Evropski glavni tožilec predstavlja Evropsko javno tožilstvo v odnosih z institucijami Unije, državami članicami in tretjimi stranmi. Svoje naloge v zvezi s predstavljanjem lahko prenese na enega od svojih namestnikov ali na evropskega tožilca.

Člen 11

Evropski delegirani tožilci

1. Evropski tožilci v imenu stalnega senata in skladno z morebitnimi navodili, ki jih je dal v skladu s členi 9(3), 9(3a) in 9(4), nadzorujejo preiskave in pregon, za katere so pristojni evropski delegirani tožilci, ki obravnavajo zadevo v svoji matični državi članici. Evropski tožilci predstavijo povzetke zadev, ki jih nadzorujejo, in po potrebi predloge za odločitve, ki jih sprejme zadevni senat, na podlagi osnutkov odločitev, ki jih pripravijo evropski delegirani tožilci.

V poslovniku je brez poseganja v člen 14(7) določen mehanizem nadomeščanja med evropskimi tožilci, če je nadzorujoči evropski tožilec začasno odsoten z delovnega mesta ali zaradi drugih razlogov ne more opravljati funkcije evropskega tožilca. Nadomestni evropski tožilec lahko izpolnjuje vse funkcije evropskega tožilca, razen možnosti, da izvaja preiskavo, določeno v členu 23(4).

- 1a. Evropski tožilec lahko izjemoma iz razlogov, povezanih z delovno obremenitvijo, ki izhaja iz števila preiskav in pregonov v njegovi matični državi članici, ali navzkrižja interesov v zvezi z njim, zaprosi, da se nadzor nad preiskavami in pregonom posameznih zadev, ki jih obravnavajo evropski delegirani tožilci v njegovi matični državi članici, dodeli drugim evropskim tožilcem, za kar je potrebno njihovo soglasje. Evropski glavni tožilec se odloči o prošnji na podlagi delovne obremenitve evropskega tožilca. V primeru navzkrižja interesov v zvezi z evropskim tožilcem evropski glavni tožilec prošnji vedno ugotovi. V poslovniku se določijo načela, ki urejajo to odločitev in postopek za poznejšo razdelitev zadevnih zadev. Člen 23(4) se ne uporablja za preiskave in pregon, ki se nadzirajo v skladu s tem odstavkom.

2. Nadzorjoči evropski tožilci lahko v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo in v skladu z navodili pristojnega stalnega senata v specifični zadevi dajejo navodila evropskemu delegiranemu tožilcu, ki obravnava zadevo, če je to potrebno za učinkovito izvajanje preiskave ali pregona oz. je v interesu pravičnosti ali zaradi zagotavljanja skladnega delovanja Evropskega javnega tožilstva.
- 2a. Če nacionalno pravo države članice določa notranjo presojo nekaterih aktov v okviru državnega tožilstva, je presoja takih odločitev, ki jih sprejme evropski delegirani tožilec, zajeta v okvir nadzornih pooblastil nadzorjučega evropskega tožilca v skladu s poslovnikom brez poseganja v nadzorna in spremljevalna pooblastila stalnega senata.
3. Evropski tožilci delujejo kot točka za zvezo in informacijski kanal med stalnimi senati in evropskimi delegiranimi tožilci v svojih matičnih državah članicah. Spremljajo izvajanje nalog tožilstva v svojih državah članicah, pri čemer se temeljito posvetujejo z evropskimi delegiranimi tožilci. V skladu s to uredbo in poslovnikom zagotavljajo, da se vse ustrezne informacije iz glavnega urada posredujejo evropskim delegiranim tožilcem in obratno.

Člen 12

Evropski delegirani tožilci

1. Evropski delegirani tožilci delujejo v imenu Evropskega javnega tožilstva v svojih državah članicah in imajo poleg in ob upoštevanju posebnih pooblastil in statusa, ki jim je bil podeljen, ter v skladu s pogoji iz te uredbe enaka pooblastila kot državni tožilci v zvezi s preiskavami, pregonom in vlaganjem obtožnice.

Evropski delegirani tožilci so pristojni za preiskave in pregon, ki so jih začeli so jim bile dodeljene ali ki so jih prevzeli z uporabo pravice do poziva k odstopu od zadeve. Sledijo usmeritvam in navodilom stalnega senata, pristojnega za zadevo, ter navodilom nadzorujočega evropskega tožilca.

Evropski delegirani tožilci so tudi pristojni za vložitev obtožnice, zlasti so pooblaščen za vlaganje pritožb, sodelovanje pri dokazovanju in izvajanje razpoložljivih pravnih sredstev v skladu z nacionalno zakonodajo.

2. Vsaka od držav članic ima po dva ali več evropskih delegiranih tožilcev. Evropski glavni tožilec po posvetovanju z zadevnimi organi držav članic in po dogovoru z njimi odobri število evropskih delegiranih tožilcev ter funkcionalno in ozemeljsko delitev pristojnosti med evropskimi delegiranimi tožilci v vsaki državi članici.
3. Evropski delegirani tožilci lahko opravljajo tudi naloge državnih tožilcev, kolikor jim to ne preprečuje izpolnjevanja obveznosti, ki jih imajo po tej uredbi. Nadzorujočega evropskega tožilca obvestijo o takšnih funkcijah. Če evropski delegirani tožilec v katerem koli trenutku zaradi opravljanja takšnih funkcij kot nacionalni tožilec ne more izpolnjevati funkcij evropskega delegiranega tožilca, o tem obvesti nadzorujočega evropskega tožilca, ki se posvetuje s pristojnimi nacionalnimi organi pregona, da bi določil, ali bi se morala dati prednost njegovim nalogam v skladu s to uredbo. Evropski tožilec lahko predlaga stalnemu senatu, da predodeli zadevo drugemu evropskemu delegiranemu tožilcu v isti državi članici, ali da preiskavo izvaja sam v skladu s členom 23(3) in (4).

ODDELEK 2

IMENOVANJE IN RAZREŠITEV ČLANOV EVROPSKEGA JAVNEGA TOŽILSTVA

Člen 13

Imenovanje in razrešitev evropskega glavnega tožilca

1. Evropski parlament in Svet soglasno imenujeta evropskega glavnega tožilca za mandat sedmih let, ki ni obnovljiv. Svet o tem odloča z navadno večino.
2. Evropskega glavnega tožilca se izbere izmed kandidatov,
 - (a) ki so aktivni člani državnega tožilstva ali pravosodja v državah članicah ali aktivni evropski tožilci;
 - (b) katerih neodvisnost je nedvomna;
 - (c) ki imajo v svojih državah članicah potrebne kvalifikacije za imenovanje na najvišjo tožilsko ali pravosodno funkcijo ter imajo ustrezne praktične izkušnje z nacionalnimi pravnimi sistemi, finančnimi preiskavami in mednarodnim pravosodnim sodelovanjem v kazenskih zadevah ali so bili evropski tožilci, ter
 - (d) ki imajo zadostne vodstvene izkušnje in kvalifikacije za to mesto.

3. Izbira se opravi na podlagi javnega razpisa za predložitev kandidatur, ki se objavi v Uradnem listu Evropske unije, nato pa izbirna komisija sestavi ožji seznam kvalificiranih kandidatov ter ga predloži Evropskemu parlamentu in Svetu. Izbirno komisijo sestavlja 12 oseb, izbranih med nekdanjimi člani Sodišča Evropske unije in Računskega sodišča, nekdanjimi nacionalnimi člani Eurojusta, člani nacionalnih vrhovnih sodišč, visokimi tožilci in odvetniki, ki imajo priznane kompetence, pri čemer enega od njih predlaga Evropski parlament. Svet določi operativna pravila komisije in sprejme sklep o imenovanju njenih članov na predlog Komisije.
- 3a. Če je za evropskega glavnega tožilca imenovan evropski tožilec, se njegovo mesto evropskega tožilca nemudoma zapolni v skladu s postopkom iz člena 14(1) in (2).
4. Sodišče Evropske unije lahko na zahtevo Evropskega parlamenta, Sveta ali Komisije razreši evropskega glavnega tožilca, če ugotovi, da ne more več opravljati svojih nalog, ali če ga spozna za krivega resne kršitve.
5. Če evropski glavni tožilec odstopi ali če je razrešen ali odstopi s položaja iz kakršnega koli razloga, se njegovo mesto nemudoma zapolni v skladu s postopkom iz odstavkov 1 do 3.

Člen 13a

Imenovanje in razrešitev namestnika evropskega glavnega tožilca

1. Kolegij imenuje dva evropska tožilca za namestnika evropskega glavnega tožilca za obnovljiv mandat treh let, ki pa ne sme biti daljši od njunega mandata evropskega tožilca. Izbirni proces ureja poslovnik. Namestnika evropskega glavnega tožilca ohranita status evropskega tožilca.
2. Pravila in pogoji za opravljanje funkcije namestnika evropskega glavnega tožilca so določeni v poslovniku. Če evropski tožilec ne more več opravljati svojih nalog namestnika evropskega glavnega tožilca, lahko kolegij v skladu s poslovníkom odloči, da ne bo več namestnik evropskega glavnega tožilca in se razreši s položaja.
3. Če namestnik evropskega glavnega tožilca odstopi ali če je razrešen ali odstopi s položaja namestnika iz kakršnega koli razloga, se njegovo mesto nemudoma zapolni v skladu s postopkom iz odstavka 1 tega člena. Ob upoštevanju pravil iz člena 14 ostane evropski tožilec.

Člen 14

Imenovanje in razrešitev evropskih delegiranih tožilcev

1. Vsaka država članica predlaga tri kandidate za mesto evropskega tožilca med kandidati:
 - a) ki so aktivni člani državnega tožilstva ali pravosodja v državah članicah;
 - (b) katerih neodvisnost je nedvomna; in
 - (c) ki imajo v svojih državah članicah potrebne kvalifikacije za imenovanje na visoko tožilsko ali pravosodno funkcijo ter imajo ustrezne praktične izkušnje z nacionalnimi pravnimi sistemi, finančnimi preiskavami in mednarodnim pravosodnim sodelovanjem v kazenskih zadevah.

2. Svet po prejemu utemeljenega mnenja izbirne komisije iz člena 13(3) izbere in imenuje enega kandidata na mesto evropskega tožilca za zadevno državo članico. Če izbirna komisija ugotovi, da kandidat ne izpolnjuje pogojev, ki se zahtevajo za opravljanje nalog evropskega tožilca, je njeno mnenje za Svet zavezujoče.
3. Svet z navadno večino izbere in imenuje evropske tožilce za mandat šestih let brez možnosti podaljšanja. Svet se lahko ob koncu šestletnega obdobja odloči, da bo mandat podaljšal za največ tri leta.
4. Vsaka tri leta se izvede delna zamenjava tretjine evropskih tožilcev. Svet z navadno večino sprejme prehodna pravila za imenovanje evropskih tožilcev, ki veljajo za prvo mandatno obdobje in med njim.
5. Sodišče Evropske unije lahko na zahtevo Evropskega parlamenta, Sveta ali Komisije razreši evropskega tožilca, če ugotovi, da ne more več opravljati svojih nalog, ali če ga spozna za krivega resne kršitve.
6. Če evropski tožilec odstopi oziroma če je razrešen ali odstopi s položaja iz kakršnega koli drugega razloga, se njegovo mesto nemudoma zapolni v skladu s postopkom iz odstavkov 1 in 2. Če je evropski tožilec namestnik evropskega glavnega tožilca, je avtomatično razrešen tudi s tega položaja.
7. Kolegij ob imenovanju vsakega evropskega tožilca izmed evropskih delegiranih tožilcev iz iste države članice določi osebo, ki bo nadomeščala evropskega tožilca, ki ne more opravljati svojih nalog ali ki je odstopil s položaja v skladu z odstavkoma 5 in 6.

Če kolegij ugotovi, da je potrebna zamenjava, določena oseba deluje kot začasni evropski tožilec do zamenjave ali vrnitve evropskega tožilca za obdobje, ki ne presega treh mesecev. Kolegij lahko to časovno obdobje na zahtevo podaljša, če je to potrebno. Mehanizme in načine začasne zamenjave določa in ureja poslovnik.

Imenovanje in razrešitev evropskih delegiranih tožilcev

1. Kolegij na predlog evropskega glavnega tožilca imenuje evropske delegirane tožilce, ki jih predlagajo države članice. Kolegij lahko predlagano osebo zavrne, če ne izpolnjuje meril iz odstavka 2. Evropski delegirani tožilci so imenovani za petletni mandat, ki ga je mogoče podaljšati.
2. Evropski delegirani tožilci so od njihovega imenovanja za evropske delegirane tožilce do razrešitve aktivni člani državnega tožilstva ali pravosodja v državah članicah, ki so jih predlagale. Njihova neodvisnost je nedvomna, sami pa imajo potrebne kvalifikacije in ustrezne praktične izkušnje s svojimi nacionalnimi pravnimi sistemi.
3. Kolegij razreši evropskega delegiranega tožilca, če ugotovi, da ne izpolnjuje več zahtev, določenih v odstavku 2, ali če ne more več opravljati svojih nalog ali če ga spozna za krivega resne kršitve.
4. Če se država članica odloči, da bo razrešila državnega tožilca, ki je bil imenovan za evropskega delegiranega tožilca, ali da bo proti njemu sprejela disciplinski ukrep iz razlogov, ki niso povezani z njegovimi pristojnostmi iz te uredbe, pred tem obvesti evropskega glavnega tožilca. Država članica brez soglasja evropskega glavnega tožilca ne more razrešiti evropskega delegiranega tožilca ali proti njemu sprejeti disciplinskega ukrepa, če so razlogi za to povezani z njegovimi pristojnostmi na podlagi te uredbe. Če se evropski glavni tožilec s tem ne strinja, lahko zadevna država članica kolegij zaprosi, naj znova pregleda zadevo.

5. Če evropski delegirani tožilec odstopi ali če njegove storitve niso več potrebne za opravljanje nalog tožilstva ali če je razrešen ali odstopi s položaja iz katerega koli drugega razloga, ustrezna država članica o tem nemudoma obvesti evropskega glavnega tožilca in, če je to potrebno, v skladu z odstavkom 1 za novega evropskega delegiranega tožilca predlaga drugega tožilca.

Člen 15a

Položaj upravnega direktorja

1. Upravni direktor je zaposlen kot začasni uslužbenec Evropskega javnega tožilstva v skladu s členom 2(a) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije.⁸
2. Upravnega direktorja imenuje kolegij na podlagi seznama kandidatov, ki jih predlaga evropski glavni tožilec, in sicer po javnem in preglednem izbirnem postopku v skladu s poslovníkom Evropskega javnega tožilstva. Za namen sklenitve pogodbe z upravnim direktorjem Evropsko javno tožilstvo zastopa evropski glavni tožilec.
3. Mandat upravnega direktorja je štiri leta. Kolegij ob koncu tega obdobja izvede oceno, v okviru katere upošteva oceno uspešnosti dela upravnega direktorja.
4. Kolegij lahko na predlog evropskega glavnega tožilca, ki upošteva oceno iz odstavka 3, enkrat podaljša mandat upravnega direktorja za največ štiri leta.

⁸ Uredba št. 31(EGS), 11(ESAE) o določitvi Kadrovskih predpisov za uradnike in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske gospodarske skupnosti in Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL 45, 14.6.1962, str. 1385).

5. Upravni direktor, katerega mandat je bil podaljšan, ob koncu celotnega obdobja ne sme sodelovati v novem izbirnem postopku za isto delovno mesto.
6. Upravni direktor odgovarja evropskemu glavnemu tožilcu in kolegiju.
7. Direktor je lahko razrešen s položaja na podlagi sklepa kolegija, sprejetega z dvotretjinsko večino glasov članov, in brez poseganja v veljavna pravila, ki se nanašajo na odpoved pogodbe, iz Kadrovskih predpisov za uradnike in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev.

Člen 15b

Pristojnosti upravnega direktorja

1. Za upravne in proračunske namene Evropsko javno tožilstvo vodi upravni direktor.
2. Brez poseganja v pristojnosti kolegija ali evropskega glavnega tožilca je upravni direktor pri opravljanju svojih nalog neodvisen in ne sme zahtevati ali sprejemati nikakršnih navodil od vlad ali drugih organov.
3. Upravni direktor je pravni zastopnik Evropskega javnega tožilstva za upravne in proračunske namene. Upravni direktor izvaja proračun Evropskega javnega tožilstva.

4. Upravni direktor je odgovoren za izvajanje upravnih nalog, dodeljenih Evropskemu javnemu tožilstvu, zlasti za:
- (a) vsakodnevno delovanje Evropskega javnega tožilstva in kadrovsko upravljanje;
 - (b) izvajanje sklepov, ki jih sprejmeta evropski glavni tožilec ali kolegij;
 - (c) pripravo predloga letnega in večletnega programskega dokumenta in njegovo predložitev evropskemu glavnemu tožilcu;
 - (d) izvajanje letnega in večletnega programskega dokumenta in poročanje kolegiju o njegovem izvajanju;
 - (e) pripravo upravnih in proračunskih delov letnega poročila Evropskega javnega tožilstva;
 - (f) pripravo akcijskega načrta za izvrševanje sklepnih ugotovitev poročil notranjih ali zunanjih revizij, vrednotenj in preiskav, vključno s poročili Evropskega nadzornika za varstvo podatkov in urada OLAF, ter poročanje obema uradoma in kolegiju dvakrat letno;
 - (g) pripravo notranje strategije za boj proti goljufijam za Evropsko javno tožilstvo in njegovo predložitev kolegiju v sprejetje;
 - (h) pripravo predloga osnutka finančnih pravil, ki veljajo za Evropsko javno tožilstvo, in njegovo predložitev evropskemu glavnemu tožilcu;
 - (i) pripravo predloga osnutka poročila Evropskega javnega tožilstva o oceni prihodkov in odhodkov ter njegovo predložitev evropskemu glavnemu tožilcu;
 - (j) zagotavljanje potrebne upravne podpore za zagotovitev operativnega dela Evropskega javnega tožilstva;
 - (k) zagotavljanje podpore evropskemu glavnemu tožilcu in njegovim namestnikom pri opravljanju njihovih nalog.

Začasna upravna ureditev Evropskega javnega tožilstva

1. Komisija je na podlagi začasnih proračunskih sredstev, dodeljenih iz lastnega proračuna, odgovorna za ustanovitev in začetno upravno delovanje Evropskega javnega tožilstva, dokler urad ni sposoben izvrševati lastnega proračuna. V ta namen lahko Komisija:
 - (a) po posvetovanju s Svetom imenuje uradnika Komisije, ki deluje kot začasni upravni direktor in opravlja naloge, dodeljene upravnemu direktorju, vključno z izvajanjem pooblastil, ki jih ima organ za imenovanje na podlagi Kadrovskih predpisov in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije, v zvezi z upravnim osebjem Evropskega javnega tožilstva in kadrovskimi položaji, ki jih je treba zapolniti, preden upravni direktor prevzame dolžnosti v skladu s členom 15a;
 - (b) zagotavlja pomoč Evropskemu javnemu tožilstvu, zlasti z napotitvijo omejenega števila uradnikov Komisije, ki so potrebni za izvajanje upravnih dejavnosti tožilstva pod odgovornostjo začasnega upravnega direktorja.
2. Začasni upravni direktor lahko odobri vsa plačila, ki so krita z odobritvami, vnesenimi v proračun Evropskega javnega tožilstva, in lahko sklepa pogodbe, vključno s pogodbami o zaposlitvi.
3. Potem ko začne kolegij izvajati svoje naloge v skladu s členom 8(1), opravlja začasni upravni direktor svoje naloge v skladu s členom 15a(6). Začasni upravni direktor preneha opravljati to funkcijo, ko začne opravljati svoje naloge upravni direktor, ki ga/jo imenuje kolegij v skladu s členom 15a.
4. Dokler kolegij ne začne izvajati svojih nalog v skladu s členom 8(1), Komisija opravlja svoje naloge v skladu s tem členom, v posvetovanju s skupino strokovnjakov, sestavljeno iz predstavnikov držav članic, ki sodelujejo pri ustanovitvi Evropskega javnega tožilstva.

ODDELEK 3

POSLOVNIK

Člen 16

Poslovnik Evropskega javnega tožilstva

1. Organizacijo dela Evropskega javnega tožilstva ureja njegov poslovnik.
2. Evropski glavni tožilec pripravi predlog za poslovnik Evropskega javnega tožilstva, sprejme pa ga kolegij z dvotretjinsko večino takoj, ko se ustanovi tožilstvo.
3. Spremembe poslovnika lahko predlaga vsak evropski tožilec, sprejme pa jih kolegij z dvotretjinsko večino.

POGLAVJE IIIA

PRISTOJNOSTI EVROPSKEGA JAVNEGA TOŽILSTVA IN NJIHOVO IZVAJANJE

ODDELEK 1

PRISTOJNOSTI EVROPSKEGA JAVNEGA TOŽILSTVA

Člen 17

Stvarna pristojnost Evropskega javnega tožilstva

1. Evropsko javno tožilstvo je pristojno za kazniva dejanja, ki škodijo finančnim interesom Unije in so določena v Direktivi 2017/xx/EU, kakor se izvaja z nacionalno zakonodajo, ne glede na to, ali se lahko enako kaznivo ravnanje v skladu z nacionalno zakonodajo opredeli kot druga vrsta kaznivega dejanja.
- 1a. Evropsko javno tožilstvo je tudi pristojno za kazniva dejanja, povezana z udeležbo v hudodelski združbi, kot so opredeljena v Okvirnem Sklepu 2008/841/PNZ, kakor se izvaja z nacionalno zakonodajo, če je središče kriminalne dejavnosti takšne hudodelske združbe storitev katerih koli kaznivih dejanj iz odstavka 1.

2. Evropsko javno tožilstvo je pristojno tudi za vsa druga kazniva dejanja, ki so neločljivo povezana s kaznivim ravnanjem, ki sodi v področje uporabe odstavka 1 tega člena. Pristojnosti v zvezi s takšnimi kaznivimi dejanji se lahko izvajajo samo v skladu s členom 20(3).
3. V vsakem primeru Evropsko javno tožilstvo ni pristojno za kazniva dejanja v zvezi z nacionalnimi neposrednimi davki in ta uredba ne vpliva na strukturo in delovanje davčne uprave držav članic.

Člen 18

Ozemeljska in osebna pristojnost Evropskega javnega tožilstva

Evropsko javno tožilstvo je pristojno za kazniva dejanja iz člena 17, če:

- (a) so bila ta kazniva dejanja v celoti ali deloma storjena na ozemlju ene ali več držav članic, ali
- (b) jih je zagrešil državljani države članice, pod pogojem, da je država članica pristojna za takšna kazniva dejanja, če so storjena zunaj njenega ozemlja; ali
- (c) jih je zunaj ozemelj iz točke a) zagrešila oseba, za katero veljajo Kadrovski predpisi za uradnike ali Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti ob storitvi kaznivega dejanja, pod pogojem, da je država članica pristojna za takšna kazniva dejanja, če so storjena zunaj njenega ozemlja.

ODDELEK 2
IZVAJANJE PRISTOJNOSTI EVROPSKEGA JAVNEGA
TOŽILSTVA

Člen 19

Poročanje, evidentiranje in preverjanje informacij

1. Institucije, organi, uradi in agencije Unije ter organi držav članic, ki so pristojni v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo, Evropskemu javnemu tožilstvu brez nepotrebne odlašanja poročajo o vsakem kaznivem ravnanju, za katero bi lahko izvajalo svojo pristojnost v skladu s členom 17, členom 20 (2) in členom 20 (3).
- 1a. Če pravosodni organ ali organ pregona države članice sproži preiskavo kaznivega dejanja, v zvezi s katerim bi lahko Evropsko javno tožilstvo izvajalo svojo pristojnost za kaznivo ravnanje v skladu s členom 17, členom 20(2) in členom 20(3), ali če pristojni pravosodni organ ali pristojni organ pregona države članice kadar koli od začetka preiskave meni, da preiskava zadeva takšno kaznivo dejanje, ta organ brez nepotrebne odlašanja obvesti Evropsko javno tožilstvo, tako da to lahko odloči, ali naj uveljavi svojo pravico do poziva k odstopu od zadeve v skladu z odstavkom 22a.
- 1b. Poročilo vsebuje vsaj opis dejstev, vključno z oceno škode, ki je bila ali bi lahko bila povzročena, morebitno pravno kvalifikacijo in vse razpoložljive informacije o morebitnih žrtvah, osumljencih in drugih vpletenih osebah.
- 1c. Evropsko javno tožilstvo je treba v skladu z odstavkoma 1 in 1a tega člena obvestiti tudi, kadar ni mogoče presoditi, ali so izpolnjena merila iz člena 20(2) in 20(3), ali v primeru, če je treba oceniti ključni pomen neločljivo povezanega kaznivega dejanja iz člena 20(3)(aa).

2. Informacije, posredovane Evropskemu javnemu tožilstvu, se evidentirajo in preverjajo v skladu z njegovim poslovníkom. Namen preverjanja je ocena, ali na podlagi informacij, predloženih v skladu z odstavkoma 1 in 1a, obstajajo razlogi za začetek preiskave ali za uveljavljanje pravice do poziva k odstopu od zadeve.
3. Če po preverjanju Evropsko javno tožilstvo odloči, da ni razlogov za začetek preiskave v skladu s členom 22 ali da bo uveljavilo svojo pravico do poziva k odstopu od zadeve v skladu s členom 22a, se razlogi zapišejo v sistem za vodenje zadev.

Evropsko javno tožilstvo obvesti organ, ki je poročal o kaznivem ravnanju v skladu z odstavkoma 1 ali 1a, ter tudi žrtve kaznivih dejanj in, če je tako določeno v nacionalni zakonodaji, druge osebe, ki so poročale o kaznivem ravnanju.

4. Če Evropsko javno tožilstvo izve, da bi lahko bilo storjeno kaznivo dejanje zunaj obsega pristojnosti Evropskega javnega tožilstva, o tem brez nepotrebnega odlašanja obvesti pristojne nacionalne organe in posreduje vse zadevne dokaze.
5. Evropsko javno tožilstvo lahko zahteva dodatne zadevne informacije, ki so na voljo institucijam, organom, uradom in agencijam Unije ter organom držav članic. Zahtevane informacije se lahko nanašajo tudi na kršitve, ki so povzročile škodo finančnim interesom Unije, in niso tiste, za katere je Evropsko javno tožilstvo pristojno na podlagi členov 20(2), če je to potrebno za vzpostavitev povezav s kaznivim ravnanjem, za katerega je uveljavilo svojo pristojnost. Takšne informacije se lahko zahtevajo tudi zato, da bi v skladu s členom 8(2) omogočili kolegiju, da izda splošne smernice o razlagi obveznosti glede obveščanja Evropskega javnega tožilstva o zadevah, ki sodijo v področje uporabe člena 20(2).

Člen 20

Izvajanje pristojnosti Evropskega javnega tožilstva

1. Evropsko javno tožilstvo izvaja svojo pristojnost bodisi z začetkom preiskave v skladu s členom 22 ali tako, da se odloči uporabiti pravico do poziva k odstopu od zadeve v skladu s členom 22a. Če se odloči za izvajanje pristojnosti, pristojni nacionalni organi ne izvajajo svoje pristojnosti za isto kaznivo ravnanje.
2. Če je kaznivo dejanje s področja uporabe člena 17 povzročilo ali bi lahko povzročilo škodo finančnim interesom Unije v višini manj kot 10 000 EUR, lahko Evropsko javno tožilstvo izvaja svoje pristojnosti le, če:
 - a) ima zadeva posledice na ravni Unije, zaradi katerih mora Evropsko javno tožilstvo opraviti preiskavo, ali
 - b) bi lahko bili uradniki ali drugi uslužbenci Evropske unije ali člani institucij osumljeni storitve kaznivega dejanja.

Evropsko javno tožilstvo se po potrebi posvetuje s pristojnimi nacionalnimi organi ali organi Unije, da preveri, ali so izpolnjena merila iz točk (a) in (b).
3. Evropsko javno tožilstvo ne izvaja svoje pristojnosti za kazniva dejanja s področja uporabe člena 17 in po posvetovanju s pristojnim nacionalnim organi zadevo brez nepotrebnega odlašanja odstopi tem organom v skladu s členom 28a, če:
 - (a) je najvišja kazen, predvidena v nacionalni zakonodaji za kaznivo dejanje s področja uporabe člena 17(1), manjša kot najvišja kazen za neločljivo povezano kaznivo dejanje iz člena 17(2) ali
 - aa) je najvišja kazen, predvidena v nacionalni zakonodaji za kaznivo dejanje s področja uporabe člena 17(1), enaka najvišji kazni za neločljivo povezano kaznivo dejanje iz člena 17(2), razen če je bilo slednje kaznivo dejanje ključno za storitev kaznivega dejanja s področja uporabe člena 17(1) ali

- (b) obstaja razlog za domnevo, da škoda, ki je bila ali bi lahko bila povzročena finančnim interesom Unije s kaznivim dejanjem iz člena 17 ne presega škode, ki je bila ali bi lahko bila povzročena drugi žrtvi.

Točka b) tega odstavka ne velja za kazniva dejanja iz člena 3(a) in (d) Direktive 2017/xx/EU, kakor se izvaja z nacionalno zakonodajo.

- 3a. Evropsko javno tožilstvo lahko s soglasjem zadevnih nacionalnih organov pregona izvaja svoje pristojnosti tudi v zadevah, ki bi bile sicer izključene zaradi uporabe odstavka 3 a).
4. Evropsko javno tožilstvo brez nepotrebnega odlašanja obvesti pristojne nacionalne organe o vseh odločitvah, glede izvajanja oziroma neizvajanja svoje pristojnosti.
5. V primeru nesoglasja med Evropskim javnim tožilstvom in nacionalnimi organi pregona glede tega, ali kaznivo ravnanje sodi na področje uporabe členov 17(1a), 17(2), 20(2) ali 20(3) nacionalni organi, pristojni za odločanje o dodelitvi pristojnosti glede pregona na nacionalni ravni, odločijo, kdo naj bo pristojen za preiskavo zadeve. Države članice določijo nacionalni organ, ki bo odločal o dodelitvi pristojnosti.

POGLAVJE IV
PRAVILA O POSTOPKU PREISKAV, PREISKOVALNIH UKREPIH, PREGONU IN
UKREPIH NAMESTO PREGONA

ODDELEK 1
PRAVILA O PREISKAVAH

Člen 22

Začetek preiskave in delitev pristojnosti znotraj Evropskega javnega tožilstva

1. Kadar v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da je ali je bilo storjeno kaznivo dejanje, za katero je pristojno Evropsko javno tožilstvo, evropski delegirani tožilec v tisti državi članici, ki je v skladu s svojo nacionalno zakonodajo pristojna za kaznivo dejanje, brez poseganja v pravila iz člena 20(2) in (3) začne preiskavo in to zabeleži v sistemu vodenja zadev.
2. Če se po preverjanju v skladu s členom 19(2) Evropsko javno tožilstvo odloči, da bo začelo preiskavo, o tem nemudoma obvesti organ, ki je poročal o kaznivem ravnanju v skladu s členom 19(1) ali 19 (1a).
3. Če noben evropski delegirani tožilec ni začel preiskave, stalni senat, ki mu je bila zadeva dodeljena, pod pogoji iz odstavka 1 naroči evropskemu delegiranemu tožilcu, da začne preiskavo.

4. Zadevo praviloma sproži in obravnava evropski delegirani tožilec iz države članice, v kateri je težišče kriminalne dejavnosti ali, če je bilo storjenih več povezanih kaznivih dejanj v pristojnosti tožilstva, v državi članici, v kateri je bilo storjenih največ kaznivih dejanj. Evropski delegirani tožilec iz druge države članice od tiste, ki je pristojna za zadevo, lahko sproži preiskavo ali mu pristojni stalni senat lahko naroči, da začne preiskavo, le kadar je odstopanje od načela iz prejšnjega stavka ustrezno utemeljeno, ob upoštevanju naslednjih meril, po naslednjem prednostnem vrstnem redu:
- a) kraj, v katerem ima osumljenec ali obdolženec običajno prebivališče;
 - b) državljanstvo osumljenca ali obdolženca;
 - c) kraj, kjer je nastala glavna finančna škoda.
5. Dokler ni sprejeta odločitev o pregonu v skladu s členom 30, lahko pristojni stalni senat v primeru pristojnosti več kot ene države članice in po posvetovanju z zadevnimi evropskimi tožilci in/ali evropskimi delegiranimi tožilci, odloči, da:
- (a) predodeli zadevo evropskemu delegiranemu tožilcu v drugi državi članici;
 - (b) združi ali razdeli zadeve in za vsako zadevo izbere evropskega delegiranega tožilca, ki jo obravnava;
- če so take odločitve v splošnem interesu pravičnosti in v skladu z merili za izbiro evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo v skladu z odstavkom 4.
6. Kadar stalni senat odloča o predodelitvi, združitvi ali razdelitvi zadeve, ustrezno upošteva trenutno stanje preiskav.
7. Evropsko javno tožilstvo brez nepotrebnega odlašanja obvesti pristojne nacionalne organe o vsaki odločitvi, da bo uvedlo preiskavo.

Člen 22a

Pravica do poziva k odstopu od zadeve

1. Evropsko javno tožilstvo se po prejemu vseh ustreznih informacij v skladu s členom 19(1a) čim prej, vendar najpozneje v petih dneh po prejemu informacij nacionalnih organov, odloči, ali bo uveljavljalo pravico do poziva k odstopu od zadeve, in o tej odločitvi obvesti nacionalne organe. Evropski glavni tožilec se lahko v posebnih primerih utemeljeno odloči za podaljšanje roka za največ pet dni in o tem ustrezno obvesti nacionalne organe.
- 1a. V teh rokih se nacionalni organi vzdržijo sprejema kakršne koli odločitve v skladu z nacionalno zakonodajo, ki bi lahko učinkovala tako, da bi Evropskemu javnemu tožilstvu preprečila, da uveljavi pravico do poziva k odstopu od zadeve.
Nacionalni organi sprejmejo vse nujne ukrepe, ki so v skladu z nacionalno zakonodajo potrebni za zagotovitev učinkovite preiskave in pregona.
2. Če Evropsko javno tožilstvo kako drugače, ne z obvestitvijo iz člena 19 (1a), izve, da so pristojni organi države članice že začeli preiskavo kaznivega dejanja, za katero bi lahko bilo pristojno, o tem nemudoma obvesti te organe. Potem ko je bilo ustrezno obveščeno v skladu s členom 19 (1a), se Evropsko javno tožilstvo odloči, ali bo uveljavljalo pravico do poziva k odstopu od zadeve. Odloči se v rokih iz odstavka 1 tega člena.
3. Preden se odloči o uveljavljanju pravice do poziva k odstopu od zadeve, se Evropsko javno tožilstvo po potrebi posvetuje s pristojnimi organi zadevne države članice.
4. Če Evropsko javno tožilstvo uveljavlja pravico do poziva k odstopu od zadeve, pristojni organi držav članic predajo dokumentacijo Evropskemu javnemu tožilstvu in ne izvajajo nadaljnje preiskave v zvezi z istim kaznivim dejanjem.

5. Pravico do poziva k odstopu od zadeve iz tega člena lahko uveljavlja evropski delegirani tožilec iz katere koli države članice, v kateri so pristojni organi začeli preiskavo kaznivega dejanja v okviru področja uporabe členov 17 in 18. Če evropski delegirani tožilec, ki je bil obveščen v skladu s členom 19(1a), ne namerava uveljavljati pravice do poziva k odstopu od zadeve, o tem prek evropskega tožilca svoje države članice obvesti pristojni stalni senat, da bi ta sprejel odločitev v skladu s členom 9(3a).
6. Če Evropsko javno tožilstvo ne bo izvajalo svoje pristojnosti, o tem brez nepotrebne oblašanja obvesti pristojne nacionalne organe. Pristojni nacionalni organi kadarkoli med postopkom obvestijo tožilstvo o kakršnih koli novih dejstvih, zaradi katerih bi lahko tožilstvo spremenilo svojo prejšnjo odločitev.

Evropsko javno tožilstvo lahko po prejemu takšnega obvestila uveljavlja pravico do poziva k odstopu od zadeve, pod pogojem, da nacionalna preiskava še ni zaključena in da na sodišče še ni vložena obtožnica. Odločitev se sprejme v roku iz odstavka 1.

7. Kadar v zvezi s kaznivimi dejanji, ki so povzročila ali bi lahko povzročila škodo finančnim interesom Unije v višini manj kot 100 000 EUR, kolegij glede na resnost kaznivega dejanja ali zapletenost postopka v posamezni zadevi, meni, da preiskava ali pregon na ravni Unije nista potrebna, izda v skladu s členom 8(2) splošne smernice, ki evropskim delegiranim tožilcem omogočajo, da se samostojno in brez nepotrebne oblašanja odločijo, da ne bodo prevzeli zadeve.

V smernicah je treba ustrezno podrobno določiti, v katerih okoliščinah se uporabljajo, in oblikovati jasna merila, pri čemer je treba zlasti upoštevati naravo kaznivega dejanja, nujnost razmer in zavezo pristojnih nacionalnih organov, da bodo sprejeli vse potrebne ukrepe za popolno povrnitev škode, ki je bila povzročena finančnim interesom Unije.

8. Da bi zagotovili dosledno uporabo smernic, evropski delegirani tožilec obvesti pristojni stalni senat o vsaki odločitvi, sprejeti v skladu z odstavkom 7, vsak stalni senat pa letno poroča kolegiju o uporabi smernic.

Člen 23

Izvajanje preiskave

1. Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, lahko v skladu s to uredbo in z nacionalno zakonodajo preiskovalne ukrepe in druge ukrepe sprejema sam ali da navodila pristojnim organom v svoji državi članici. Ti organi v skladu z nacionalno zakonodajo zagotovijo, da se upoštevajo vsa navodila, in izvajajo ukrepe, ki so jim dodeljeni. Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, prek sistema za vodenje primerov poroča pristojnemu evropskemu tožilcu in stalnemu senatu o vsakem bistvenem razvoju zadeve v skladu s pravili iz poslovnika.
2. Pristojni nacionalni organi kadar koli med preiskavo, ki jo izvaja Evropsko javno tožilstvo, sprejmejo nujne ukrepe v skladu z nacionalno zakonodajo, potrebne za zagotovitev učinkovite preiskave, tudi če ne ukrepajo izrecno na podlagi navodila evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo. Nacionalni organi brez nepotrebnega odlašanja obvestijo evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo, o teh nujnih ukrepih.
3. Pristojni stalni senat lahko na predlog nadzorujočega evropskega tožilca odloči zadevo predodeliti drugemu evropskemu delegiranemu tožilcu v isti državi članici, če evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo,
 - (a) ne more opraviti preiskave ali pregona, ali
 - (b) ne upošteva navodil pristojnega stalnega senata ali evropskega tožilca.

4. V izjemnih primerih in ko je to odobril pristojni stalni senat, se lahko nadzorujoči evropski tožilec utemeljeno odloči, da bo sam izvedel preiskavo, in sicer tako, da preiskovalne in druge ukrepe sprejema sam ali da navodila pristojnim organom v svoji državi članici, če se to zdi potrebno zaradi učinkovitosti preiskave ali pregona zaradi enega ali več naslednjih meril:
- (a) resnost kršitve, zlasti glede njenih možnih posledic na ravni Unije;
 - (b) če preiskava zadeva uradnike ali druge uslužbence Evropske unije ali člane institucij;
 - (c) če ni bil uporabljen mehanizem predodelitve iz odstavka 3.

V takšnih izjemnih okoliščinah države članice zagotovijo, da ima evropski tožilec pravico odrediti ali zahtevati preiskovalne ukrepe in druge ukrepe in da ima vsa pooblastila, pristojnosti in obveznosti evropskega delegiranega tožilca v skladu s to uredbo in nacionalno zakonodajo.

Pristojni nacionalni organi in evropski delegirani tožilci, na katere se nanaša zadeva, se brez nepotrebnega odlašanja obvestijo o sklepu, sprejetem na podlagi tega odstavka.

Člen 24

Odvzem privilegijev ali imunitet

1. Kadar preiskave, ki jih izvaja Evropsko javno tožilstvo, vključujejo osebe, zaščitene s privilegiji ali imunitetami po nacionalni zakonodaji, in tak privilegij ali imuniteta ovirata določeno preiskavo, ki se izvaja, evropski glavni tožilec poda utemeljeno pisno zahtevo za njihov odvzem v skladu s postopki, določenimi v zadevni nacionalni zakonodaji.
2. Kadar preiskave, ki jih izvaja Evropsko javno tožilstvo, vključujejo osebe, zaščitene s privilegiji ali imunitetami po zakonodaji Unije, zlasti Protokolu o privilegijih in imunitetah Evropske unije, in tak privilegij ali imuniteta ovirata določeno preiskavo, ki se izvaja, evropski glavni tožilec poda utemeljeno pisno zahtevo za njihov odvzem v skladu s postopki, določenimi v zakonodaji Unije.

ODDELEK 2

PRAVILA O PREISKOVALNIH IN DRUGIH UKREPIH

Člen 25

Preiskovalni in drugi ukrepi

1. Vsaj v primerih, ko je za kaznivo dejanje, ki je predmet preiskave, predvidena najvišja možna kazen najmanj štirih let zapor, države članice zagotovijo, da lahko evropski delegirani tožilci odredijo ali zahtevajo naslednje preiskovalne ukrepe:
 - (a) preiskavo vseh prostorov, zemljišč, prevoznih sredstev, zasebnih prebivališč, oblek in drugega osebnega premoženja ali računalniškega sistema ter sprejetje vseh varnostnih ukrepov, ki so potrebni, da se ohrani njihova celovitost ali prepreči izguba ali kontaminacija dokazov;
 - (b) predložitev vseh ustreznih predmetov ali dokumentov v izvorni ali drugi posebej določeni obliki;
 - (c) predložitev shranjenih računalniških podatkov, ki so lahko šifrirani ali dešifrirani ter v izvorni ali drugi posebej določeni obliki, vključno s podatki o bančnem računu in prometu, z izjemo podatkov, ki se izrecno hranijo v skladu z nacionalno zakonodajo na podlagi drugega stavka člena 15(1) Direktive 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta⁹;
 - (d) zavarovanje pripomočkov za storitev kaznivega dejanja ali premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, vključno s sredstvi, za katere se pričakuje, da jih bo za namene obravnave zaseglo sodišče prve stopnje, in če obstaja razlog za sum, da bo lastnik, posestnik ali upravitelj poskušal preprečiti izvršitev odredbe o zasegu;
 - (e) prestrežanje elektronskih komunikacij z osumljencem ali obdolžencem na vseh povezavah za elektronske komunikacije, ki jih uporablja osumljenec ali obdolženec;
 - (f) iskanje in sledenje predmetu s tehničnimi sredstvi, vključno z nadzorovanimi pošiljkami blaga.

⁹ Direktiva 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (UL L 201, 31.7.2002, str. 37).

- 1a. Brez poseganja v člen 24 lahko za preiskovalne ukrepe iz odstavka 1 tega člena veljajo pogoji v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo, če so slednji izrecno določeni za posamezne kategorije oseb ali poklicev, ki so pravno zavezani obveznosti varovanja zaupnosti.
- 1b. Za preiskovalne ukrepe iz odstavka 1 (c), (e) in (f) tega člena lahko veljajo dodatni pogoji, vključno z omejitvami, določeni v veljavni nacionalni zakonodaji. Države članice lahko zlasti omejijo uporabo odstavka 1(e) in (f) tega člena na posebna huda kazniva dejanja. Države članice, ki nameravajo uporabiti take omejitve, obvestijo Evropsko javno tožilstvo o ustreznem seznamu posebnih hudih kaznivih dejanj, v skladu s členom 73.
2. Evropski delegirani tožilci lahko poleg ukrepov iz odstavka 1 v svojih državah članicah zahtevajo ali odredijo vse druge ukrepe, ki so v skladu z razpoložljivo nacionalno zakonodajo, ki jo imajo na voljo tožilci v podobnih nacionalnih primerih.
3. Evropski delegirani tožilci lahko ukrepe iz odstavkov 1 in 2 odredijo le, če obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da bi s konkretnim zadevnim ukrepom lahko pridobili informacije ali dokaze, ki bi koristili preiskavi, in če ni na voljo nobenega milejšega ukrepa, s katerim bi dosegli isti cilj. Postopke in načine za sprejetje ukrepov ureja veljavna nacionalna zakonodaja.

Člen 26

Čezmejne preiskave

1. Evropski delegirani tožilci tesno sodelujejo, tako da si v čezmejnih primerih pomagajo in se redno posvetujejo. Če je treba ukrep sprejeti v državi članici, ki ni država članica evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo, ta evropski delegirani tožilec odloči o sprejetju potrebnega ukrepa in ga dodeli evropskemu delegiranemu tožilcu, ki se nahaja v državi članici, kjer je treba izvesti navedeni ukrep.
2. Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, lahko dodeli katere koli ukrepe, ki so mu na voljo v skladu s členom 25. Utemeljitev in sprejetje takšnih ukrepov ureja zakonodaja države članice evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo. Če evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, preiskovalni ukrep dodeli enemu ali več evropskim delegiranim tožilcem iz druge države članice, obenem o tem obvesti svojega nadzorjučega evropskega tožilca.
3. Če je v skladu z zakonodajo države članice pomočnika evropskega delegiranega tožilca za ukrep potrebna sodna odobritev, slednji evropski delegirani tožilec pridobi takšno odobritev v skladu z zakonodajo navedene države članice.

Če se sodna odobritev za dodeljeni ukrep zavrne, evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, umakne dodelitev.

Če v skladu z zakonodajo države članice pomočnika evropskega delegiranega tožilca takšna sodna odobritev ni potrebna, potrebna pa je v skladu z zakonodajo države članice evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo, ta evropski delegirani tožilec pridobi odobritev in jo predloži skupaj z dodelitvijo.
4. Pomočnik evropskega delegiranega tožilca izvede dodeljeni ukrep ali naroči pristojnemu nacionalnemu organu, naj to stori.

5. Če pomočnik evropskega delegiranega tožilca meni, da:
- (a) je dodelitev nepopolna ali vsebuje očitno pomembno napako,
 - (b) ukrepa iz utemeljenih in objektivnih razlogov ni mogoče sprejeti v časovnem roku, določenem v okviru dodelitve,
 - (c) bi z drugim, a milejšim ukrepom dosegli iste rezultate kot z dodeljenim ukrepom, ali
 - (d) dodeljeni ukrep ne obstaja oziroma v podobnem nacionalnem primeru v skladu z zakonodajo njegove države članice ne bi bil na voljo,
- o tem obvesti svojega nadzorjučega evropskega tožilca in se posvetuje z evropskim delegiranim tožilcem, ki obravnava zadevo, da bi dvostransko rešili težavo.
- 5a. Če dodeljeni ukrep v povsem nacionalnem primeru ne obstaja, v čezmejnem primeru, ki ga urejajo pravni instrumenti o vzajemnem priznavanju ali čezmejnem sodelovanju, pa bi bil na voljo, imajo zadevni evropski delegirani tožilci v dogovoru z zadevnimi nadzorjučimi evropskimi tožilci možnost uporabiti takšne instrumente.
6. Če evropski delegirani tožilci v sedmih delovnih dneh zadeve ne morejo rešiti in se dodelitev ohrani, se zadeva odstopi pristojnemu stalnemu senatu. Enako velja, če se dodeljeni ukrep ne sprejme v časovnem roku, določenem v okviru dodelitve, ali v razumnem roku.
7. Pristojni stalni senat po potrebi pridobi mnenja evropskih delegiranih tožilcev, na katere se nanaša zadeva, ter nato v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo in to uredbo nemudoma odloči, ali in do kdaj naj pomočnik evropskega delegiranega tožilca sprejme potrebni dodeljeni ukrep ali nadomestni ukrep, ter to odločitev prek pristojnega evropskega tožilca sporoči navedenim evropskim delegiranim tožilcem.

Člen 27
Izvrševanje dodeljenih ukrepov

Dodeljeni ukrepi se izvajajo v skladu s to uredbo in zakonodajo države članice pomočnika evropskega delegiranega tožilca. Upoštevajo se formalnosti in postopki, ki jih izrecno navede evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, razen če so takšne formalnosti in postopki v nasprotju s temeljnimi pravnimi načeli države članice pomočnika evropskega delegiranega tožilca.

Člen 28
Prijetje v predkazenskem postopku in čezmejna predaja

1. Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, lahko odredi ali zahteva prijetje osumljenca ali obdolženca ali njegovo pridržanje v predkazenskem postopku v skladu z nacionalno zakonodajo, ki se uporablja v podobnih nacionalnih primerih.
2. Če sta potrebna prijetje in predaja osebe, ki ni navzoča v državi članici, v kateri se nahaja evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, slednji izda evropski nalog za prijetje ali zaprosi pristojni organ navedene države članice za njegovo izdajo v skladu z Okvirnim sklepom Sveta 2002/584/PNZ¹⁰.

¹⁰ Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL L 190, 18.7.2002, str. 1).

ODDELEK 3

PRAVILA O PREGONU

Člen 28a

Odstop in prenos postopkov na nacionalne organe

1. Če preiskava, ki jo je začelo Evropsko javno tožilstvo, pokaže, da dejstva, ki so predmet preiskave, ne predstavljajo kaznivega dejanja, za katera je v skladu s členoma 17 in 18 pristojno, sklone pristojni stalni senat zadevo nemudoma odstopiti pristojnim nacionalnim organom.
2. Če se med preiskavo, ki jo opravlja Evropsko javno tožilstvo, izkaže, da posebni pogoji za izvajanje njegove pristojnosti iz člena 20(2) in (3) niso več izpolnjeni, sklone pristojni stalni senat zadevo brez nepotrebnega odlašanja odstopiti pristojnim nacionalnim organom še pred začetkom pregona pred nacionalnimi sodišči.
- 2a. Če v zvezi s kaznivimi dejanji, ki so povzročila ali bi lahko povzročila škodo finančnim interesom Unije v višini manj kot 100 000 EUR, kolegij meni, da glede na resnost kaznivega dejanja ali zapletenost postopka v posamezni zadevi, ni potrebe za preiskavo ali pregon zadeve na ravni Unije in da bi bilo v interesu učinkovitosti preiskave ali pregona, izda splošne smernice v skladu s členom 8(2), ki omogočajo stalnemu senatu, da zadevo odstopi pristojnim nacionalnim organom.

Take smernice prav tako omogočijo stalnemu senatu, da zadevo odstopi pristojnim nacionalnim organom v primerih, ko Evropsko javno tožilstvo izvaja pristojnost za kazniva dejanja iz člena 3(a) Direktive 2017/xx/EU, in če škoda, ki je bila ali bi lahko bila povzročena finančnim interesom Unije ne presega škode, ki je bila ali bi lahko bila povzročena drugi žrtvi.

Za zagotovitev usklajene uporabe smernic vsak stalni senat kolegiju letno poroča o njihovi uporabi.

Takšni odstopi vključujejo tudi neločljivo povezana kazniva dejanja, za katera je pristojno Evropsko javno tožilstvo, kot je določeno v členu 17(2).

- 2b. Stalni senat o morebitni odločitvi, da zadevo odstopi nacionalnim organom na podlagi člena 2a, obvesti evropskega glavnega tožilca. Evropski glavni tožilec lahko ob prejemu te informacije v treh dneh zaprosi stalni senat za ponovno preučitev njegove odločitve, če meni, da je to potrebno zaradi zagotavljanja doslednosti politike tožilstva o odstopanju. Če je evropski glavni tožilec član zadevnega stalnega senata, pravico do zahteve po zadevnem pregledu izvrši eden od njegovih namestnikov.
- 2c. Če pristojni nacionalni organi niso pripravljeni prevzeti zadeve v skladu z odstavkoma 2 in 2a v roku največ 30 dni, Evropsko javno tožilstvo obdrži pristojnosti za pregon ali opustitev zadeve v skladu s pravili iz te uredbe.
3. Če je po mnenju Evropskega javnega tožilstva opustitev v skladu s členom 33(3) in če tako zahteva nacionalni organ, stalni senat zadevo nemudoma odstopi navedenemu organu.
4. Če se po odstopu v skladu z odstavki (1), (2) ali (2a) tega člena in členom 20(3) nacionalni organ odloči začeti preiskavo, Evropsko javno tožilstvo preda dokumentacijo navedenemu nacionalnemu organu, ne sprejme več nobenih nadaljnjih preiskovalnih ali tožilskih ukrepov in zaključi zadevo.
5. Če je dokumentacija predana v skladu z odstavki (1), (2), ali (2a) tega člena in členom 20(3), Evropsko javno tožilstvo o predaji obvesti ustrezne institucije, organe in agencije Unije ter, kjer je primerno v skladu z nacionalno zakonodajo, osumljence ali obdolžence in žrtve kaznivega dejanja.

Člen 29

Zaključek preiskave

1. Če je po mnenju evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo, preiskava končana, nadzorujočemu evropskemu tožilcu predloži poročilo s povzetkom zadeve in osnutkom odločitve o morebitnem pregonu pred nacionalnim sodiščem ali pa preučitvi možnosti odstopa od zadeve, opustitve ali poenostavljenega postopka pregona v skladu s členom 28a, 33 ali 34. Nadzorujoči evropski tožilec navedene dokumente pošlje pristojnemu stalnemu senatu in jim, če je po njegovem mnenju potrebno, priloži lastno oceno. Če stalni senat v skladu s členom 9(3) sprejme odločitev, ki jo predlaga evropski delegirani tožilec, ta ustrezno obravnava zadevo.
2. Če stalni senat na podlagi prejetih poročil ne namerava sprejeti odločitve, ki jo predlaga evropski delegirani tožilec, po potrebi sam pregleda spis v zvezi z zadevo, preden sprejme končno odločitev ali da nadaljnja navodila evropskemu delegiranemu tožilcu.
3. Kjer je primerno, evropski delegirani tožilec v poročilu navede tudi ustrezno utemeljitev za vložitev obtožnice bodisi na sodišču države članice, kjer se tožilec nahaja, ali v skladu s členom 22(4) na sodišču druge države članice, ki ima jurisdikcijo za zadevo.

Člen 30

Pregon pred nacionalnimi sodišči

1. Če evropski delegirani tožilec vloži osnutek sklepa o vložitvi obtožnice, stalni senat po postopkih iz člena 29 v roku 21 dni odloči o tem osnutku. Stalni senat ne more odločiti, da opusti zadevo, če osnutek sklepa predlaga vložitev obtožnice.

- 1a. Če stalni senat ne odloči v 21 dneh, se šteje, da je sprejet sklep, ki ga je predlagal evropski delegirani tožilec.
2. Če ima jurisdikcijo za zadevo več kot ena država članica, se stalni senat načeloma odloči za pregon v državi članici evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo. Stalni senat se lahko ob upoštevanju poročila, predloženega v skladu s členom 29(1), odloči za pregon v drugi državi članici, če ima za to dovolj upravičene razloge, pri čemer upošteva merila iz člena 22(4) in 22(5), ter za to ustrezno pooblasti evropskega delegiranega tožilca navedene države članice.
3. Pred odločitvijo o vložitvi obtožnice se lahko pristojni stalni senat na predlog evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo, odloči za združitev več primerov proti isti osebi ali osebam, ki jih preiskujejo različni evropski delegirani tožilci, z namenom preгона na sodišču ene od držav članic, ki ima v skladu s svojo zakonodajo jurisdikcijo za vsakega od teh primerov.
4. Ko je sprejeta odločitev o državi članici, v kateri bo sprožen pregon, se določi pristojno nacionalno sodišče v navedeni državi članici na podlagi nacionalne zakonodaje.
5. Glavni urad o odločitvi za pregon uradno obvesti pristojne nacionalne organe, zainteresirane osebe ter ustrezne institucije, organe in agencije Unije, kadar je to potrebno zaradi izterjave, nadaljnjih upravnih ukrepov ali spremljanja.

6. Če mora tožilstvo po sodbi sodišča sprejeti odločitev o tem, ali naj vloži pritožbo, evropski delegirani tožilec poročilo, vključno z osnutkom odločitve, predloži pristojnemu stalnemu senatu in počaka na njegova navodila. Če to v roku, ki ga določa nacionalna zakonodaja, ni mogoče, lahko evropski delegirani tožilec vloži pritožbo brez predhodnih navodil stalnega senata in nato stalnemu senatu nemudoma predloži poročilo. Stalni senat nato naroči evropskemu delegiranemu tožilcu, naj vztraja pri pritožbi ali pa jo umakne. Enak postopek se uporabi, če bi med sodnim postopkom in v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, zavzel stališče, ki bi povzročilo opustitev zadeve.

Člen 31

Dokazi

1. Dokazi, ki jih sodišču predložijo tožilci Evropskega javnega tožilstva ali obtoženec, se ne zavrnejo kot nedopustni le zato, ker so bili zbrani v drugi državi članici ali v skladu z zakonodajo druge države članice.
2. Ta uredba ne vpliva na pristojnost sodišča prve stopnje, da prosto oceni dokaze, ki jih predložijo obtoženec ali tožilci Evropskega javnega tožilstva.

Člen 32

Razpolaganje z zaseženimi sredstvi

Če pristojno nacionalno sodišče v skladu z zahtevami in postopki, ki jih določa nacionalna zakonodaja, vključno z nacionalno zakonodajo o prenosu Direktive 2014/42/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹¹, dokončno odloči, da se zaseže vse premoženje, povezano s kaznivim dejanjem, ali premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ki sodi v pristojnost Evropskega javnega tožilstva, se tako premoženje ali premoženjske koristi odsvojijo v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo. Takšna odsvojitev nima negativnega vpliva na pravice Unije ali drugih žrtev do nadomestila za škodo, ki so jo utrpeli.

¹¹ Direktiva 2014/42/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o začasnem zavarovanju in odvzemu predmetov, ki so bili uporabljeni za kazniva dejanja, in premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, v Evropski uniji (UL L 127, 29.4.2014, str. 39).

ODDELEK 4

PRAVILA O UKREPIH NAMESTO PREGONA

Člen 33

Opustitev zadeve

1. Stalni senat na podlagi poročila, ki ga evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, predloži v skladu s členom 29(1), sklene opustiti zadevo proti osebi, kadar pregon v skladu s pravom države članice evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo, ni več mogoč iz enega od naslednjih razlogov:
 - (a) smrt osumljenca ali obdolženca oziroma prenehanje osumljene ali obdolžene pravne osebe;
 - aa) neprištevnost osumljenca ali obdolženca;
 - (b) pomilostitev, izrečena osumljencu ali obdolžencu;
 - (c) imuniteta, priznana osumljencu ali obdolžencu, razen če je bila preklicana;
 - (d) potek zakonsko določenega zastaralnega roka za pregon;
 - (e) zadeva osebe je bila v zvezi z istimi dejanji že dokončno rešena;
 - (f) pomanjkanje ustreznih dokazov.
2. Odločitev v skladu z odstavkom 1 ne preprečuje nadaljnjih preiskav na podlagi novih dejstev, ki jih Evropsko javno tožilstvo v času odločitve ni poznalo in s katerimi je seznanjeno naknadno. Odločitev o vnovični uvedbi preiskav na podlagi takšnih novih dejstev sprejme pristojni stalni senat.
3. Če je Evropsko javno tožilstvo pristojno v skladu s členom 17(2), zadevo opusti šele po posvetovanju z nacionalnimi organi države članice iz člena 20(5).

Če je primerno, stalni senat zadevo odstopi pristojnim nacionalnim organom v skladu s členom 28a (3) do (5). Enako velja v primerih, ko Evropsko javno tožilstvo izvaja pristojnost za kazniva dejanja iz člena 3(a) Direktive 2017/xx/EU in če škoda, ki je bila ali bi lahko bila povzročena finančnim interesom Unije, ne presega škode, ki je bila ali bi lahko bila povzročena drugi žrtvi.

4. Če se zadeva opusti, Evropsko javno tožilstvo o takšni opustitvi uradno obvesti pristojne nacionalne organe in to sporoči ustreznim institucijam, organom in agencijam Unije ter, kjer je primerno v skladu z nacionalno zakonodajo, osumljencem ali obdolžencem in žrtvam. Zadeve, ki jih opusti, lahko odstopi tudi uradu OLAF ali pristojnim nacionalnim upravnim oziroma pravosodnim organom zaradi izterjave ali drugih upravnih ukrepov.

ODDELEK 5

PRAVILA O POENOSTAVLJENIH POSTOPKIH

Člen 34

Poenostavljeni postopki pregona

1. Če veljavno nacionalno pravo določa poenostavljen postopek pregona za dokončen zaključek zadeve na podlagi pogojev, dogovorjenih z osumljencem, lahko evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, v skladu s členoma 9(3) in 29(1) pristojnemu stalnemu senatu predlaga, da se uporabi ta postopek v skladu s pogoji, določenimi v nacionalnem pravu.

Če Evropsko javno tožilstvo izvaja pristojnost za kazniva dejanja iz člena 3(a) Direktive 2017/xx/EU in če škoda, ki je bila ali bi lahko bila povzročena finančnim interesom Unije, ne presega škode, ki je bila ali bi lahko bila povzročena drugi žrtvi, se evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, posvetuje z nacionalnimi organi pregona preden predlaga uporabo poenostavljenega postopka pregona.

2. Stalni senat odloča o predlogu evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo, ob upoštevanju naslednjih dejavnikov:
- (a) resnosti kaznivega dejanja, zlasti na podlagi škode, povzročene finančnim interesom Unije,

- (b) pripravljenosti domnevnega storilca kaznivega dejanja za odpravo škode, ki jo povzroči nezakonito ravnanje,
- (c) uporabe postopka v skladu s splošnimi cilji in osnovnimi načeli Evropskega javnega tožilstva, kot so določeni v tej uredbi.

Kolegij v skladu s členom 8(2) sprejme smernice o uporabi teh dejavnikov.

3. Če se stalni senat strinja s predlogom, evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, uporabi poenostavljeni postopek pregona v skladu s pogoji, določenimi v nacionalnem pravu, in ga evidentira v sistemu vodenja zadev. Ko je poenostavljeni postopek pregona končan po izpolnitvi pogojev, dogovorjenih z osumljencem, stalni senat evropskemu delegiranemu tožilcu naroči, naj ukrepa, da bi bil primer dokončno zaključen.

POGLAVJE V

PROCESNA JAMSTVA

Člen 35

Obseg pravic osumljencev in obdolžencev

1. Dejavnosti Evropskega javnega tožilstva se izvajajo ob polnem upoštevanju pravic osumljencev in obdolžencev, določenih v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah, vključno s pravico do poštenega sojenja in pravico do obrambe.
2. Vsak osumljenec in obdolženec v kazenskem postopku Evropskega javnega tožilstva ima najmanj naslednje procesne pravice, kot so določene v zakonodaji Unije, med drugim v direktivah v zvezi s pravicami osumljencev in obdolžencev v kazenskih postopkih, kakor se izvajajo z nacionalno zakonodajo, na primer:
 - (a) pravico do tolmačenja in prevajanja, kot je določena v Direktivi 2010/64/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹²;
 - (b) pravico do obveščenosti in dostopa do gradiva v zadevi, kot je določena v Direktivi 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹³;
 - (c) pravico do dostopa do odvetnika in pravico do komunikacije s tretjimi osebami in njihove obveščenosti v primeru prijeteja, kot je določena v Direktivi 2013/48/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹⁴;

¹² Direktiva 2010/64/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. oktobra 2010 o pravici do tolmačenja in prevajanja v kazenskih postopkih (UL L 280, 26.10.2010, str. 1).

¹³ Direktiva 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 o pravici do obveščenosti v kazenskem postopku (UL L 142, 1.6.2012, str. 1).

¹⁴ Direktiva 2013/48/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in v postopkih na podlagi evropskega naloga za prijeteja ter pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti in do komunikacije s tretjimi osebami in konzularnimi organi med odvzemom prostosti (UL L 294, 6.11.2013, str.1).

- (d) pravico do molka in pravico do domneve nedolžnosti, kot sta določeni v Direktivi 2016/343/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹⁵;
 - (e) pravico do pravne pomoči, kot je določena v Direktivi 201x/xx/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹⁶.
3. Brez poseganja v pravice iz tega poglavja imajo osumljenci in obdolženci ter vse druge osebe, vključene v postopke Evropskega javnega tožilstva, vse procesne pravice, do katerih so upravičeni v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo, vključno z možnostjo predložitve dokazov, zahtevati imenovanje strokovnjakov ali strokovnega mnenja in zaslišanja prič, in zaprositi Evropsko javno tožilstvo, da pridobi takšne ukrepe v imenu obrambe.

¹⁵ Direktiva 2016/343/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o okrepitvi domneve nedolžnosti in pravice do navzočnosti na sojenju v kazenskem postopku (UL L 65, str. 1)

¹⁶ Direktiva 2016/xx/EU Evropskega parlamenta in Sveta o pravici dočasne pravne pomoči za državljane, ki so osumljeni ali obdolženi kaznivega dejanja, in osebe, za katere je izdan evropski nalog za prijetje (UL...).

Člen 36

Sodni nadzor

1. Za postopkovne akte Evropskega javnega tožilstva, ki naj bi imeli pravne učinke do tretjih oseb, pristojna nacionalna sodišča opravijo sodni nadzor v skladu z zahtevami in postopki iz nacionalne zakonodaje. Enako velja v primeru, če Evropsko javno tožilstvo ne sprejme postopkovnih aktov, ki naj bi imeli pravne učinke do tretjih oseb, ki jih je zakonsko obvezano sprejeti v skladu s to uredbo.
2. Sodišče Evropske unije je v skladu s členom 267 PDEU pristojno za predhodno odločanje o vprašanjih glede:
 - (a) veljavnosti postopkovnih aktov Evropskega javnega tožilstva, v kolikor se takšno vprašanje veljavnosti neposredno postavi pred katerim koli sodiščem ali sodnim organom države članice na podlagi zakonodaje Unije;
 - (b) razlage ali veljavnosti določb prava Unije, vključno s to uredbo,
 - (c) razlage členov 17 in 20 te uredbe v zvezi s kakršnim koli sporom glede pristojnosti med Evropskim javnim tožilstvom in pristojnimi nacionalnimi organi.
3. Z odstopanjem od odstavka 1 o odločitvah Evropskega javnega tožilstva o opustitvi zadeve, če se izpodbijajo neposredno na podlagi prava Unije, presoja Sodišče Evropske unije v skladu s četrtem odstavkom člena 263 PDEU.
4. Sodišče Evropske unije je v skladu s členom 268 Pogodbe pristojno v vseh sporih, povezanih z odškodninami za škodo, ki jo povzroči Evropsko javno tožilstvo.

5. Sodišče Evropske unije je v skladu s členom 272 Pogodbe pristojno v vseh sporih, povezanih z arbitražnimi klavzulami v pogodbah, ki jih sklene Evropsko javno tožilstvo.
6. Sodišče Evropske unije je v skladu s členom 270 Pogodbe pristojno v vseh sporih, povezanih z osebjem.
7. Sodišče Evropske unije je pristojno za razrešitev evropskega glavnega tožilca v skladu s členom 13(4) te uredbe, ali evropskih tožilcev v skladu s členom 14(5) te uredbe.
8. Ta člen ne posega v dejstvo, da Sodišče v skladu s četrtim odstavkom člena 263 PDEU sodno presoja o odločitvah Evropskega javnega tožilstva, ki vplivajo na pravice oseb, na katere se nanašajo podatki, na podlagi poglavja VI, ter odločitvah Evropskega javnega tožilstva, ki niso postopkovni akti, na primer odločitvah Evropskega javnega tožilstva v zvezi s pravico javnega dostopa do dokumentov, ali odločitvah o razrešitvi evropskih delegiranih tožilcev, sprejetih v skladu s členom 15(3) te uredbe, ter katerih koli drugih upravnih odločitvah.

POGLAVJE Va

OBDELAVA INFORMACIJ

Člen 36a

Dostop Evropskega javnega tožilstva do informacij

Evropski delegirani tožilci lahko pod pogoji, enakimi tistim, ki veljajo po nacionalnem pravu v podobnih primerih, pridobijo vse ustrezne informacije, shranjene v nacionalnih podatkovnih zbirkah o kazenskih preiskavah in pregonu, pa tudi drugih ustreznih registrih javnih organov.

Evropsko javno tožilstvo lahko pridobi vse ustrezne informacije, ki sodijo v njegovo pristojnost in so shranjene v podatkovnih zbirkah in registrih institucij, organov, uradov in agencij Unije.

Člen 36b

Sistem vodenja zadev

1. Evropsko javno tožilstvo vzpostavi sistem vodenja zadev, ki se vodi in upravlja v skladu s pravili iz te uredbe in poslovnika.
2. Namen sistema vodenja zadev je:
 - (a) podpreti Evropsko javno tožilstvo pri vodenju preiskav in pregonu, zlasti z upravljanjem notranjega poteka dela z informacijami in s podporo preiskovalnemu delu v čezmejnih primerih;
 - (b) v glavnem uradu in evropskim delegiranim tožilcem zagotoviti zanesljiv dostop do informacij o preiskavah in pregonu;

- (c) omogočiti navzkrižno primerjavo informacij in pridobivanje podatkov za operativne analize in statistične namene;
 - (d) olajšati spremljanje zakonitosti in izpolnjevanja določb te uredbe v zvezi z obdelavo osebnih podatkov.
3. Sistem vodenja zadev je lahko povezan z varovano telekomunikacijsko povezavo iz člena 9 Sklepa Sveta 2008/976/PNZ¹⁷.
4. Sistem vodenja zadev zajema:
- (a) register informacij, ki jih Evropsko javno tožilstvo pridobi v skladu s členom 19, tudi o vseh odločitvah v zvezi s temi informacijami,
 - (b) kazalo vseh spisov,
 - (c) vse informacije iz spisov, ki se hranijo v elektronski obliki v sistemu vodenja zadev v skladu s členom 36c(3).

Kazalo ne sme vsebovati nobenih osebnih podatkov, razen identifikacijskih podatkov, ki so potrebni za identifikacijo zadev ali določitev medsebojne povezave med različnimi spisi.

5. Evropsko javno tožilstvo pri obdelavi operativnih osebnih podatkov ne sme ustvariti nobenih drugih avtomatskih datotek, razen spisov, ki so v skladu s to uredbo in poslovníkom. Podrobnosti o teh drugih avtomatskih datotekah se sporočijo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov.

¹⁷ Sklep Sveta 2008/976/PNZ z dne 16. decembra 2008 o Evropski pravosodni mreži (UL L 348, 24.12.2008, str. 130).

Spisi Evropskega javnega tožilstva

1. Če se Evropsko javno tožilstvo odloči, da bo začelo preiskavo ali uveljavilo svojo pravico do poziva k odstopu od zadeve v skladu s to uredbo, evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, odpre spis.

Spis vsebuje vse informacije, ki so na voljo evropskemu delegiranemu tožilcu, vključno z dokazi, povezanimi s preiskavo ali pregonom, ki ju izvaja Evropsko javno tožilstvo.

Ko se preiskava začne, se zadevne informacije iz registra iz člena 36b(4)(a) vključijo v spis.

2. Spis vodi evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, v skladu s pravom svoje države članice.

Poslovník lahko vsebuje pravila o organizaciji in vodenju spisov v obsegu, ki je potreben za zagotovitev delovanja Evropskega javnega tožilstva kot enotnega urada. Osumljencem in obdolžencem ter drugim osebam, udeležnim v postopku, dostop do spisa odobri evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, v skladu s pravom države članice navedenega tožilca.

3. V sistemu vodenja zadev Evropskega javnega tožilstva so zajete vse informacije, vključno z dokazi, iz spisa, ki se lahko hrani v elektronski obliki, da bi glavnemu uradu omogočili opravljanje njegovih nalog v skladu s to uredbo. Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, zagotovi, da se vsebina informacij v sistemu vodenja zadev v vsakem trenutku ujema s spisom, zlasti da se osebni podatki v sistemu vodenja zadev izbrišejo ali popravijo, če so bili takšni podatki izbrisani ali popravljeni v ustreznem spisu.

Člen 36d

Dostop do sistema vodenja zadev

Evropski glavni tožilec, namestniki evropskega glavnega tožilca, drugi evropski tožilci in evropski delegirani tožilci imajo neposreden dostop do registra in kazala.

Nadzorujoči evropski tožilec in pristojni stalni senat imata pri izvrševanju svojih pristojnosti v skladu s členoma 9 in 11 neposredni dostop do informacij, ki se hranijo v elektronski obliki v sistemu vodenja zadev. Nadzorujoči evropski tožilec ima tudi neposreden dostop do spisa. Pristojni stalni senat ima dostop do spisa na zahtevo.

Drugi evropski delegirani tožilci lahko zahtevajo dostop do informacij, ki se hranijo v elektronski obliki v sistemu vodenja zadev, in do vseh spisov. Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, odloča o odobritvi tega dostopa za druge evropske delegirane tožilce v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo. Če se dostop ne odobri, se lahko zadeva predloži pristojnemu stalnemu senatu.

Pristojni stalni senat zasliši zadevnega evropskega delegiranega tožilca, kolikor je to potrebno, in se nato odloči v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo in to uredbo.

V poslovniku se določijo dodatna pravila glede pravice do dostopa in postopek za določitev obsega dostopa do sistema vodenja zadev za evropskega glavnega tožilca, namestnike evropskega glavnega tožilca, druge evropske tožilce, evropske delegirane tožilce in osebje tožilstva, v kolikor ga potrebujejo za opravljanje svojih nalog.

POGLAVJE VI

Varstvo podatkov

Člen 36e

Načela v zvezi z obdelavo osebnih podatkov

1. Osební podatki so:

- (a) obdelani zakonito in pošteno („zakonitost in poštenost“);
- (b) zbrani za določene, izrecne in zakonite namene ter se ne smejo nadalje obdelovati na način, ki ni združljiv s temi nameni; nadaljnja obdelava v namene arhiviranja v javnem interesu, v znanstveno- ali zgodovinskoraziskovalne namene ali statistične namene ne velja za nezdružljivo s prvotnimi nameni pod pogojem, da Evropsko javno tožilstvo zagotovi ustrezne zaščitne ukrepe za pravice in svoboščine posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki („omejitev namena“);
- (c) ustrezni, relevantni in ne pretirani glede na namene, za katere se obdelujejo („najmanjši obseg podatkov“);
- (d) točni in po potrebi posodobljeni; sprejeti je treba vse razumne ukrepe za zagotovitev, da se netočni osebni podatki brez odlašanja izbrišejo ali popravijo ob upoštevanju namenov, za katere se obdelujejo („točnost“);
- (e) hranjeni v obliki, ki dopušča identifikacijo posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, le toliko časa, kolikor je potrebno za namene, za katere se osebni podatki obdelujejo; osebni podatki se lahko shranjujejo za daljše obdobje, če bodo obdelani zgolj za namene arhiviranja v javnem interesu, za znanstveno- ali zgodovinskoraziskovalne namene ali statistične namene, pod pogojem, da Evropsko javno tožilstvo zagotovi ustrezne zaščitne ukrepe za pravice in svoboščine posameznikov, zlasti z izvajanjem ustreznih tehničnih in organizacijskih ukrepov, ki se zahtevajo po tej uredbi („omejitev shranjevanja“);

- (f) obdelani na način, ki zagotavlja ustrezno varnost osebnih podatkov, vključno z zaščito pred nedovoljeno ali nezakonito obdelavo ter pred nenamerno izgubo, uničenjem ali poškodbo z ustreznimi tehničnimi ali organizacijskimi ukrepi („celovitost in zaupnost“).
- 1a. Evropsko javno tožilstvo je odgovorno za skladnost z odstavkom 1 in je to skladnost tudi zmožno dokazati („odgovornost“), kadar se osebni podatki delno ali v celoti obdelujejo z avtomatiziranimi sredstvi in kadar se osebni podatki, ki so del zbirke ali so namenjeni oblikovanju dela zbirke, obdelujejo drugače kot z avtomatiziranimi sredstvi.
 - 2. Obdelava s strani Evropskega javnega tožilstva za katerega koli od namenov iz člena 37 te uredbe, ki ni namen, za katerega so bili podatki zbrani, je dovoljena, če:
 - (a) je Evropsko javno tožilstvo pooblaščen za obdelavo takšnih osebnih podatkov za takšen namen v skladu s to uredbo; in
 - (b) je obdelava potrebna in sorazmerna s takšnim drugim namenom v skladu s pravom Unije; ter
 - (c) kadar je ustrezno, uporabe osebnih podatkov ne prepoveduje veljavno nacionalno procesno pravo o preiskovalnih ukrepih, sprejetih v skladu s členom 25. Veljavno nacionalno procesno pravo je pravo države članice, v kateri so bili pridobljeni podatki.

Člen 36f

Upravni osebni podatki

1. Za vse upravne osebne podatke, ki jih obdeluje Evropsko javno tožilstvo, se uporablja Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta¹⁸.
2. Evropsko javno tožilstvo določi v poslovniku oziroma v njegovih določbah o varstvu podatkov roke za shranjevanje upravnih osebnih podatkov.

Člen 37

Obdelava operativnih osebnih podatkov

1. Evropsko javno tožilstvo obdeluje osebne podatke z avtomatiziranimi sredstvi ali v strukturiranih ročno vodenih datotekah v skladu s to uredbo in samo za naslednje namene:
 - a) kazenske preiskave in pregon, ki se izvajajo v skladu s to uredbo; ali
 - b) izmenjavo informacij s pristojnimi organi držav članic in drugimi institucijami, organi, uradi in agencijami Unije v skladu s to uredbo; ali
 - c) sodelovanje s tretjimi državami in mednarodnimi organizacijami v skladu s to uredbo.
- 1a. Vrste osebnih podatkov in kategorije posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, ki jih sme Evropsko javno tožilstvo obdelovati v kazalu iz člena 36b(4)(b) za vsak namen iz odstavka 1, so našteje v Prilogi.

¹⁸ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

- 1b. Komisija je pooblaščenca za sprejetje delegiranih aktov v skladu s členom 72a za spremembo osebnih podatkov in kategorij posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, da bi upoštevali razvoj informacijske tehnologije in glede na napredek informacijske družbe.
- Kadar je to nujno, se za delegirane akte, sprejete v skladu s tem odstavkom, uporabi postopek iz člena 72b.
2. Evropsko javno tožilstvo lahko začasno obdeluje osebne podatke, da določi, ali so takšni podatki pomembni za njegove naloge in namene iz odstavka 1. Kolegij na predlog evropskega glavnega tožilca in po posvetovanju z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov nadalje določi pogoje za obdelavo takšnih osebnih podatkov, zlasti kar zadeva dostop do podatkov in njihovo uporabo, pa tudi roke za shranjevanje in brisanje podatkov.
3. Evropsko javno tožilstvo obdeluje operativne osebne podatke tako, da je mogoče ugotoviti, kateri organ je podatke zagotovil ali od kod so bili podatki pridobljeni.
4. Ob uporabi členov 37f do 37k te uredbe Evropsko javno tožilstvo, kadar je ustrezno, ravna v skladu z nacionalnim procesnim pravom glede obveznosti zagotavljanja podatkov posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, in glede možnosti opustitve, omejitve ali zadržanja takšnih podatkov. Kadar je ustrezno, se evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, posvetuje z drugimi evropskimi delegiranimi tožilci, ki so udeleženi v zadevi, preden sprejme odločitev v zvezi s členi 37f do 37k.

Člen 37a

Časovne omejitve za hrambo operativnih osebnih podatkov

1. Evropsko javno tožilstvo redno pregleduje potrebo po hrambi obdelanih osebnih podatkov. Takšen pregled se opravi najpozneje tri leta po prvi obdelavi osebnih podatkov in nato vsaka tri leta. Če se osebni podatki hranijo več kot pet let, se o tem ustrezno obvesti Evropski nadzornik za varstvo podatkov.
2. Operativni osebni podatki, ki jih obdeluje Evropsko javno tožilstvo, se ne shranjujejo dlje kot pet let potem, ko je postala odločba o oprostitvi v zadevi pravnomočna; če je bil obtoženec spoznan za krivega, se rok podaljša, dokler se naložena kazen ne izvrši ali dokler na podlagi prava države članice, v kateri je bila izrečena kazen, ne more biti več izvršena.
3. Pred iztekom rokov iz odstavka 2 Evropsko javno tožilstvo pregleda potrebo po nadaljnji hrambi osebnih podatkov, če in dokler je to potrebno za opravljanje njegovih nalog. Razloge za nadaljnjo hrambo podatkov mora utemeljiti in evidentirati. Če ne sprejme odločitve o nadaljnji hrambi osebnih podatkov, se ti podatki po treh letih samodejno izbrišejo.

Člen 37b

Razlikovanje med različnimi kategorijami posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki

Evropsko javno tožilstvo jasno razlikuje, kadar je to ustrezno in kolikor je to mogoče, med osebnimi podatki različnih kategorij posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, kot so:

- (a) osebe, v zvezi s katerimi obstaja utemeljen sum, da so storile kaznivo dejanje ali ga nameravajo storiti;
- (b) osebe, ki so bile obsojene za kaznivo dejanje;

- (c) žrtve kaznivega dejanja ali osebe, v zvezi s katerimi zaradi nekaterih dejstev obstajajo razlogi za domnevo, da bi lahko postale žrtve kaznivega dejanja, in
- (d) druge osebe, povezane s kaznivim dejanjem, kot so osebe, od katerih bi se lahko zahtevalo pričanje v preiskavah v zvezi s kaznivimi dejanji ali poznejšimi kazenskimi postopki, osebe, ki lahko zagotovijo informacije o kaznivih dejanjih, ali stiki ali sodelavci ene od oseb iz točk (a) in (b).

Člen 37c

Razlikovanje med osebnimi podatki in preverjanje kakovosti osebnih podatkov

1. Evropsko javno tožilstvo razlikuje, kolikor je to mogoče, med osebnimi podatki, ki temeljijo na dejstvih, in osebnimi podatki, ki temeljijo na osebnih ocenah.
2. Evropsko javno tožilstvo sprejme vse ustrezne ukrepe, da se prepreči posredovanje in dostop do nenatančnih in nepopolnih osebnih podatkov ali osebnih podatkov, ki niso bili posodobljeni. V ta namen Evropsko javno tožilstvo preveri kakovost osebnih podatkov, še preden jih posreduje ali da na voljo, če je to izvedljivo. Kolikor je mogoče, pri vsakem posredovanju osebnih podatkov Evropsko javno tožilstvo doda potrebne informacije, ki uporabniku omogočijo, da oceni stopnjo natančnosti, popolnosti, zanesljivosti in posodobljenosti osebnih podatkov.
3. Če se izkaže, da so bili posredovani nepravilni osebni podatki ali da so bili osebni podatki posredovani nezakonito, je o tem treba takoj uradno obvestiti uporabnika. V takšnem primeru je treba popraviti ali izbrisati osebne podatke ali omejiti obdelavo v skladu s členom 37j.

Člen 37cc
Posebni pogoji za obdelavo

1. Kadar je v tej uredbi tako določeno, Evropsko javno tožilstvo določi posebne pogoje za obdelavo ter obvesti uporabnika teh osebnih podatkov o takšnih pogojih in o obveznosti, da se ti pogoji izpolnijo.
2. Evropsko javno tožilstvo izpolnjuje posebne pogoje za obdelavo, ki jih določi nacionalni organ v skladu s členom 9 (3) in (4) Direktive (EU) 2016/680.

Člen 37ccc

Posredovanje osebnih podatkov institucijam, organom, uradom in agencijam Unije

1. Evropsko javno tožilstvo ob upoštevanju vseh nadaljnjih omejitev iz te uredbe, zlasti člena 37cc, posreduje operativne osebne podatke drugi instituciji, organu, uradu ali agenciji Unije, samo če so podatki potrebni za zakonito opravljanje nalog, ki jih zajema pristojnost druge institucije, organa, urada ali agencije Unije.
2. Kadar se podatki posredujejo na zahtevo druge institucije, organa, urada ali agencije Unije, sta tako upravljavec kot uporabnik odgovorna za zakonitost tega prenosa.

Evropsko javno tožilstvo mora preveriti pristojnost druge institucije, organa, urada ali agencije Unije in začasno oceniti potrebo po posredovanju podatkov. Če se pojavijo dvomi o tej potrebi, Evropsko javno tožilstvo od uporabnika zahteva dodatne informacije.

Druga institucija, organ, urad ali agencija Unije zagotovi, da se lahko potreba po prenosu podatkov naknadno preveri.

3. Druga institucija, organ, urad ali agencija Unije obdeluje osebne podatke samo za namene, za katere je bil opravljen njihov prenos.

Člen 37d

Obdelava posebnih vrst osebnih podatkov

1. Obdelava osebnih podatkov, ki razkrivajo rasno ali etnično poreklo, politično mnenje, versko ali filozofsko prepričanje ali članstvo v sindikatu, in obdelava genetskih podatkov, biometričnih podatkov za namene edinstvene identifikacije fizične osebe ter podatkov v zvezi z zdravstvenim ali spolnim življenjem in spolno usmerjenostjo fizične osebe je dovoljena le, če je nujno potrebna za preiskave Evropskega javnega tožilstva, če je zagotovljena ustrezna zaščita pravic in svoboščin posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, in le, če dopolnjujejo druge osebne podatke, ki jih je Evropsko javno tožilstvo že obdelalo.
2. O uporabi tega člena je nemudoma obveščena uradna oseba za varstvo podatkov.

Člen 37e

Avtomatizirano sprejemanje posameznih odločitev, vključno z oblikovanjem profilov

Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ima pravico, da zanj ne velja odločitev Evropskega javnega tožilstva, ki temelji zgolj na avtomatizirani obdelavi, vključno z oblikovanjem profilov, ki ima pravne učinke v zvezi z njim ali na podoben način nanj znatno vpliva.

Člen 37f

Sporočila in načini za uveljavljanje pravic posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki

1. Evropsko javno tožilstvo sprejme razumne ukrepe, da zagotovi vse informacije iz člena 37g. Poda vsa sporočila glede členov 37e, 37h do 37k in 38f, povezana z obdelavo, in sicer v jedrnati, razumljivi in lahko dostopni obliki ter jasnem in preprostem jeziku. Informacije se sporočijo na vse ustrezne načine, tudi v elektronski obliki. Upravljavca praviloma sporoči informacije v enaki obliki, kot jo je imela zahteva.
2. Evropsko javno tožilstvo olajša uresničevanje pravic posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, iz členov od 37g do 37k.
3. Evropsko javno tožilstvo brez nepotrebnega odlašanja pisno obvesti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, o nadaljnjih ukrepih v zvezi z njegovo zahtevo, v vsakem primeru pa najpozneje v treh mesecih po prejemu zahteve posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.
4. Evropsko javno tožilstvo določi, da se informacije, sporočene na podlagi člena 37g, ter morebitna sporočila in ukrepi, sprejeti na podlagi členov 37e, od 37h do 37k in 38f, posredujejo brezplačno. Kadar so zahteve posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, očitno neutemeljene ali pretirane, zlasti ker se ponavljajo, lahko Evropsko javno tožilstvo:
 - (a) zaračuna razumno pristojbino, pri čemer upošteva upravne stroške posredovanja informacij ali sporočila ali izvajanja zahtevanega ukrepa, ali
 - (b) zavrne ukrepanje v zvezi z zahtevo.

Evropsko javno tožilstvo nosi dokazno breme, da je zahteva očitno neutemeljena ali pretirana.

5. Če Evropsko javno tožilstvo upravičeno dvomi o identiteti posameznika, ki predloži zahtevo iz členov 37h ali 37j, lahko zahteva zagotovitev dodatnih informacij, ki so potrebne za potrditev identitete posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.

Člen 37g

Informacije, ki se dajo na voljo ali zagotovijo posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki

1. Evropsko javno tožilstvo omogoči posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, dostop do vsaj naslednjih informacij:
 - (a) identiteta in kontaktni podatki Evropskega javnega tožilstva,
 - (b) kontaktni podatki uradne osebe za varstvo podatkov,
 - (c) namen obdelave osebnih podatkov,
 - (d) pravica do vložitve pritožbe pri Evropskem nadzorniku za varstvo podatkov in njegovi kontaktni podatki,
 - (e) pravica, da se od Evropskega javnega tožilstva zahteva dostop do osebnih podatkov in popravek ali izbris osebnih podatkov in omejitev obdelave osebnih podatkov v zvezi s posameznikom, na katerega se ti podatki nanašajo.
2. Evropsko javno tožilstvo posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, v posebnih primerih poleg informacij iz odstavka 1 sporoči tudi naslednje informacije, s čimer omogoči uresničevanje njegovih pravic:
 - (a) pravna podlaga za obdelavo;
 - (b) obdobje hrambe osebnih podatkov ali, če to ni mogoče, merila, ki se uporabijo za določitev tega obdobja;

- (c) kadar je to ustrezno, kategorije uporabnikov osebnih podatkov, tudi v tretjih državah ali mednarodnih organizacijah;
 - (d) po potrebi dodatne informacije, zlasti kadar se osebni podatki zbirajo brez vednosti posameznika, na katerega se nanašajo.
3. Evropsko javno tožilstvo lahko zadrži, omeji ali opusti sporočanje informacij posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, na podlagi odstavka 2, če in dokler je takšen ukrep, ki mora spoštovati temeljne pravice in zakonite interese zadevnega posameznika, nujen in sorazmeren ukrep v demokratični družbi za:
- (a) preprečitev oviranja uradnih ali zakonitih preiskav, poizvedb ali postopkov;
 - (b) preprečitev vplivanja na preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij;
 - (c) zaščito javne varnosti držav članic;
 - (d) zaščito nacionalne varnosti držav članic;
 - (e) zaščito pravic in svoboščin drugih.

Člen 37h

Pravica dostopa posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki

Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ima pravico od Evropskega javnega tožilstva dobiti potrditev, ali se v zvezi z njim obdelujejo osebni podatki, ter, kadar je tako, pridobiti dostop do osebnih podatkov in naslednje informacije:

- (a) namen in pravna podlaga za obdelavo;
- (b) vrste zadevnih osebnih podatkov;
- (c) uporabniki ali kategorije uporabnikov, ki so jim bili ali jim bodo razkriti osebni podatki, zlasti uporabniki v tretjih državah ali mednarodnih organizacijah;
- (d) kadar je mogoče, predvideno obdobje hrambe osebnih podatkov ali, če to ni mogoče, merila, ki se uporabijo za določitev tega obdobja;
- (e) pravica, da se od Evropskega javnega tožilstva zahteva popravek ali izbris osebnih podatkov ali omejitev obdelave osebnih podatkov v zvezi s posameznikom, na katerega se ti podatki nanašajo;
- (f) pravica do vložitve pritožbe pri Evropskem nadzorniku za varstvo podatkov in njegovi kontaktni podatki;
- (g) sporočilo o osebnih podatkih, ki se obdelujejo, in o vseh dostopnih informacijah v zvezi z njihovim virom.

Omejitve pravice do dostopa

1. Evropsko javno tožilstvo lahko posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, popolnoma ali delno omeji pravico do dostopa, in sicer če in dokler je taka delna ali popolna omejitev, ki mora spoštovati temeljne pravice in zakonite interese zadevnega posameznika, nujen in sorazmeren ukrep v demokratični družbi za:
 - (a) preprečitev oviranja uradnih ali zakonitih preiskav, poizvedb ali postopkov;
 - (b) preprečitev vplivanja na preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij;
 - (c) zaščito javne varnosti držav članic;
 - (d) zaščito nacionalne varnosti držav članic;
 - (e) zaščito pravic in svoboščin drugih.
2. Če bi navedba takih informacij ogrozila namen iz odstavka 1, Evropsko javno tožilstvo zadevnega posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, samo obvesti o tem, da je opravilo preverjanje, pri tem pa ne navede nobenih informacij, ki bi mu lahko razkrile, ali Evropsko javno tožilstvo obdeluje osebne podatke v zvezi z njim.

Evropsko javno tožilstvo obvesti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, o možnosti vložitve pritožbe pri Evropskem nadzorniku za varstvo podatkov ali možnosti uveljavljanja pravnih sredstev na Sodišču Evropske unije proti odločitvi Evropskega javnega tožilstva.
3. Evropsko javno tožilstvo dokumentira dejansko stanje ali pravne razloge, na katerih temelji odločitev. Navedene informacije se na zahtevo dajo na voljo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov.

Pravica do popravka ali izbrisa osebnih podatkov in omejitve obdelave

1. Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ima pravico doseči, da Evropsko javno tožilstvo brez nepotrebnega odlašanja popravi nenatančne osebne podatke v zvezi z njim.
Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ima ob upoštevanju namenov obdelave pravico do dopolnitve nepopolnih osebnih podatkov, vključno s predložitvijo dopolnilne izjave.
2. Evropsko javno tožilstvo brez nepotrebnega odlašanja izbriše osebne podatke, posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, pa ima pravico, da od Evropskega javnega tožilstva doseže, da to brez nepotrebnega odlašanja izbriše osebne podatke v zvezi z njim, če obdelava krši člene 36e, 37 ali 37d ali če je treba osebne podatke izbrisati za izpolnitev pravne obveznosti, ki velja za Evropsko javno tožilstvo.
3. Evropsko javno tožilstvo namesto izbrisa omeji obdelavo, kadar:
 - (a) posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, izpodbija njihovo natančnost in ni mogoče preveriti, ali so podatki natančni ali ne, ali
 - (b) je treba osebne podatke ohraniti za namene dokazovanja.

Če je obdelava omejena v skladu s točko (a) prvega pododstavka, Evropsko javno tožilstvo pred preklicem omejitve obdelave obvesti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.
- 3a. Če je bila obdelava omejena v skladu z odstavkom 3, se takšni osebni podatki z izjemo njihovega shranjevanja obdelujejo le zaradi varstva pravic posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali druge fizične ali pravne osebe, ki je stranka v postopkih Evropskega javnega tožilstva, ali za namene, določene v točki b odstavka 3.

4. Evropsko javno tožilstvo pisno obvesti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, o vsaki zavrnitvi popravka ali izbrisa osebnih podatkov ali omejitvi obdelave ter o razlogih za zavrnitev. Evropsko javno tožilstvo lahko popolnoma ali delno omeji obveznost sporočanja teh informacij, če je taka omejitev, ki mora spoštovati temeljne pravice in zakonite interese zadevnega posameznika, nujen in sorazmeren ukrep v demokratični družbi za:

- (a) preprečitev oviranja uradnih ali zakonitih preiskav, poizvedb ali postopkov;
- (b) preprečitev vplivanja na preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij;
- (c) zaščito javne varnosti držav članic;
- (d) zaščito nacionalne varnosti držav članic;
- (e) zaščito pravic in svoboščin drugih.

Evropsko javno tožilstvo obvesti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, o možnosti vložitve pritožbe pri Evropskem nadzorniku za varstvo podatkov ali možnosti uveljavljanja pravnih sredstev pred Sodiščem Evropske unije proti odločitvi Evropskega javnega tožilstva.

5. Evropsko javno tožilstvo o popravku nenatančnih osebnih podatkov obvesti pristojni organ, ki je posredoval nenatančne osebne podatke.

6. Če so bili osebni podatki na podlagi odstavkov 1, 2 in 3 popravljene ali izbrisane ali je bila njihova obdelava omejena, Evropsko javno tožilstvo o tem uradno obvesti uporabnike, in jim sporoči, da morajo popraviti ali izbrisati osebne podatke, za katere so odgovorni, ali omejiti njihovo obdelavo.

Člen 37k

Uresničevanje pravic posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, in preverjanje, ki ga izvede Evropski nadzornik za varstvo podatkov

1. V primerih iz členov 37g(3), 37i(2) in 37j(4) lahko posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, svoje pravice uresničuje tudi prek Evropskega nadzornika za varstvo podatkov.
2. Evropsko javno tožilstvo obvesti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, da lahko svoje pravice uresničuje prek Evropskega nadzornika za varstvo podatkov v skladu z odstavkom 1.
3. Kadar posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, uresničuje pravico iz odstavka 1, ga Evropski nadzornik za varstvo podatkov obvesti vsaj o tem, da je izvedel vsa potrebna preverjanja oziroma opravil pregled. Evropski nadzornik za varstvo podatkov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, obvesti tudi o tem, da ima pravico do uveljavljanja pravnega sredstva na Sodišču Evropske unije proti odločitvi Evropskega nadzornika za varstvo podatkov.

Člen 37l

Obveznosti Evropskega javnega tožilstva

1. Evropsko javno tožilstvo ob upoštevanju narave, obsega, okoliščin in namenov obdelave, pa tudi tveganj za pravice in svoboščine posameznikov, ki se razlikujejo po verjetnosti in resnosti, izvede ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, da zagotovi in je zmožno dokazati, da obdelava poteka v skladu s to uredbo. Ti ukrepi se pregledajo in dopolnijo, kjer je to potrebno.
2. Kadar je to sorazmerno glede na dejavnosti obdelave, ukrepi iz odstavka 1 vključujejo izvajanje ustreznih politik za varstvo podatkov s strani Evropskega javnega tožilstva.

Člen 37l(a)

Skupni upravljavci

1. Kadar Evropsko javno tožilstvo skupaj z enim ali več upravljavci določi namene in načine obdelave, gre za skupne upravljavce. Skupni upravljavci na pregleden način z medsebojnim dogovorom določijo dolžnosti vsakega od njih z namenom izpolnjevanja njihovih obveznosti varstva podatkov, zlasti v zvezi z uresničevanjem pravic posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, in nalogami vsakega od njih glede zagotavljanja informacij, razen če in kolikor so dolžnosti vsakega od upravljavcev določene s pravom Unije ali pravom države članice, ki velja za upravljavce. Z dogovorom se lahko določi kontaktna točka za posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki.
2. Dogovor iz odstavka 1 ustrezno odraža vlogo vsakega od skupnih upravljavcev in njegovo razmerje do posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki. Vsebina dogovora se da na voljo posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki.
3. Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, lahko ne glede na pogoje dogovora iz odstavka 1 uresničuje svoje pravice v skladu s to uredbo glede vsakega od upravljavcev in proti vsakemu od njih.

Člen 37l(b)

Obdelovalec

1. Kadar se obdelava izvaja v imenu Evropskega javnega tožilstva, to sodeluje zgolj z obdelovalci, ki zagotovijo zadostna jamstva za izvedbo ustreznih tehničnih in organizacijskih ukrepov na tak način, da obdelava izpolnjuje zahteve iz te uredbe in zagotavlja varstvo pravic posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.

2. Obdelovalec ne vključi drugega obdelovalca brez predhodnega posebnega ali splošnega pisnega dovoljenja Evropskega javnega tožilstva. V primeru splošnega pisnega dovoljenja obdelovalec Evropsko javno tožilstvo obvesti o vseh nameravanih spremembah glede vključitve dodatnih obdelovalcev ali njihove zamenjave, s čimer se upravljavcu omogoči, da nasprotuje tem spremembam.
3. Obdelavo s strani obdelovalca ureja pogodba ali drug pravni akt v skladu s pravom Unije ali pravom države članice, ki določa obveznosti obdelovalca do Evropskega javnega tožilstva in v katerem so določeni vsebina in trajanje obdelave, narava in namen obdelave, vrsta osebnih podatkov, kategorije posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, ter obveznosti in pravice Evropskega javnega tožilstva. Ta pogodba ali drug pravni akt zlasti določa, da obdelovalec:
- (a) deluje samo po navodilih upravljavca;
 - (b) zagotovi, da so osebe, ki so pooblaščne za obdelavo osebnih podatkov, zavezane k zaupnosti ali jih k zaupnosti zavezuje ustrezen zakon;
 - (c) pomaga upravljavcu na kakršen koli ustrezen način, da se zagotovi skladnost z določbami o pravicah posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki;
 - (d) v skladu z odločitvijo Evropskega javnega tožilstva izbriše ali vrne vse osebne podatke Evropskemu javnemu tožilstvu po zaključku storitev v zvezi z obdelavo ter uniči obstoječe kopije, razen če pravo Unije ali pravo države članice predpisuje shranjevanje osebnih podatkov;
 - (e) da Evropskemu javnemu tožilstvu na voljo vse informacije, potrebne za dokazovanje izpolnjevanja obveznosti iz tega člena;
 - (f) izpolnjuje pogoje iz odstavkov 2 in 3 za vključitev drugega obdelovalca.

4. Pogodba ali drug pravni akt iz odstavka 3 je v pisni obliki, vključno z elektronsko obliko.
5. Če obdelovalec krši to uredbo s tem, ko določi namene in sredstva obdelave, se šteje za upravljavca v zvezi s to obdelavo.

Člen 37l(c)

Obdelava pod vodstvom upravljavca ali obdelovalca

Obdelovalec in katera koli oseba, ki ukrepa pod vodstvom Evropskega javnega tožilstva ali obdelovalca in ima dostop do osebnih podatkov, teh podatkov ne sme obdelati brez navodil Evropskega javnega tožilstva, razen če to od njega zahteva pravo Unije ali pravo države članice.

Člen 37m

Vgrajeno in privzeto varstvo podatkov

1. Evropsko javno tožilstvo ob upoštevanju najnovejšega tehnološkega razvoja in stroškov izvajanja ter narave, obsega, okoliščin in namenov obdelave, pa tudi tveganj za pravice in svoboščine posameznikov, ki se razlikujejo po verjetnosti in resnosti, tako v času določanja sredstev obdelave kot v času same obdelave, izvaja ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, na primer psevdonimizacijo, ki so oblikovani za učinkovito izvajanje načel varstva podatkov, kot je načelo najmanjšega obsega podatkov, ter v obdelavo vključi potrebne zaščitne ukrepe, da se izpolnijo zahteve te uredbe in zaščitijo pravice posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki.
2. Evropsko javno tožilstvo izvede ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, ki zagotavljajo, da se privzeto obdelujejo samo osebni podatki, ki so ustrezni, relevantni in ne pretirani glede na namene, za katere se obdelujejo. Ta obveznost velja za količino zbranih osebnih podatkov, obseg njihove obdelave, obdobje njihove hrambe in njihovo dostopnost. S takšnimi ukrepi se zagotovi zlasti, da osebni podatki niso samodejno dostopni nedoločenemu številu fizičnih oseb brez posredovanja zadevnega posameznika.

Evidence vrst dejavnosti obdelave

1. Evropsko javno tožilstvo vodi evidenco vseh vrst dejavnosti obdelave, za katere je odgovorno. Ta evidenca vsebuje vse naslednje informacije:
 - (a) njegove kontaktne podatke ter ime in kontaktne podatke uradne osebe za varstvo podatkov;
 - (b) namene obdelave;
 - (c) opis kategorij posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, in vrst osebnih podatkov;
 - (d) kategorije uporabnikov, ki so jim bili ali jim bodo razkriti osebni podatki, vključno z uporabniki v tretjih državah ali mednarodnih organizacijah;
 - (e) po potrebi prenose osebnih podatkov v tretjo državo ali mednarodno organizacijo, vključno z identifikacijo te tretje države ali mednarodne organizacije.
 - (f) kadar je mogoče, predvidene roke za izbris različnih vrst podatkov;
 - (g) kadar je mogoče, splošni opis tehničnih in organizacijskih varnostnih ukrepov iz člena 38d.
2. Evidence iz odstavka 1 so v pisni obliki, kar vključuje elektronsko obliko.
3. Evropsko javno tožilstvo na zahtevo omogoči Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov dostop do evidenc.

Člen 37o

Vodenje dnevnikov v zvezi z avtomatizirano obdelavo

1. Evropsko javno tožilstvo vodi dnevnike o kateri koli od naslednjih dejavnosti obdelave v avtomatiziranih sistemih obdelave: zbiranje, spreminjanje, vpogled, razkritje, vključno s prenosi, združevanje in izbris operativnih osebnih podatkov, uporabljenih za operativne namene. Dnevniki vpogledov in razkritij omogočajo, da se take dejavnosti utemeljijo, ter opredeli datum in čas takih dejavnosti ter identificirajo osebe, ki so imele vpogled v osebne podatke ali so osebne podatke razkrile, ter da se, kolikor je to mogoče, identificirajo uporabniki takih osebnih podatkov.
2. Dnevniki se uporabljajo zgolj za preverjanje zakonitosti obdelave, notranje spremljanje, zagotavljanje neoporečnosti in varnosti osebnih podatkov ter v kazenskih postopkih. Taki dnevniki se izbrišejo po treh letih, razen če so potrebni za tekoči nadzor.
3. Evropsko javno tožilstvo na zahtevo omogoči Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov dostop do dnevnikov.

Člen 37p

Sodelovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov

Evropsko javno tožilstvo na zahtevo sodeluje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov pri izvajanju njegovih nalog.

Člen 38b

Ocena učinka v zvezi z varstvom podatkov

1. Kadar bi lahko vrsta obdelave, zlasti z uporabo novih tehnologij, ob upoštevanju narave, obsega, okoliščin in namenov obdelave povzročila veliko tveganje za pravice in svoboščine posameznikov, Evropsko javno tožilstvo pred obdelavo opravi oceno učinka predvidenih dejavnosti obdelave na varstvo osebnih podatkov.

2. Ocena iz odstavka 1 obsega vsaj splošni opis predvidenih dejavnosti obdelave, oceno tveganja za pravice in svoboščine posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, ukrepe, namenjene obvladovanju teh tveganj, zaščitne ukrepe, varnostne ukrepe ter mehanizme za zagotavljanje varstva osebnih podatkov in za dokazovanje skladnosti s to uredbo, pri čemer se upoštevajo pravice in zakoniti interesi posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, ter drugih zadevnih oseb.

Člen 38c

Predhodno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov

1. Evropsko javno tožilstvo se pred obdelavo osebnih podatkov, ki bodo del nove zbirke, posvetuje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, kadar:
 - (a) ocena učinka v zvezi z varstvom podatkov iz člena 38b pokaže, da bi obdelava povzročila veliko tveganje, če Evropsko javno tožilstvo ne sprejme ukrepov za ublažitev tveganja, ali
 - (b) vrsta obdelave, zlasti v primeru uporabe novih tehnologij, mehanizmov ali postopkov, pomeni veliko tveganje za pravice in svoboščine posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki.
2. Evropski nadzornik za varstvo podatkov lahko pripravi seznam dejavnosti obdelave, za katere je treba v skladu z odstavkom 1 opraviti predhodno posvetovanje.
3. Evropsko javno tožilstvo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov predloži oceno učinka v zvezi z varstvom podatkov v skladu s členom 38b in na zahtevo tudi druge informacije, ki bodo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov omogočile, da oceni skladnost obdelave in zlasti tveganja za varstvo osebnih podatkov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ter s tem povezane zaščitne ukrepe.

4. Kadar Evropski nadzornik za varstvo podatkov meni, da bi predvidena obdelava iz odstavka 1 tega člena kršila to uredbo, zlasti kadar Evropsko javno tožilstvo ni zadostno opredelilo ali ublažilo tveganja, Evropski nadzornik za varstvo podatkov v roku do šestih tednov po prejemu zahteve za posvetovanje pisno svetuje Evropskemu javnemu tožilstvu v skladu s svojimi pooblastili iz člena 44c. Ta rok se lahko ob upoštevanju zahtevnosti predvidene obdelave podaljša za en mesec. Evropski nadzornik za varstvo podatkov v enem mesecu po prejemu zahteve za posvetovanje o vsakem takem podaljšanju obvesti Evropsko javno tožilstvo ter navede tudi razloge za zamudo.

Člen 38d

Varnost obdelave operativnih osebnih podatkov

1. Evropsko javno tožilstvo ob upoštevanju tehnološkega razvoja, stroškov izvajanja in narave, obsega, okoliščin in namenov obdelave, pa tudi tveganj za pravice in svoboščine posameznikov, ki se razlikujejo po verjetnosti in resnosti, z ustreznimi tehničnimi in organizacijskimi ukrepi zagotovi ustrezno raven varnosti glede na tveganje, zlasti kar zadeva obdelavo posebnih vrst operativnih osebnih podatkov iz člena 37d.
2. Evropsko javno tožilstvo v zvezi z avtomatizirano obdelavo po oceni tveganj izvede ukrepe, katerih namen je:
 - a) onemogočiti dostop nepooblaščenih oseb do opreme za obdelavo podatkov, ki se uporablja za obdelavo (nadzor dostopa do opreme);
 - b) preprečiti nepooblaščen branje, prepisovanje, spreminjanje ali odnašanje nosilcev podatkov (nadzor nosilcev podatkov);

- c) preprečiti nepooblaščen vnos podatkov in nepooblaščno preverjanje, spreminjanje ali izbris hranjenih osebnih podatkov (nadzor hrambe);
- d) nepooblaščenim osebam, ki uporabljajo opremo za prenos podatkov, preprečiti uporabo sistemov za avtomatizirano obdelavo (nadzor uporabnikov);
- e) zagotoviti, da imajo osebe, pooblaščne za uporabo sistema za avtomatizirano obdelavo, dostop samo do osebnih podatkov, ki jih zajema njihovo pooblastilo za dostop (nadzor dostopa do podatkov);
- f) zagotoviti, da je mogoče preveriti in ugotoviti, katerim organom so osebni podatki bili ali bi lahko bili poslani oziroma jim je bil ali bi jim lahko bil omogočen dostop do njih prek prenosa podatkov (nadzor prenosa);
- g) zagotoviti, da je mogoče naknadno preveriti in ugotoviti, kateri osebni podatki so bili vneseni v sisteme za avtomatizirano obdelavo podatkov ter kdaj in kdo jih je vnesel (nadzor vnosa);
- h) preprečiti nepooblaščno branje, prepisovanje, spreminjanje ali izbris osebnih podatkov med prenosom osebnih podatkov ali med pošiljanjem nosilcev podatkov (nadzor pošiljanja);
- i) zagotoviti, da je mogoče nameščene sisteme v primeru prekinitve ponovno vzpostaviti (obnova);
- j) zagotoviti, da funkcije sistema delujejo, da se pojavljanje napak v funkcijah sporoči (zanesljivost) in da shranjeni osebni podatki ne morejo postati neuporabni zaradi okvare sistema (neoporečnost).

Uradno obvestilo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov o kršitvi varstva osebnih podatkov

1. V primeru kršitve varstva osebnih podatkov Evropsko javno tožilstvo brez nepotrebnega odlašanja, po možnosti pa najpozneje v 72 urah po seznaitvi s kršitvijo, o njej uradno obvesti Evropskega nadzornika za varstvo podatkov, razen če ni verjetno, da bi bile s kršitvijo varstva osebnih podatkov ogrožene pravice in svoboščine posameznikov. Kadar se uradno obvestilo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov ne pošlje v 72 urah, se mu priloži navedba razlogov za zamudo.
2. Uradno obvestilo iz odstavka 1 vsebuje vsaj:
 - (a) opis vrste kršitve varstva osebnih podatkov, po možnosti tudi kategorije in približno število zadevnih posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, ter kategorije in približno število zadevnih evidenc osebnih podatkov;
 - (b) sporočilo o imenu in kontaktnih podatkih uradnika za varstvo podatkov;
 - (c) opis verjetnih posledic kršitve varstva osebnih podatkov;
 - (d) opis ukrepov, ki jih Evropsko javno tožilstvo sprejme ali katerih sprejetje predlaga za obravnavanje kršitve varstva osebnih podatkov, pa tudi ukrepov za ublažitev morebitnih škodljivih učinkov kršitve, če je to ustrezno.

3. Kadar in kolikor informacij iz odstavka 2 ni mogoče zagotoviti istočasno, se lahko zagotovijo postopoma brez nepotrebnega dodatnega odlašanja.
4. Evropsko javno tožilstvo dokumentira vsako kršitev varstva osebnih podatkov iz odstavka 1, vključno z dejstvi v zvezi s kršitvijo varstva osebnih podatkov, njenimi učinki in sprejetimi popravnimi ukrepi. Ta dokumentacija Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov omogoči, da preveri skladnost s tem členom.
5. Kadar se kršitev varstva osebnih podatkov nanaša na osebne podatke, ki jih je posredoval drug upravljavec ali so bili posredovani drugemu upravljavcu, Evropsko javno tožilstvo brez nepotrebnega odlašanja posreduje informacije iz odstavka 3 temu upravljavcu.

Člen 38f

Obveščanje posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, o kršitvi zavarovanja osebnih podatkov

1. Kadar je verjetno, da kršitev varstva osebnih podatkov povzroči veliko tveganje za pravice in svoboščine posameznikov, Evropsko javno tožilstvo brez nepotrebnega odlašanja sporoči posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, da je prišlo do kršitve varstva osebnih podatkov.
2. V sporočilu posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, iz odstavka 1 tega člena je v jasnem in preprostem jeziku opisana vrsta kršitve varstva osebnih podatkov ter so vsebovane vsaj informacije in priporočila iz točk (b), (c) in (d) člena 38e (2).
3. Sporočilo posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, iz odstavka 1 ni potrebno, če je izpolnjen kateri koli izmed naslednjih pogojev:
 - (a) Evropsko javno tožilstvo je izvedlo ustrezne tehnološke in organizacijske zaščitne ukrepe ter so bili ti ukrepi uporabljeni za osebne podatke, v zvezi s katerimi je bila storjena kršitev varstva, zlasti ukrepe, na podlagi katerih postanejo osebni podatki nerazumljivi vsem, ki niso pooblaščen za dostop do njih, kot je šifriranje;

- (b) Evropsko javno tožilstvo je sprejelo naknadne ukrepe za zagotovitev, da se veliko tveganje za pravice in svoboščine posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, iz odstavka 1 verjetno ne bo več udejanjilo;
 - (c) bi to zahtevalo nesorazmeren napor. V takšnem primeru se namesto tega objavi javno sporočilo ali izvede podoben ukrep, s katerim so posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, enako učinkovito obveščeni.
4. Če Evropsko javno tožilstvo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, še ni obvestilo o kršitvi varstva osebnih podatkov, lahko Evropski nadzornik za varstvo podatkov to od njega zahteva po preučitvi verjetnosti, da bi kršitev varstva osebnih podatkov povzročila veliko tveganje, ali pa lahko odloči, da je izpolnjen kateri koli od pogojev iz odstavka 3.
5. Sporočilo posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, iz odstavka 1 tega člena se lahko pod pogoji in iz razlogov iz člena 37i(3) zadrži, omeji ali opusti.

[...]

Člen 40

Pooblaščen dostop do osebnih podatkov v okviru Evropskega javnega tožilstva

Dostop do operativnih osebnih podatkov, ki jih obdeluje Evropsko javno tožilstvo, imajo lahko samo evropski glavni tožilec, evropski tožilci, evropski delegirani tožilci in pooblašчени člani njihovega osebja za namene izvajanja svojih nalog in v skladu z omejitvami, določenimi v tej uredbi.

Člen 41

Imenovanje uradne osebe za varstvo podatkov

1. Kolegij na predlog evropskega glavnega tožilca imenuje uradno osebo za varstvo podatkov. Uradna oseba za varstvo podatkov je član osebja, ki je posebej imenovan v ta namen. Pri opravljanju svojih dolžnosti je uradna oseba za varstvo podatkov neodvisna in ne prejema nobenih navodil.

- 1a. Uradna oseba za varstvo podatkov se izbere na podlagi poklicnih odlik uradne osebe in zlasti strokovnega znanja o zakonodaji in praksi s področja varstva podatkov ter zmožnosti za izpolnjevanje nalog iz te uredbe, zlasti nalog iz člena 41b.
- 1b. Izbira uradne osebe za varstvo podatkov ni izpostavljena navzkrižju interesov med dolžnostjo uradne osebe kot uradne osebe za varstvo podatkov in vsemi drugimi uradnimi dolžnostmi, zlasti v zvezi z uporabo te uredbe.
- 1c. Uradna oseba za varstvo podatkov se imenuje za obdobje štirih let in se lahko ponovno imenuje za mandat, ki skupaj traja največ osem let. Če uradna oseba za varstvo podatkov ne izpolnjuje več pogojev, potrebnih za opravljanje svojih dolžnosti, kolegij uradno osebo lahko razreši s tega mesta samo s soglasjem Evropskega nadzornika za varstvo podatkov.
- 1d. Evropsko javno tožilstvo objavi kontaktne podatke uradne osebe za varstvo podatkov in jih sporoči Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov.

Člen 41a

Položaj uradne osebe za varstvo podatkov

- 1. Evropsko javno tožilstvo zagotovi, da je uradna oseba za varstvo podatkov ustrezno in pravočasno vključena v vse zadeve v zvezi z varstvom osebnih podatkov.
- 2. Evropsko javno tožilstvo uradni osebi za varstvo podatkov pomaga pri opravljanju nalog iz člena 41b, tako da zagotovi sredstva, potrebna za opravljanje teh nalog in zagotovi dostop do osebnih podatkov in dejavnosti obdelave ter za ohranjanje njenega strokovnega znanja.
- 3. Evropsko javno tožilstvo zagotavlja, da uradna oseba za varstvo podatkov pri opravljanju teh nalog ne prejema nobenih navodil. Kolegij uradne osebe ne sme razrešiti ali kaznovati zaradi opravljanja njenih nalog. Uradna oseba za varstvo podatkov neposredno poroča evropskemu glavnemu tožilcu.

4. Posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, lahko z uradno osebo za varstvo podatkov stopijo v stik glede vseh vprašanj, povezanih z obdelavo njihovih osebnih podatkov, ter uresničevanjem njihovih pravic na podlagi te uredbe in na podlagi Uredbe (ES) št. 45/2001.
5. Kolegij sprejme izvedbena pravila v zvezi z uradno osebo za varstvo podatkov. Ta izvedbena pravila urejajo zlasti postopek izbora uradne osebe za varstvo podatkov in razrešitev uradne osebe, njene naloge, dolžnosti in pooblastila ter zaščitne ukrepe, ki zagotavljajo neodvisnost uradne osebe za varstvo podatkov.
6. Evropsko javno tožilstvo uradni osebi za varstvo podatkov zagotovi osebje in sredstva, potrebna za opravljanje njenih dolžnosti.
7. Uradno osebo za varstvo podatkov in njeno osebje zavezuje obveznost zaupnosti v skladu s členom 64.

Člen 41b

Naloge uradne osebe za varstvo podatkov

1. Uradna oseba za varstvo podatkov opravlja zlasti naslednje naloge v zvezi z obdelavo osebnih podatkov:
 - (a) zagotavljanje na neodvisen način, da Evropsko javno tožilstvo deluje v skladu z določbami o varstvu podatkov iz te uredbe, Uredbe (ES) št. 45/2001 in v okviru ustreznih določb o varstvu podatkov iz poslovnika; kar vključuje spremljanje skladnosti s to uredbo, drugimi določbami prava Unije ali nacionalnega prava o varstvu podatkov in politikami Evropskega javnega tožilstva v zvezi z varstvom osebnih podatkov, vključno z dodeljevanjem nalog, ozaveščanjem in usposabljanjem osebja, vključenega v dejavnosti obdelave, ter s tem povezanimi revizijami;
 - (b) obveščanje Evropskega javnega tožilstva in osebja, ki izvaja obdelavo, ter svetovanje navedenim o njihovih obveznostih v skladu s to uredbo in drugimi predpisi Unije ali nacionalnimi predpisi o varstvu podatkov;

- (c) svetovanje, kadar je to zahtevano, glede ocene učinka v zvezi z varstvom podatkov in spremljanje njenega izvajanja v skladu s členom 38b;
 - (d) zagotavljanje, da se evidenca o prenosu in prejemu osebnih podatkov hrani v skladu z določbami, ki se določijo v poslovniku Evropskega javnega tožilstva;
 - (e) sodelovanje z osebjem Evropskega javnega tožilstva, ki je odgovorno za postopke, usposabljanje in svetovanje o obdelavi podatkov;
 - (f) sodelovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov,
 - (g) zagotavljanje, da so posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, obveščeni o svojih pravicah na podlagi te uredbe;
 - (h) delovanje kot kontaktna točka za Evropskega nadzornika za varstvo podatkov; pri vprašanjih v zvezi z obdelavo, vključno s predhodnim posvetovanjem iz člena 38c, in, kjer je ustrezno, posvetovanje glede katere koli druge zadeve;
 - (i) priprava letnega poročila ter njegovo posredovanje evropskemu glavnemu tožilcu in Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov.
- 2a. Uradna oseba za varstvo podatkov opravlja naloge iz Uredbe (ES) št. 45/2001 v zvezi z upravnimi osebnimi podatki.
3. Uradna oseba za varstvo podatkov in člani osebja Evropskega javnega tožilstva, ki pomagajo uradni osebi za varstvo podatkov pri opravljanju nalog, imajo dostop do osebnih podatkov, ki jih obdeluje Evropsko javno tožilstvo, in njegovih prostorov, kolikor je to potrebno za izvajanje njihovih nalog.
4. Če uradna oseba za varstvo podatkov meni, da niso bile spoštovane določbe Uredbe (ES) št. 45/2001 v zvezi z obdelavo upravnih osebnih podatkov ali določbe te uredbe v zvezi z obdelavo operativnih osebnih podatkov, uradna oseba o tem obvesti evropskega glavnega tožilca ter ga zaprosi, naj v določenem roku zagotovi spoštovanje določb. Če evropski glavni tožilec v določenem roku ne zagotovi spoštovanja določb glede obdelave podatkov, uradna oseba za varstvo podatkov zadevo posreduje Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov.

Splošna načela za prenose osebnih podatkov

1. Evropsko javno tožilstvo lahko prenese osebne podatke tretji državi ali mednarodni organizaciji, ob upoštevanju drugih določb te uredbe, zlasti člena 37cc, samo če so izpolnjeni pogoji iz členov od 43a do 43d, in sicer:
 - (a) prenos je potreben za opravljanje nalog Evropskega javnega tožilstva;
 - (b) osebni podatki se prenesejo upravljavcu v tretji državi ali mednarodni organizaciji, ki je organ, pristojen za namene iz člena 59 (odnosi s tretjimi državami in mednarodnimi organizacijami);
 - (c) kadar je osebne podatke, ki se prenesejo v skladu s tem členom, država članica posredovala ali dala na razpolago Evropskemu javnemu tožilstvu, to od zadevnega pristojnega organa te države članice v skladu z njenim nacionalnim pravom pridobi predhodno dovoljenje za prenos, razen če je ta država članica to dovoljenje za takšen prenos odobrila pod splošnimi ali posebnimi pogoji;
 - (d) Komisija je v skladu s členom 43b odločila, da zadevna tretja država ali mednarodna organizacija zagotavlja ustrezno raven varstva, ali pa – v primeru, da Komisija ni sprejela takšnega sklepa o ustreznosti – so predvideni ali obstajajo ustrezni zaščitni ukrepi v skladu s členom 43c ali pa – v primeru, da Komisija ni sprejela sklepa o ustreznosti in da ni takšnih ustreznih zaščitnih ukrepov – se uporablja odstopanje za posebne primere v skladu s členom 43d; in

(e) v primeru nadaljnjega prenosa v drugo tretjo državo ali mednarodno organizacijo s strani tretje države ali mednarodne organizacije Evropsko javno tožilstvo od tretje države ali mednarodne organizacije zahteva, da ga pred tem nadaljnjim prenosom zaprosi za predhodno dovoljenje, ki ga lahko Evropsko javno tožilstvo zagotovi šele, potem ko ustrezno upošteva vse zadevne dejavnike, tudi resnost kaznivega dejanja, namen, za katerega so bili osebni podatki prvotno preneseni, in raven varstva osebnih podatkov v tretji državi ali mednarodni organizaciji, v katero se osebni podatki prenašajo v okviru nadaljnjega prenosa.

2. Evropsko javno tožilstvo lahko osebne podatke brez predhodnega dovoljenja druge države članice v skladu s točko (c) odstavka 1 prenese samo, če je prenos osebnih podatkov nujno potreben, da se prepreči neposredna in resna grožnja javni varnosti v državi članici ali tretji državi ali vitalnim interesom države članice, predhodnega dovoljenja pa ni mogoče pridobiti pravočasno. O tem se nemudoma obvesti organ, pristojen za dajanje predhodnega dovoljenja.

2a. Prenos osebnih podatkov, prejetih od Evropskega javnega tožilstva, v tretjo državo ali mednarodno organizacijo, s strani države članice ali institucije, organa, urada ali agencije Unije, je prepovedan. To ne velja v primerih, ko je Evropsko javno tožilstvo tak prenos dovolilo, potem ko je ustrezno upoštevalo vse zadevne dejavnike, vključno z resnostjo kaznivega dejanja, namenom, za katerega so bili osebni podatki prvotno posredovani, in ravno varstva osebnih podatkov v tretji državi ali mednarodni organizaciji, v katero se osebni podatki prenesejo. Obveznost pridobitve predhodnega dovoljenja Evropskega javnega tožilstva se ne uporablja za primere, ki so bili predani pristojnim nacionalnim organom v skladu s členom 28a.

3. Členi od 43a do 43d se uporabljajo za zagotovitev, da ni ogrožena raven varstva fizičnih oseb, ki jo zagotavljata ta uredba in pravo Unije.

Člen 43b

Prenosi na podlagi sklepa o ustreznosti

Evropsko javno tožilstvo lahko osebne podatke prenese v tretjo državo ali mednarodno organizacijo, če Komisija v skladu s členom 36 Direktive (EU) 2016/680 odloči, da zadevna tretja država, ozemlje, eden ali več določenih sektorjev v tej tretji državi ali mednarodna organizacija zagotavlja ustrezno raven varstva podatkov.

Člen 43c

Prenosi, za katere se uporabljajo ustrezni zaščitni ukrepi

1. Če ni sklepa o ustreznosti, lahko Evropsko javno tožilstvo prenese osebne podatke v tretjo državo ali mednarodno organizacijo, če:
 - (a) so ustrezni zaščitni ukrepi v zvezi z varstvom osebnih podatkov določeni v pravno zavezujočem aktu ali
 - (b) je Evropsko javno tožilstvo ocenilo vse okoliščine v zvezi s prenosom osebnih podatkov in ugotovilo, da obstajajo ustrezni zaščitni ukrepi v zvezi z varstvom osebnih podatkov.
2. Evropsko javno tožilstvo obvesti Evropskega nadzornika za varstvo podatkov o vrstah prenosov v skladu s točko (b) odstavka 1.

3. Kadar prenos temelji na točki (b) odstavka 1, se dokumentira, pri čemer mora biti dokumentacija na zahtevo na voljo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov, vključno z datumom in uro prenosa, informacijami o pristojnem organu prejemniku, utemeljitvijo prenosa in prenesenimi osebnimi podatki.

Člen 43d

Odstopanja v posebnih primerih

1. Če ni bil sprejet sklep o ustreznosti oziroma ustrezni zaščitni ukrepi v skladu s členom 43c, lahko Evropsko javno tožilstvo osebne podatke v tretjo državo ali mednarodno organizacijo prenese le, če je prenos potreben:
- (a) za zaščito življenjskih interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali druge osebe;
 - (b) za zaščito legitimnih interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki;
 - (c) za preprečitev neposredne in resne grožnje javni varnosti v državi članici ali tretji državi ali
 - (d) v posameznih primerih za opravljanje nalog Evropskega javnega tožilstva, razen če to odloči, da temeljne pravice in svoboščine zadevnega posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, prevladajo nad javnim interesom za prenos.
2. Kadar prenos temelji na odstavku 1, ga je treba dokumentirati, pri čemer je dokumentacija na zahtevo na voljo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov, vključno z datumom in uro prenosa, ter informacijami o pristojnem organu prejemniku, o utemeljitvi prenosa in o prenesenih osebnih podatkih.

Prenosi osebnih podatkov uporabnikom s sedežem v tretjih državah

1. Z odstopanjem od točke (b) člena 43a(1) in brez poseganja v kateri koli mednarodni sporazum iz odstavka 2 tega člena lahko Evropsko javno tožilstvo v posameznih in posebnih primerih prenese osebne podatke neposredno uporabnikom s sedežem v tretjih državah le, če so izpolnjene zahteve iz drugih določb tega poglavja in vsi naslednji pogoji:
 - (a) prenos je nujno potreben za izvajanje njegovih nalog, kot je določeno v tej uredbi za namene iz člena 37(1);
 - (b) Evropsko javno tožilstvo ugotovi, da nobena temeljna pravica in svoboščina zadevnega posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ne prevlada nad javnim interesom, zaradi katerega je v konkretnem primeru potreben prenos;
 - (c) Evropsko javno tožilstvo meni, da prenos organu v tretji državi, pristojnemu za namene iz člena 37(1), ni učinkovit ali ustrezen, zlasti ker prenosa ni mogoče pravočasno izvesti;
 - (d) organ, ki je v tretji državi pristojen za namene iz člena 37(1), je obveščen brez nepotrebnega odlašanja, razen če to ni učinkovito ali ustrezno;
 - (e) Evropsko javno tožilstvo obvesti uporabnika o določenem namenu ali namenih, za katere naj bi prejemnik izključno obdelal osebne podatke, pod pogojem, da je takšna obdelava potrebna.
2. Mednarodni sporazum iz odstavka 1 je kateri koli veljavni dvostranski ali večstranski mednarodni sporazum med Unijo in tretjimi državami s področja pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah in policijskega sodelovanja.
3. Kadar prenos temelji na odstavku 1, ga je treba dokumentirati, pri čemer mora biti dokumentacija na zahtevo na voljo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov, vključno z datumom in uro prenosa, informacijami o pristojnem organu prejemniku, utemeljitvijo prenosa in prenesenimi osebnimi podatki.

Nadzor, ki ga izvaja Evropski nadzornik za varstvo podatkov

1. Evropski nadzornik za varstvo podatkov je odgovoren za spremljanje in zagotavljanje uporabe določb te uredbe v zvezi z varstvom temeljnih pravic in svoboščin fizičnih oseb glede obdelave operativnih osebnih podatkov s strani Evropskega javnega tožilstva ter za svetovanje Evropskemu javnemu tožilstvu in posameznikom, na katere se nanašajo osebni podatki, o vseh zadevah v zvezi z obdelavo operativnih osebnih podatkov. Nadzornik v ta namen izpolnjuje dolžnosti iz odstavka 2 tega člena, izvaja pooblastila iz odstavka 3 tega člena in sodeluje z nacionalnimi nadzornimi organi v skladu s členom 45.
2. Evropski nadzornik za varstvo podatkov ima v skladu s to uredbo naslednje dolžnosti:
 - (a) obravnava in preiskuje pritožbe ter o izidu v razumnem roku obvesti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki;
 - (b) opravlja poizvedbe na lastno pobudo ali na podlagi pritožbe ter o izidu v razumnem roku obvesti posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki;
 - (c) spremlja in zagotavlja, da Evropsko javno tožilstvo pri obdelavi operativnih osebnih podatkov uporablja določbe te uredbe v zvezi z varstvom fizičnih oseb;
 - (d) na lastno pobudo ali v odziv na posvetovanje Evropskemu javnemu tožilstvu svetuje o vseh zadevah v zvezi z obdelavo operativnih osebnih podatkov, zlasti preden Evropsko javno tožilstvo pripravi notranji pravilnik o varstvu temeljnih pravic in svoboščin pri obdelavi operativnih osebnih podatkov.

3. Evropski nadzornik za varstvo podatkov lahko v skladu s to uredbo:
- (a) posameznikom, na katere se nanašajo osebni podatki, svetuje pri uveljavljanju njihovih pravic;
 - (b) zadevo predloži Evropskemu javnemu tožilstvu v primeru domnevne kršitve določb, ki urejajo obdelavo operativnih osebnih podatkov, in, kjer je to ustrezno, poda predloge za odpravo te kršitve in za izboljšanje varstva posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki;
 - (c) se posvetuje z Evropskim javnim tožilstvom, če so bile zahteve za uveljavljanje nekaterih pravic v zvezi z operativnimi osebnimi podatki zavrnjene kot kršitev členov od 37e do 37k;
 - (d) zadevo predloži Evropskemu javnemu tožilstvu;
 - (e) Evropskemu javnemu tožilstvu naroči, naj izvede popravek, omejitev ali izbris operativnih osebnih podatkov, ki jih je Evropsko javno tožilstvo obdelalo v nasprotju z določbami, ki urejajo obdelavo operativnih osebnih podatkov, in uradno obvesti tretje osebe, ki so jim bili takšni podatki razkriti, o takšnih dejanjih, pod pogojem, da to ne ovira preiskav in pregona, ki jih vodi Evropsko javno tožilstvo;
 - (f) zadevo predloži Sodišču Evropske unije pod pogoji, določenimi v Pogodbi;
 - (g) posreduje v tožbah, vloženih na Sodišču Evropske unije.
4. Evropski nadzornik za varstvo podatkov ima dostop do osebnih podatkov, ki jih obdeluje Evropsko javno tožilstvo, in njegovih prostorov, kolikor je to potrebno za opravljanje njegovih nalog.
5. Evropski nadzornik za varstvo podatkov pripravi letno poročilo o nadzornih dejavnostih v zvezi z Evropskim javnim tožilstvom.

Člen 44d

Poklicna skrivnost Evropskega nadzornika za varstvo podatkov

Evropski nadzornik za varstvo podatkov in osebje so dolžni varovati poklicno tajnost v zvezi z vsemi zaupnimi informacijami, s katerimi so se seznanili v času izvajanja uradnih dolžnosti, tako med svojim mandatom kot po njem.

Člen 45

Sodelovanje med Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov in nacionalnimi nadzornimi organi

1. Evropski nadzornik za varstvo podatkov tesno sodeluje z nacionalnimi nadzornimi organi v zvezi s posebnimi vprašanji, za katere je potrebno nacionalno sodelovanje, zlasti če Evropski nadzornik za varstvo podatkov ali nacionalni nadzorni organ ugotovi večja neskladja med postopki držav članic ali ugotovi morebitne nezakonite prenose z uporabo komunikacijskih kanalov Evropskega javnega tožilstva, ali v zvezi z vprašanji o izvajanju in razlagi te uredbe, ki jih zastavi en ali več nacionalnih nadzornih organov.
2. V primerih iz odstavka 1 si lahko Evropski nadzornik za varstvo podatkov in nacionalni nadzorni organi, pristojni za nadzor nad varstvom podatkov, v okviru svojih pristojnosti izmenjujejo ustrezne informacije ter si med seboj pomagajo pri izvajanju revizij in inšpekcijskih pregledov, preučujejo težave pri razlagi ali uporabi te uredbe, preučujejo težave, povezane z izvajanjem neodvisnega nadzora ali uresničevanjem pravic posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, pripravljajo usklajene predloge za skupno rešitev morebitnih težav in spodbujajo ozaveščenost o pravicah glede varstva podatkov, kolikor je potrebno.
3. Evropski odbor za varstvo podatkov, ustanovljen z Uredbo (EU) 2016/679, opravlja tudi naloge iz člena 51 Direktive (EU) 2016/680 v zvezi z zadevami, ki jih ureja ta uredba, zlasti tistih iz odstavkov 1 in 2 tega člena.

Člen 46

Pravica do vložitve pritožbe pri Evropskem nadzorniku za varstvo podatkov

1. Vsak posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ima pravico do vložitve pritožbe pri Evropskem nadzorniku za varstvo podatkov, če meni, da obdelava operativnih osebnih podatkov, ki zadevajo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, s strani Evropskega javnega tožilstva krši to uredbo.
2. Evropski nadzornik za varstvo podatkov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, obvesti o stanju zadeve in odločitvi o pritožbi, vključno z možnostjo pravnega sredstva v skladu s členom 46a.

Člen 46a

Pravica do sodnega nadzora v postopku zoper Evropskega nadzornika za varstvo podatkov

Tožbe proti odločitvam Evropskega nadzornika za varstvo podatkov se vložijo na Sodišču Evropske unije.

[...]

POGLAVJE VII
FINANČNE DOLOČBE IN DOLOČBE O OSEBJU
ODDELEK 1
FINANČNE DOLOČBE

Člen 48

Finančni akterji

1. Evropski glavni tožilec je odgovoren za pripravo odločitev o pripravi proračuna in za njihovo predložitev kolegiju v sprejetje.
2. Upravni direktor je kot odredbodajalec odgovoren za izvrševanje proračuna Evropskega javnega tožilstva.

Člen 49

Proračun

1. Evropski glavni tožilec pripravi oceno vseh prihodkov in odhodkov Evropskega javnega tožilstva za vsako proračunsko leto, ki ustreza koledarskemu letu, na podlagi predloga, ki ga sestavi upravni direktor. Ta ocena se prikaže v proračunu Evropskega javnega tožilstva.
2. Prihodki in odhodki v proračunu Evropskega javnega tožilstva so uravnoteženi.
3. Prihodki Evropskega javnega tožilstva brez poseganja v druge vire vključujejo:
 - (a) prispevek Unije iz splošnega proračuna Unije;
 - (b) stroške publikacij in drugih storitev, ki jih opravlja Evropsko javno tožilstvo.
4. Odhodki Evropskega javnega tožilstva zajemajo prejemke evropskega glavnega tožilca, evropskih tožilcev, evropskih delegiranih tožilcev, upravnega direktorja in osebja Evropskega javnega tožilstva, upravne odhodke in odhodke za infrastrukturo ter operativne stroške.

5. Kadar evropski delegirani tožilci delujejo v okviru nalog Evropskega javnega tožilstva, se ustrezni odhodki, ki jih imajo pri teh dejavnostih, štejejo za operativne stroške Evropskega javnega tožilstva.

V operativne stroške Evropskega javnega tožilstva načeloma niso vključeni stroški, povezani s preiskovalnimi ukrepi, ki jih izvajajo pristojni nacionalni organi, ali stroški pravne pomoči. Ne glede na to pa se v proračun tožilstva vključijo nekateri stroški, povezani z njegovimi dejavnostmi preiskav in pregona ter določeni v odstavku 5a.

Operativni stroški bodo vključevali tudi vzpostavitev sistema vodenja zadev, usposabljanje, misije in prevode, potrebne za notranje delovanje Evropskega javnega tožilstva, na primer prevode za stalni senat.

- 5a. Če se v imenu tožilstva izvaja izjemno drag preiskovalni ukrep, se lahko evropski delegirani tožilci na utemeljeno zahtevo pristojnih nacionalnih organov ali na lastno pobudo posvetujejo s stalnim senatom, ali bi lahko Evropsko javno tožilstvo delno krilo stroške preiskovalnega ukrepa. Takšno posvetovanje ne sme zavleči preiskave.

Stalni senat se lahko nato po posvetovanju z upravnim direktorjem in glede na sorazmernost ukrepa, izvedenega v posebnih okoliščinah, in glede na izredno naravo z njim povezanih stroškov odloči, ali to zahtevo sprejme ali zavrne v skladu s pravili za presojanje teh meril, ki se določijo v poslovniku. Upravni direktor se nato odloči glede zneska nepovratnih sredstev, ki se dodelijo na podlagi razpoložljivih finančnih sredstev. Upravni direktor o odločitvi o znesku nemudoma obvesti evropskega delegiranega tožilca, ki obravnava zadevo.

Člen 50

Priprava proračuna

1. Evropski glavni tožilec pripravi vsako leto začasni osnutek ocene vseh prihodkov in odhodkov Evropskega javnega tožilstva za naslednje proračunsko leto na podlagi predloga, ki ga sestavi upravni direktor. Evropski glavni tožilec pošlje začasni osnutek ocene kolegiju v sprejetje.
2. Zčasni osnutek ocene prihodkov in odhodkov Evropskega javnega tožilstva se vsako leto pošlje Komisiji najpozneje do 31. januarja. Evropsko javno tožilstvo vsako leto do 31. marca Komisiji pošlje končni osnutek ocene, ki vključuje tudi osnutek kadrovskega načrta.
3. Komisija pošlje Evropskemu parlamentu in Svetu (v nadaljnjem besedilu: proračunski organ) poročilo o oceni skupaj s predlogom splošnega proračuna Unije.
4. Komisija na podlagi poročila o oceni v predlog splošnega proračuna Unije vključi ocene, za katere meni, da so potrebne za kadrovske načrt, in znesek prispevka v breme splošnega proračuna, ter ga predloži proračunskemu organu v skladu s členoma 313 in 314 Pogodbe.
5. Proračunski organ odobri proračunska sredstva za prispevek iz splošnega proračuna Unije za Evropsko javno tožilstvo.
6. Proračunski organ sprejme kadrovske načrt Evropskega javnega tožilstva.
7. Kolegij sprejme proračun Evropskega javnega tožilstva na predlog evropskega glavnega tožilca. Dokončen postane po dokončnem sprejetju splošnega proračuna Unije. Po potrebi se prilagodi po istem postopku kakor za sprejetje prvotnega proračuna.
8. Za vsak projekt gradnje, ki bi lahko imel znatne posledice za proračun Evropskega javnega tožilstva, se uporablja člen 88 Delegirane uredbe Komisije (EU) št. 1271/2013.

Člen 51

Izvrševanje proračuna

1. Upravni direktor kot odredbodajalec Evropskega javnega tožilstva izvršuje njegov proračun v okviru svoje pristojnosti in v skladu z omejitvami, odobrenimi v proračunu.
2. Upravni direktor proračunskemu organu vsako leto pošlje vse informacije, ki bi lahko vplivale na ugotovitve kakršnih koli postopkov ocenjevanja.

Člen 52

Predstavitev zaključnega računa in razrešnica

1. [...]
2. Računovodja Evropskega javnega tožilstva do 1. marca po vsakem proračunskem letu računovodji Komisije in Računskemu sodišču pošlje začasni zaključni račun.
3. Evropsko javno tožilstvo Evropskemu parlamentu, Svetu in Računskemu sodišču pošlje poročilo o upravljanju proračuna in finančnem poslovanju do 31. marca naslednjega proračunskega leta.
4. Računovodja Komisije do 31. marca po vsakem proračunskem letu pošlje Računskemu sodišču začasni zaključni račun Evropskega javnega tožilstva, konsolidiran z računom Komisije.
5. Računsko sodišče v skladu s členom 148(1) Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 najpozneje do 1. junija naslednjega leta da pripombe o začasnem zaključnem računu Evropskega javnega tožilstva.
6. Računovodja Evropskega javnega tožilstva po prejemu pripomb Računskega sodišča o začasnem zaključnem računu Evropskega javnega tožilstva v skladu s členom 148 Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 pripravi končni zaključni račun Evropskega javnega tožilstva v okviru svoje pristojnosti in ga predloži kolegiju, da ta izrazi svoje mnenje.

7. Računovodja Evropskega javnega tožilstva do 1. julija po vsakem proračunskem letu Evropskemu parlamentu, Svetu, Komisiji in Računskemu sodišču pošlje končni zaključni račun skupaj z mnenjem kolegija.
8. Končni zaključni račun Evropskega javnega tožilstva se objavi v Uradnem listu Evropske unije do 15. novembra leta, ki sledi vsakemu proračunskemu letu.
9. Upravni direktor najpozneje do 30. septembra, ki sledi vsakemu finančnemu letu, Računskemu sodišču pošlje odgovor na njegove pripombe. Upravni direktor pošlje ta odgovor tudi Komisiji.
10. Upravni direktor Evropskemu parlamentu na njegovo zahtevo predloži vse potrebne informacije, ki so potrebne za nemoten potek postopka za razrešnico za zadevno proračunsko leto v skladu s členom 109(3) Delegirane uredbe Komisije (EU) št. 1271/2013.¹⁹
11. Evropski parlament na priporočilo Sveta, ki odloča s kvalificirano večino, do 15. maja leta N + 2 podeli upravnemu direktorju razrešnico v zvezi z izvrševanjem proračuna za leto N.

Člen 53

Finančna pravila

Evropski glavni tožilec pripravi osnutek finančnih pravil, ki se uporabljajo za Evropsko javno tožilstvo, na podlagi predloga upravnega direktorja. Navedena pravila sprejme kolegij po posvetovanju s Komisijo. Finančna pravila ne odstopajo od tistih iz Delegirane uredbe Komisije (EU) št. 1271/2013, razen če je tako odstopanje posebej potrebno za delovanje Evropskega javnega tožilstva in je Komisija dala predhodno soglasje.

¹⁹ Delegirana uredba Komisije (EU) št. 1271/2013 z dne 30. septembra 2013 o okvirni finančni uredbi za organe iz člena 208 Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 328, 7.12.2013, str. 42).

ODDELEK 2

DOLOČBE O OSEBJU

Člen 54

Splošne določbe

1. Če v tej uredbi ni določeno drugače, se za evropskega glavnega tožilca in evropske tožilce, evropske delegirane tožilce, upravnega direktorja in osebje Evropskega javnega tožilstva uporabljajo Kadrovski predpisi Evropske unije in Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije ter pravila, sprejeta s sporazumom med institucijami Evropske unije za izvajanje navedenih kadrovskih predpisov in navedenih pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev.

Evropski glavi tožilec in evropski tožilci so zaposleni kot začasni uslužbenci Evropskega javnega tožilstva v skladu s členom 2(a) Pogojev za zaposlitev.

- 1a. Osebje Evropskega javnega tožilstva se zaposli v skladu s pravili in predpisi, ki se uporabljajo za uradnike in druge uslužbence Evropske unije.
2. Pooblastila, ki jih ima za sklepanje pogodb o zaposlitvi organ za imenovanje v skladu s Kadrovskimi predpisi in Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev, izvaja kolegij. Kolegij lahko v zvezi z osebjem Evropskega javnega tožilstva ta pooblastila prenese na upravnega direktorja. Prenos pooblastil iz tega odstavka ne zadeva evropskega glavnega tožilca, evropskih tožilcev, evropskih delegiranih tožilcev ali upravnega direktorja.
3. Kolegij sprejme ustrezna izvedbena pravila h Kadrovskim predpisom in Pogojem za zaposlitev drugih uslužbencev v skladu s členom 110 Kadrovskih predpisov. Kolegij sprejme tudi načrt kadrovskih virov, ki je del programskega dokumenta.
4. Za Evropsko javno tožilstvo in njegovo osebje se uporablja Protokol o privilegijih in imunitetah Evropske unije.

5. Evropski delegirani tožilci se zaposlijo kot posebni svetovalci v skladu s členi 5, 123 in 124 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije. Pristojni nacionalni organi evropskim delegiranim tožilcem pomagajo pri izvajanju nalog v skladu s to uredbo ter se vzdržijo vseh ukrepov ali politike, ki bi lahko škodljivo vplivali na njihovo poklicno pot in status v nacionalnem sistemu pregona. Zlasti jim zagotovijo potrebna sredstva in opremo za izvajanje njihovih nalog v skladu s to uredbo in poskrbijo, da so v celoti vključeni v nacionalne službe kazenskega pregona. Zagotovi se vzpostavitev ustrezne ureditve, da evropski delegirani tožilci obdržijo pravice na področju socialne varnosti, pokojnin in zavarovanja v okviru nacionalnega sistema. Zagotovi se tudi, da skupni prejemki evropskega delegiranega tožilca niso nižji od prejemkov, ki bi jih imel, če bi navedeni tožilec ostal le državni tožilec. Za splošne delovne pogoje in delovno okolje evropskih delegiranih tožilcev bodo odgovorni pristojni nacionalni sodni organi.
- 5a. Evropski tožilci in evropski delegirani tožilci pri izvajanju pooblastil za svoje preiskave in pregon ne prejemajo nobenih ukazov, smernic ali navodil, razen tistih, ki so izrecno določeni v tej uredbi, kakor je navedeno v členu 6.

Člen 54a

Začasni in pogodbeni uslužbenci

1. Začasnim uslužbencem, zaposlenim na podlagi člena 2 (a) pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije v okviru institucij, organov ali agencij Unije, ki jih tožilstvo zaposli do [30. junija 2020], se ponudijo pogodbe v skladu s členom 2 (f) pogojev za zaposlitev, medtem ko pogoji pogodbe sicer ostanejo nespremenjeni, brez poseganja v dejstvo, da je treba spoštovati obveznosti, ki izhajajo iz pogojev za zaposlitev. Za tečasne uslužbence se šteje, da so bili v času svoje celotne kariere zaposleni na tožilstvu.
2. Pogodbenim uslužbencem, zaposlenim na podlagi člena 3a ali člena 3b pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev v institucijah Unije, ki jih tožilstvo zaposli do [30. junija 2020], se ponudijo pogodbe v skladu s členom 3a pogojev za zaposlitev, medtem ko pogoji pogodbe sicer ostanejo nespremenjeni. Za te pogodbene uslužbence se šteje, da so bili v času svoje celotne kariere zaposleni na tožilstvu.
3. Začasnim uslužbencem, zaposlenim na podlagi člena 2(f) pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev in pogodbenim uslužbencem, zaposlenim na podlagi člena 3a pogojev za zaposlitev v organih ali agencijah Unije, ki jih tožilstvo zaposli do [30. junija 2020], se ponudijo pogodbe pod enakimi pogoji. Za te uslužbence se šteje, da so bili v času svoje celotne kariere zaposleni na tožilstvu.

Člen 55

Napoteni nacionalni strokovnjaki in drugo osebje

1. Evropsko javno tožilstvo lahko poleg lastnih uslužbencev uporabi tudi napotene nacionalne strokovnjake ali druge osebe, ki so mu na voljo, vendar niso zaposlene v Evropskem javnem tožilstvu. Napoteni nacionalni strokovnjaki so pri opravljanju nalog, povezanih z delovanjem Evropskega javnega tožilstva, podrejeni evropskemu glavnemu tožilcu.
2. Kolegij sprejme sklep, s katerim določi pravila o napotitvi nacionalnih strokovnjakov ali drugih oseb, ki so na razpolago tožilstvu, a v njem niso zaposlene, v Evropsko javno tožilstvo.

POGLAVJE VIII

DOLOČBE O ODNOSIH EVROPSKEGA JAVNEGA

TOŽILSTVA Z NJEGOVIMI PARTNERJI

ODDELEK 1

SKUPNE DOLOČBE

Člen 56

Skupne določbe

1. Če je to nujno za izpolnjevanje njegovih nalog, lahko Evropsko javno tožilstvo vzpostavi in vzdržuje stike za sodelovanje z institucijami, organi, uradi ali agencijami Unije v skladu z njihovimi cilji ter z organi tretjih držav in mednarodnimi organizacijami.
2. Če je to pomembno za opravljanje njegovih nalog, lahko Evropsko javno tožilstvo v skladu s členom 67 s subjekti iz odstavka 1 tega člena neposredno izmenjuje vse informacije, če ni v tej uredbi drugače določeno.
- 2a. Za namene iz odstavkov 1 in 2 lahko Evropsko javno tožilstvo sklepa delovne dogovore s subjekti iz odstavka 1. Ti delovni dogovori so tehnične in/ali operative narave, njihov namen pa je zlasti omogočanje sodelovanja in izmenjave informacij med strankama. Delovni dogovori niso osnova za omogočanje izmenjave osebnih podatkov niti niso pravno zavezujoči za Unijo ali države članice.

Odnosi z Eurojustom

1. Evropsko javno tožilstvo vzpostavi in vzdržuje tesen odnos z Eurojustom na podlagi vzajemnega sodelovanja v okviru svojih nalog ter razvoja operativnih, upravnih in poslovnih povezav med njima, kakor so opredeljene spodaj. V ta namen se evropski glavni tožilec in predsednik Eurojusta redno sestajata in razpravljata o vprašanjih v skupnem interesu.
2. Na operativnem področju lahko Evropsko javno tožilstvo vključi Eurojust v svoje dejavnosti v čezmejnih zadevah, med drugim:
 - (a) z izmenjavo informacij o svojih preiskavah, vključno z izmenjavo osebnih podatkov, v skladu z ustreznimi določbami iz te uredbe;
 - (b) s posredovanjem prošenj Eurojustu ali njegovim pristojnim nacionalnim članom za podporo pri prenosu njegovih odločitev ali zahtevkov za medsebojno pravno pomoč v države članice Eurojusta, ki ne sodelujejo pri ustanovitvi Evropskega javnega tožilstva, ali tretje države in njihovo izvrševanje v teh državah.
3. Evropsko javno tožilstvo ima posreden dostop na podlagi sistema zadetek/ni zadetka do podatkov v Eurojustovem sistemu vodenja zadev. Če je ugotovljeno ujemanje med podatki, ki jih v sistem vodenja zadev vnese Evropsko javno tožilstvo, in podatki, ki jih hrani Eurojust, se tako ujemanje sporoči Eurojustu in Evropskemu javnemu tožilstvu ter državi članici, ki je Eurojustu predložila podatke.
5. Evropsko javno tožilstvo se lahko zanaša na upravno podporo in vire Eurojusta. Eurojust lahko v ta namen Evropskemu javnemu tožilstvu zagotovi storitve splošnega interesa. Podrobnosti se določijo v dogovoru.

Odnosi z uradom OLAF

1. Evropsko javno tožilstvo vzpostavi in ohranja tesne stike z uradom OLAF na podlagi medsebojnega sodelovanja, v okviru obeh mandatov, in izmenjave informacij. Namen sodelovanja je zlasti, da se z dopolnjevanjem in podporo urada OLAF tožilstvu zagotovi uporaba vseh razpoložljivih sredstev za zaščito finančnih interesov Unije.
2. Brez poseganja v ukrepe, določene v odstavku 3, v primerih, ko Evropsko javno tožilstvo izvaja preiskavo kaznivega dejanja v skladu s to uredbo, urad OLAF ne začne nobene vzporedne upravne preiskave istega dejanja.
3. Evropsko javno tožilstvo lahko med preiskavo, ki jo izvaja, zahteva, da OLAF v skladu s svojim mandatom podpre ali dopolni njegovo dejavnost, zlasti z:
 - (a) zagotavljanjem informacij, analiz (vključno s forenzičnimi analizami), strokovnega znanja in operativne podpore;
 - (b) olajševanjem usklajevanja posebnih ukrepov pristojnih nacionalnih upravnih organov in organov EU;
 - (c) izvajanjem upravnih preiskav.
4. Da bi uradu OLAF lahko dali možnost uvedbe ustreznih upravnih ukrepov v skladu s svojim mandatom, mu lahko Evropsko javno tožilstvo zagotovi potrebne informacije v zvezi s primeri, v katerih se je odločilo, da ne bo opravilo preiskave ali je zavrnilo primer.

5. Evropsko javno tožilstvo ima posreden dostop na podlagi sistema „zadetek/ni zadetka“ do podatkov v sistemu vodenja zadev urada OLAF. Kadar se ugotovi ujemanje podatkov, ki jih je v sistem vodenja zadev vneslo Evropsko javno tožilstvo, in podatkov, ki jih hrani OLAF, se dejstvo, da obstaja ujemanje, sporoči OLAF-u in Evropskemu javnemu tožilstvu.

Člen 58

Odnosi z Europolom

1. Evropsko javno tožilstvo vzpostavi in vzdržuje tesne stike z Europolom. V ta namen skleneta delovni dogovor, v katerem določita načine svojega sodelovanja.
2. Kadar je to potrebno za namene preiskav, mora Evropsko javno tožilstvo imeti možnost, da na zahtevo pridobi vse ustrezne informacije, ki jih hrani Europol, v zvezi s kaznivim dejanjem, ki sodi v njegovo pristojnost, in lahko zaprosi Europol, naj mu zagotovi analitično podporo za posebno preiskavo, ki jo izvaja.

Člen 58a

Odnosi z drugimi institucijami, organi, uradi in agencijami Unije

1. Evropsko javno tožilstvo vzpostavi in vzdržuje stike za sodelovanje s Komisijo zaradi zaščite finančnih interesov Unije. V ta namen skleneta sporazum, v katerem so določeni načini sodelovanja.

2. Brez poseganja v pravilno izvedbo in zaupnost svojih preiskav Evropsko javno tožilstvo nemudoma zagotovi zadevni instituciji, organu, uradu ali agenciji in drugim žrtvam zadostne informacije, da ji/mu omogoči sprejetje ustreznih ukrepov, zlasti:
 - a) upravnih ukrepov, kot so previdnostni ukrepi za zaščito finančnih interesov Unije.
Tožilstvo lahko instituciji, organu, uradu ali agenciji Unije priporoči posebne ukrepe;
 - b) sodelovanje, kot civilna stranka, v sodnih postopkih;
 - c) ukrepov za namene upravnih izterjav zneskov v proračun Unije ali disciplinskih ukrepov.

Člen 59

Odnosi s tretjimi državami in mednarodnimi organizacijami

1. Delovni dogovori iz člena 56(2a) z organi tretjih držav in mednarodnih organizacij lahko zlasti zadevajo izmenjavo strateških informacij in napotitev uradnikov za zvezo v Evropsko javno tožilstvo.
2. Evropsko javno tožilstvo lahko v dogovoru z zadevnimi pristojnimi organi za lažje sodelovanje v skladu z operativnimi potrebami Evropskega javnega tožilstva imenuje kontaktne točke v tretjih državah.
3. Mednarodni sporazumi, ki jih Unija sklene ali h katerim Unija pristopi v skladu s členom 218 Pogodbe z eno ali več tretjimi državami na področjih, ki sodijo v pristojnost Evropskega javnega tožilstva, kot so mednarodni sporazumi o sodelovanju v kazenskih zadevah med Evropskim javnim tožilstvom in temi tretjimi državami, so za Evropsko javno tožilstvo zavezujoči.

4. Če sporazuma iz odstavka 3 ni, država članica, če ji to dovoljuje zadevni večstranski mednarodni sporazum in če tretja država to sprejema, prizna in, kadar je ustrezno, uradno obvesti Evropsko javno tožilstvo kot pristojni organ za namene izvajanja večstranskih mednarodnih sporazumov o pravni pomoči v kazenskih zadevah, ki so jih sklenile, vključno s spremembo navedenih sporazumov, če je to potrebno in mogoče.

Države članice lahko tudi uradno obvestijo Evropsko javno tožilstvo kot pristojni organ za namene izvajanja drugih mednarodnih sporazumov o pravni pomoči v kazenskih zadevah, ki so jih sklenile, vključno s spremembo teh sporazumov.

5. Če sporazuma iz odstavka 3 ali priznanja iz odstavka 4 ni, lahko evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, v skladu s členom 12(1) uporabi pristojnosti nacionalnega tožilca v svoji državi članici, da organe tretjih držav zaprosi za pravno pomoč v kazenskih zadevah na podlagi mednarodnih sporazumov, ki jih je sklenila zadevna država članica, ali ustreznega nacionalnega prava, ter – če je treba – prek pristojnih nacionalnih organov. V takšnem primeru delegirani tožilec obvesti organe tretjih držav, in si, kjer je ustrezno, prizadeva pridobiti njihovo soglasje za to, da bo dokaze, zbrane na tej podlagi, Evropsko javno tožilstvo uporabilo za namene te uredbe. V vsakem primeru bo tretja država ustrezno obveščena, da je končni prejemnik odgovora na zaprosilo Evropsko javno tožilstvo.

Če Evropsko javno tožilstvo ne more izvajati svojih nalog na podlagi ustreznega mednarodnega sporazuma iz odstavka 3 ali 4, lahko Evropsko javno tožilstvo za posamezen primer in v okviru svoje stvarne pristojnosti zaprosi za pravno pomoč v kazenskih zadevah tudi organe tretjih držav. Evropsko javno tožilstvo izpolnjuje pogoje, ki jih lahko določijo ti organi v zvezi z uporabo informacij, ki so bile posredovane na tej podlagi.

6. Ob upoštevanju drugih določb te uredbe lahko Evropsko javno tožilstvo na zahtevo pristojnim organom tretjih držav ali mednarodnim organizacijam za namene preiskav ali uporabo kot dokaz v kazenskih preiskavah, predloži informacije ali dokaze, ki jih Evropsko javno tožilstvo že ima. Po posvetovanju s stalnim senatom Evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, odloči o vsakem takšnem prenosu informacij ali dokazov v skladu z nacionalnim pravom njegove države članice in to uredbo.
7. Če je potrebno zahtevati izročitev osebe, lahko evropski delegirani tožilec, ki obravnava zadevo, zaprosi pristojni organ svoje države članice, da izda zahtevo za izročitev v skladu z veljavnimi pogodbami in/ali nacionalno zakonodajo.

Člen 59a

Odnosi z državami članicami, ki jih ta uredba ne zavezuje

1. Delovni dogovori iz člena 56(2a) z organi držav članic, ki jih ta uredba ne zavezuje, lahko zlasti zadevajo izmenjavo strateških informacij in napotitev uradnikov za zvezo v Evropsko javno tožilstvo.
2. Evropsko javno tožilstvo lahko v dogovoru z zadevnimi pristojnimi organi za lažje sodelovanje v skladu s potrebami Evropskega javnega tožilstva imenuje kontaktne točke v državah članicah, ki jih ta uredba ne zavezuje.

[...]

POGLAVJE IX

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 62

Pravni status in operativni pogoji

1. Evropsko javno tožilstvo ima v vsaki državi članici pravno sposobnost, ki je pravnim osebam priznana v nacionalni zakonodaji.
2. Potrebne določbe glede nastanitve Evropskega javnega tožilstva in opreme, ki jo da na voljo država gostiteljica, ter posebna pravila, ki se v tej državi uporabljajo za člane kolegija, upravnega direktorja in osebje Evropskega javnega tožilstva ter njihove družinske člane, so določeni v sporazumu o sedežu med Evropskim javnim tožilstvom in državo gostiteljico, ki se sklene najpozneje 2 leti po začetku veljavnosti te uredbe.

Člen 63

Jezikovna ureditev

1. Za akte iz členov 16 in 72 se uporablja Uredba Sveta št. 1/58²⁰.
- 1a. Kolegij odloča o notranji jezikovni ureditvi Evropskega javnega tožilstva z dvotretjinsko večino članov.
2. Prevajalske storitve, potrebne za upravno delovanje Evropskega javnega tožilstva na osrednji ravni, zagotavlja Prevajalski center za organe Evropske unije, razen če je zaradi nujnosti zadeve potrebna drugačna rešitev. Evropski delegirani tožilci odločajo o podrobnostih v zvezi s prevajanjem za namene preiskav v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo.

²⁰ Uredba Sveta EGS št. 1 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL 17, 6.10.1958, str. 385).

Zaupnost in poslovna skrivnost

1. Člane kolegija, upravnega direktorja in osebje Evropskega javnega tožilstva, napotene nacionalne strokovnjake in druge osebe, ki so na razpolago tožilstvu, vendar na njem niso zaposlene, ter evropske delegirane tožilce zavezuje obveznost varovanja zaupnosti, v skladu z zakonodajo Unije, glede vseh informacij, ki jih hrani Evropsko javno tožilstvo.
2. Vsi drugi posamezniki, ki sodelujejo ali pomagajo pri opravljanju funkcij Evropskega javnega tožilstva na nacionalni ravni, so zavezani k varovanju zaupnosti, kot je določeno v veljavni nacionalni zakonodaji.
3. Varovanje zaupnosti je obvezno tudi za posameznike iz odstavkov 1 in 2 ter po prenehanju funkcije ali zaposlitve in po zaključku dejavnosti .
4. Obveznost varovanja zaupnosti v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo ali zakonodajo Unije velja za vse informacije, ki jih prejme Evropsko javno tožilstvo, razen če so te že zakonito objavljene.
5. Preiskave, ki se izvedejo pod vodstvom Evropskega javnega tožilstva, so zavarovane s pravili o poklicni skrivnosti iz veljavne zakonodaje Unije. Vsak posameznik, ki sodeluje ali pomaga pri opravljanju funkcij Evropskega javnega tožilstva, je zavezan spoštovanju poklicne skrivnosti, kakor določa veljavna nacionalna zakonodaja.

Člen 65

Preglednost

1. Uredba (ES) št. 1049/2001 se uporablja za dokumente, razen dosjejev, vključno z elektronskimi podobami teh dosjejev, ki se hranijo v skladu s členom 36c te uredbe.
2. Evropski glavni tožilec v šestih mesecih po datumu ustanovitve tožilstva pripravi podrobna pravila za uporabo te določbe, ki jih nato sprejme kolegij.
3. Zoper odločitve, ki jih sprejme Evropsko javno tožilstvo na podlagi člena 8 Uredbe (ES) št. 1049/2001, je mogoče vložiti pritožbo pri Evropskem varuhu človekovih pravic oziroma vložiti tožbo pri Sodišču Evropske unije pod pogoji, določenimi v členih 228 oziroma 263 Pogodbe.

OLAF in Evropsko računsko sodišče

1. Da bi olajšali preprečevanje goljufij, korupcije in drugih nezakonitih dejanj v skladu z Uredbo EU št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta²¹, Evropsko javno tožilstvo v šestih mesecih po začetku veljavnosti te uredbe pristopi k Medinstitucionalnemu sporazumu z dne 25. maja 1999 o notranjih preiskavah Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF)²² in sprejme ustrezne določbe, ki veljajo za evropskega glavnega tožilca, evropske tožilce, upravnega direktorja in osebje Evropskega javnega tožilstva, napotene nacionalne strokovnjake in druge osebe, ki so na razpolago tožilstvu, vendar na njem niso zaposlene, ter evropske delegirane tožilce, z uporabo predloge, določene v Prilogi k navedenemu sporazumu.
2. Evropsko računsko sodišče ima pooblastila za opravljanje revizij na podlagi dokumentov in na kraju samem pri vseh izvajalcih in podizvajalcih, ki so prejeli sredstva Unije od Evropskega javnega tožilstva.
3. Urad OLAF lahko v skladu z določbami in postopki iz Uredbe (EU) št. 883/2013 in Uredbe Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96²³ opravi preiskave, vključno s pregledi in inšpekcijami na kraju samem, da ugotovi morebitne nepravilnosti, ki škodijo finančnim interesom Unije, v zvezi z odhodki, ki jih financira Evropsko javno tožilstvo.

²¹ Uredba (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta in Uredbe Sveta (Euratom) št. 1074/1999 (UL L 248, 18.9.2013, str. 1).

²² Medinstitucionalni sporazum z dne 25. maja 1999 med Evropskim parlamentom, Svetom Evropske unije in Komisijo Evropskih skupnosti o notranjih preiskavah Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) (UL L 136, str. 15).

²³ Uredba Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96 z dne 11. novembra 1996 o pregledih in inšpekcijah na kraju samem, ki jih opravlja Komisija za zaščito finančnih interesov Evropskih skupnosti pred goljufijami in drugimi nepravilnostmi (UL L 292, 15.11.1996, str. 2).

4. Brez poseganja v odstavke 1 do 3, vsebujejo delovni dogovori z organi Unije, organi tretjih držav in mednarodnimi organizacijami ter pogodbe, ki jih sklene Evropsko javno tožilstvo, določbe, ki Evropsko računsko sodišče in OLAF izrecno pooblaščajo za izvajanje takih revizij in preiskav v skladu z njunimi pristojnostmi.

Člen 67

Pravila o varovanju občutljivih netajnih in tajnih podatkov

1. Evropsko javno tožilstvo določi notranja pravila o zaščiti občutljivih netajnih podatkov, vključno s pravili za generiranje in obdelavo takšnih podatkov v okviru Evropskega javnega tožilstva.
2. Evropsko javno tožilstvo določi notranja pravila o varstvu tajnih podatkov EU, ki so skladna s Sklepom Sveta 2013/488/EU²⁴, da se zagotovi ustrezna raven varovanja teh podatkov.

Člen 68

Upravne poizvedbe

Upravne dejavnosti Evropskega javnega tožilstva so v skladu s členom 228 Pogodbe predmet preiskav Evropskega varuha človekovih pravic.

Člen 69

Splošna ureditev odgovornosti

1. Pogodbeno odgovornost Evropskega javnega tožilstva ureja pravo, ki se uporablja za posamezno pogodbo.
2. Za odločanje na podlagi katere koli arbitražne klavzule iz pogodb, ki jih sklene Evropsko javno tožilstvo, je pristojno Sodišče Evropske unije.

²⁴ Sklep Sveta 2013/488/EU z dne 23. septembra 2013 o varnostnih predpisih za varovanje tajnih podatkov EU (UL L 274, 15.10.2013, str. 1).

3. V primeru nepogodbene odgovornosti Evropsko javno tožilstvo v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna zakonodajam držav članic, in neodvisno od morebitne odgovornosti v skladu s členom 47 nadomesti vso škodo, ki jo povzroči Evropsko javno tožilstvo ali njegovo osebje pri izvajanju nalog, če jim je to škodo mogoče prisoditi.
4. Odstavek 3 se uporablja tudi za škodo, ki je nastala po krivdi evropskega delegiranega tožilca pri opravljanju njegovih nalog.
5. V odškodninskih sporih iz odstavka 3 je pristojno Sodišče Evropske unije.
6. Nacionalna sodišča držav članic, pristojna za reševanje sporov, ki se nanašajo na pogodbeno odgovornost Evropskega javnega tožilstva iz tega člena, se določijo v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 44/2001²⁵.
7. Osebno odgovornost osebja Evropskega javnega tožilstva do Evropskega javnega tožilstva urejajo določbe veljavnih Kadrovskih predpisov ali Pogojev za zaposlitev.

[...]

²⁵ Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 12, 16.1.2001, str. 1).

Člen 72

Upravna pravila in programski dokumenti

Kolegij na predlog evropskega glavnega tožilca zlasti sprejme:

- (a) vsako leto programski dokument, ki vsebuje letne in večletne načrte Evropskega javnega tožilstva;
- (b) strategijo za boj proti goljufijam, ki je sorazmerna s tveganji goljufij, ob upoštevanju razmerja med stroški in koristmi ukrepov, ki jih je treba izvesti;
- (c) pravila o pogojih zaposlovanja, merilih uspešnostih, poklicni neustreznosti, pravicah in obveznostih evropskih delegiranih tožilcev, vključno s pravili o preprečevanju in obvladovanju navzkrižja interesov;
- (f) podrobna pravila o uporabi Uredbe (ES) št. 1049/2001 pri svojih dejavnostih;
- (g) izvedbena pravila iz člena 24(8) Uredbe (ES) št. 45/2001.]

Člen 72a

Izvajanje pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 37 (1b) se prenese na Komisijo za nedoločen čas od (*datuma začetka veljavnosti temeljnega zakonodajnega akta*).
3. Pooblastilo iz člena 37(1b) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši datum, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.

4. Pred sprejetjem delegiranega akta se Komisija posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenuje vsaka država članica v skladu z načeli iz Medinstitucionalnega sporazuma o boljši pripravi zakonodaje z dne 13. aprila 2016.
5. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o tem hkrati uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
6. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 37 (1b), začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku dveh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 72b

Nujni postopek

1. Delegirani akti, sprejeti na podlagi tega člena, začnejo veljati nemudoma in se uporabljajo, dokler se jim ne nasprotuje v skladu z odstavkom 2. V uradnem obvestilu Evropskemu parlamentu in Svetu o delegiranem aktu se navedejo razlogi za uporabo postopka v nujnih primerih.
2. Evropski parlament ali Svet lahko delegiranemu aktu nasprotuje v skladu s postopkom iz člena a (5). V tem primeru Komisija nemudoma po tem, ko jo Evropski parlament ali Svet uradno obvesti o sklepu o nasprotovanju aktu, ta akt razveljavi.

Člen 73

Uradna obvestila

Vse države članice imenujejo organe, pristojne za namene izvajanja te uredbe. Hkrati uradno sporočijo informacije o imenovanih organih ter vseh poznejših spremembah evropskemu glavnemu tožilcu, Svetu in Komisiji. Države članice tudi uradno obvestijo Evropsko javno tožilstvo o izčrpnem seznamu nacionalnih določb kazenskega materialnega prava, ki se uporablja za kazniva dejanja iz Direktive 2017/xx/EU in druge zadevne nacionalne zakonodaje. Evropsko javno tožilstvo poskrbi za objavo informacij, prejetih prek teh seznamov. Poleg tega države članice, ki v skladu s členom 25 (1b), nameravajo omejiti uporabo člena 25(1)(e) in (f) na posebna huda kazniva dejanja, obvestijo Evropsko javno tožilstvo o seznamu teh kaznivih dejanj.

Člen 73a

Pregled pravil v zvezi z varstvom fizičnih oseb pri obdelavi osebnih podatkov s strani Evropskega javnega tožilstva

V okviru prilagoditve Uredbe (ES) št. 45/2001 v skladu s členom 2(3) in členom 98 Uredbe (EU) 2016/679 Komisija pregleda določbe v zvezi z varstvom fizičnih oseb pri obdelavi osebnih podatkov s strani Evropskega javnega tožilstva, določeni s to uredbo. Komisija po potrebi predloži zakonodajni predlog za spremembo ali razveljavitev teh določb.

Člen 74

Klavzula o pregledu

1. Komisija najpozneje pet let po začetku veljavnosti te uredbe in zatem vsakih pet let naroči oceno izvajanja in učinka te uredbe ter učinkovitosti in uspešnosti Evropskega javnega tožilstva in njegovih delovnih praks ter predloži poročilo o tej oceni. Komisija posreduje poročilo o oceni skupaj s svojimi ugotovitvami Evropskemu parlamentu in Svetu in nacionalnim parlamentom. Ugotovitve, navedene v oceni, se objavijo.

2. Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predloži zakonodajne predloge, če meni, da so potrebna dodatna ali podrobnejša pravila o ustanovitvi Evropskega javnega tožilstva, njegovih nalogah ali poslovniku, ki se uporablja za njegovo delovanje.

Člen 75

Začetek veljavnosti

1. Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.
2. Evropsko javno tožilstvo izvaja svoje pristojnosti v zvezi z vsemi kaznivimi dejanji, ki spadajo v njegovo pristojnost in so storjena po datumu začetka veljavnosti uredbe.

Evropsko javno tožilstvo prevzame naloge preiskav in pregona, ki so mu dodeljene na podlagi te uredbe, z dnem, ki se določi s sklepom Komisije na predlog evropskega glavnega tožilca po ustanovitvi Evropskega javnega tožilstva. Sklep Komisije se objavi v Uradnem listu Evropske unije.

Datum, ki ga določi Komisija, ne sme biti prej kot [X] let po začetku veljavnosti te uredbe in ne prej kot datum začetka izvajanja direktive o boju proti goljufijam, ki škodijo finančnim interesom Unije.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.
